

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială  
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,  
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XVII - 1915

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Slava e ținta Sa
2. Otto, baronul von und zu Egloffstein
3. Rugăciune de război (Poezie)
4. De ce?
5. Otto Loycke
6. Iată, Eu vin curând!
7. Hans Werner, baron de Tiele-Winckler
8. Morți care trăiesc
9. Nu te-ngrijora! (Poezie)
10. Santinelă, cât mai este din noapte?
11. Un nor întunecos lângă strălucirea soarelui biruinței noastre
12. Merinde pentru drum
13. Eggert von Estorff
14. Poporul lui Dumnezeu și războiul
15. Ia! Poezie
16. Apa vieții veșnice
17. Stați tari în credință
18. Priviri aruncate în lucrarea Domnului din armata și flota Germaniei în timpul războiului,
1914/1915
19. Isus a strigat și a spus
20. Totuși! (Poezie)
21. Martori decedați
22. Biruințele lui Dumnezeu în războiul mondial
23. Încrederea

Nr.1 Slava e ținta Sa

Taci, nu te-amesteca!
Slava e ținta Sa.
Calea-ți de nu-i a Sa,
El nu va-ntârzia.

El nu face mai grea
Deloc povara ta,
Ci te-ajută, ți-o ia,
Singur n-o vei purta.

Cuvântul clar al Său,
Balsam ție-ți va fi,
Ce-ți ia ghimpele rău;
Taci, nu interveni!

Mâna-I, ce face răni,
Pe cap ți-a coborât
Spre binecuvântări;
Ferice, de-ai crezut.

Raza ce-o răsări,
Soare va anunța;
Taci, nu interveni,
Slava e ținta Sa.

Nr. 2. Otto, baronul von und zu Egloffstein

născut în 23 iunie 1876, căzut pe front în 6 septembrie 1914

*„Cărarea celor drepti este ca lumina strălucitoare,
care luminează tot mai mult, până când ziua e deplină”*

(Proverbe 4,18)

„Spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1,7)

I. Biografia exterioară

Viața fratelui nostru plecat acasă ne așează în fața ochilor într-un mod deosebit ascultarea rugăciunilor neîntrerupte ale credinței, cu care mama sa i-a însoțit întregul drum. Aici este o încurajare pentru toate mamele credincioase care se tem pentru fiii lor, care stau în mijlocul primejdiilor lumii: Cuvântul: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele apostolilor 16,31) este o făgăduință care trebuie apucată și păstrată prin credință. Pentru acest fiu, născut în 23 iunie, 1876 și devenit proprietatea lui Isus în martie 1910, mama s-a rugat 34 de ani, până când a avut parte să vadă că el a devenit un mărturisitor al lui Isus. În inima fratelui nostru, simpatia profundă, recunoscătoare, și venerația pentru mama sa au ocupat un loc mare.

*

*

*

Crescut în corpul de cadeți, Otto v. Egloffstein a fost repartizat în anul 1895 la regimentul artileriei de câmp nr. 25 din Hessen. Deja după trei ani de când era ofițer a devenit adjutant al

batalionului, în 1904 a mers la trupa de protecție în Africa de Sud-Vest; acolo a participat la bătăliile de la Waterberg (11 și 12 august 1904), la Okowindombo (5 septembrie 1904) și la Otjimanangombe (22 septembrie 1904). După ce a scăpat de un tifos grav, s-a întors în 1905 în Germania, împodobit cu două decorații de război. Mutat în regimentul 2 de gardă al artileriei de câmp din Potsdam, a devenit acolo adjutant al regimentului și în 1909 adjutant al brigăzii 1 de gardă al artileriei de câmp din Berlin. În acest post a devenit căpitan și așa a rămas până în septembrie 1913. La 1 octombrie 1913 a devenit comandant de baterie în regimentul 4 de gardă al artileriei de câmp din Potsdam. În această poziție s-a dus pe front în august 1914 și a căzut în 6 septembrie 1914, la Morains le Petit, la sud de Epernay.

~~~~~

## II. În Africa de Sud-Vest

Foile jurnalului ținut fidel de către fratele nostru în timpul campaniei militare din Sud-Vest și multe sale scrisori către părinți și către sora sa, oferă o privire adâncă în viața sa exterioară și interioară. Firește, campania militară din Sud-Vest ocupă un loc de frunte în această biografie. Situația că un ofițer tânăr în reprezentarea oficială a luptelor din Africa de Sud-Vest a fost decorat de patru ori, explică valoarea militară a personalității sale. Ce a cuprins în sine această campanie miliară, constând în renunțare și lipsuri prin dogoare și sete, întrece noțiunile a ceea ce considerăm posibil în mod obișnuit. Redăm aici câteva fraze din lucrarea statului-major general. Ele se referă la urmărirea populației Herero, bătută, care pe câmpul de bătaie de la Orlogsende efectuase ultima rezistență solidară. La această campanie de urmărire a participat Egloffstein.

„În Otjimanangombe au fost lăsate în urmă ca trupe de ocupație compania 1 și bateria a 7-a. Comandantul acestui batalion, căpitanul Klein, a primit în 20 octombrie, printr-o patulă condusă de către căpitanul baronul von Egloffstein, care plecase înainte în direcția Rietfontein, raportul că la Orlogsende, locul ultimei bătălii a batalionului Deimling, aproximativ 40 de kilometri mai jos de Epukiro, se adunaseră din nou mai multe bande de herero. El a hotărât să-l atace pe dușman imediat din nou și a plecat cu un batalion de 30 de soldați călare și 25 pedestri, și cu trei tunuri, în 26 octombrie la ora 4<sup>30</sup> dimineața, de la Otjimanangombe spre Orlogsende. În 27 octombrie, spre ora 3<sup>30</sup> dimineața, batalionul a ajuns la ținta marșului și a găsit locul de apă încă ocupat de inamic. Căpitanul Klein a pornit imediat la atac cu soldații călare, iar artileria a deschis focul. Dar deja după un timp scurt dușmanul a luat-o la fugă și s-a împrăștiat în toate părțile. Căpitanul Klein a reînceput îndată urmărirea dușmanului fugit în jos de Epukiro, până la un loc de apă situat aproximativ șapte kilometri spre est, care a fost numit de localnici Oz-Ombu. Aici au fost prinse câteva femei care aparțineau tribului Tetjo și care au declarat că Tetjo însuși și o mare parte a tribului său aproape că au murit de sete. Lângă gropile de apă și pe ele zăceau multe sute de vite moarte și nu era posibil să li se dea destulă apă cailor și măgarilor batalionului. ...

Căpitanul Klein s-a urcat pe colină și a cercetat cu binoclul ținutul de jur-împrejur, fără a descoperi nici măcar o urmă de ființă vie. Câmpul de nisip se întindea sub ochii lui mort și pustiu și în imensitatea sa, în infinitatea sa, în liniștea sa sublimă și în uniformitatea sa încremenită vorbea un limbaj impresionant pentru inimile călăreților iscoditori: pedeapsa își urmase cursul. O continuare a urmăririi era fără rost; dușmanul era în parte mort, în parte total împrăștiat și desființat.

Spre ora unu după-amiază, cei trei călăreți singuratici au pornit pe drumul de întoarcere și au ajuns încă înainte să se facă seară la batalionul de sub comanda locotenentului-major, Nadrowski. Situația în care se afla batalionul dădea prilej de îngrijorare serioasă; el mai înaintase încă zece kilometri, dar apoi, total epuizat, a căutat protecție față de căldura dogoritoare la marginile înalte, stâncoase, ale albiei râului. Animalele pășteau pe un petic mic de iarbă nearsă. Soldații s-au acoperit cu cioltarele, ca să se protejeze mai bine de razele de soare. Căii stăteau acolo fără putere, cu capetele plecate, cămilele răgeau de sete, apa se

sfârșise de mult. Spre seară, când s-a mai răcorit, au continuat marșul înapoi, dar tunurile nu se mai puteau urni din loc. Prin urmare, căpitanul Klein a trebuit să se decidă să lase în urmă carul cu muniția și să așeze în fața tunurilor animalele de tracțiune ale acestuia. ... În ciuda animalelor de tracțiune, artileria s-a urnit numai cu greu din loc, din nisipul adânc; și după o vreme, animalele aproape moarte de sete, au refuzat de tot să mai tragă. Tunurile au trebuit să rămână acolo, în timp ce chesoanele au fost folosite pentru transportul soldaților incapabili de marș. De îndată ce terenul a devenit mai solid, au înaintat mai ușor și odată cu întărirea răcoririi a crescut și dispoziția oamenilor. Incomparabilul spirit bun i-a făcut pe toți să uite toată foamea, setea și oboseala. Mai multe cântece soldățești vesele au răsunat prin noaptea luminată de lună, în pustia fără oameni. Dar în dimineața zilei de 29, dogoarea a crescut din nou repede, așa că la ora 6<sup>30</sup> dimineața au mai trebuit să fie lăsate acolo încă două chesoane, deoarece animalele înhămate în fața lor s-au prăbușit. Ultimul cheson a rămas în urmă la zece kilometri înainte de Oz-Ombu. Căpitanul Klein, în cea ce-l privește, s-a grăbit înainte la Oz-Ombu, ca să aducă ajutor pentru oamenii săi epuizați, care se găseau într-o situație primejdioasă. El a sosit acolo în 29 octombrie, la ora nouă dimineața și imediat au fost luate măsuri ca să se aducă ajutor pentru oamenii inapți de marș și bolnavi și să culegă chesoanele și tunurile. În cursul zilelor de 29 și 30 octombrie a fost adunat în Oz-Ombu batalionul de urmărire și în 30 a fost pornit marșul mai departe, cu o parte dintre oameni în 31, spre Otjimanangombe, unde batalionul a ajuns în 31 octombrie și în 1 noiembrie. Zelului nobil al soldaților tocmai întorși în 29 octombrie din drumul îngrozitor i se datorează că toți oamenii rămași în urmă au fost salvați. În ziua sosirii lor, mai mulți s-au întors la locul de apă încă 10-20 de kilometri, cu vase de apă, ca să-i ajute pe camarazi. Căpitanul, baronul von Egloffstein, împreună cu doi subofițeri și unsprezece soldați, au mai ținut ocupate până în 9 noiembrie locurile cu apă de la Oz-Ombu și de la Orlogsende, infestate din cauza cadavrelor de animale. Sergentul Hirschmann, caporalul Krug și doi soldați de la bateria a 7-a s-au întors în nopțile de 2 și de 3 noiembrie încă o dată 80 de kilometri pe jos, ca să aducă cele două tunuri care au rămas acolo, ceea ce au și reușit.

Căpitanul Klein, împreună cu cei doi călăreți care au rămas la el fideli până la sfârșit, s-au întors în 40 de ore aproximativ 160 de kilometri pe căldura cea mai pârjolitoare și subzistență sărăcăcioasă și apoi, după schița anexată raportului său, s-au apropiat la aproximativ 15 kilometri de Rietfontein. Mai mulți oameni s-au îmbolnăvit grav pe drum, alții au luat microbul pentru un acces grav de tifos, la rămânerea lângă locurile împruțite de apă. 25 de cai și 21 de măgari au murit. Chiar căpitanul Klein a fost ucis de eforturile excesive ale acestei campanii de urmărire; el a murit câteva săptămâni după aceea în Epukiro, de tifos. O soartă la fel de tristă a lovit un număr întreg dintre călăreții săi. Campania îndrăzneată de urmărire a căpitanului Klein, până la limitele extreme ale randamentului uman, a încununat tot ce au suferit și au făcut soldații germani până atunci în lupta împotriva populației Herero; probabil că niciodată în război, în împrejurări la fel de grele, un dușman n-a fost urmărit cu o asemenea tenacitate brutală până la ultima suflare a calului și a călărețului, în sensul concret al acestui cuvânt, și probabil că rar a manifestat o trupă un devotament mai mare. Loialitatea cu care acești puțini călăreți germani și-au făcut datoria în acel pustiu african părăsit, nevăzuți și necunoscuți, până la extrem, ba chiar până la moarte, are în felul ei simplu ceva profund impresionant în sine.

\* \* \*

Printre cei care s-au îmbolnăvit de tifos în urma uriașelor eforturi a fost și fratele nostru, Egloffstein. El a descris amănunțit în jurnalul său campania de mai sus. Acolo se spune, la sfârșitul acestui episod: „În 9 noiembrie au venit 28 de măgari ca să ia două tunuri și toată garnizoana. Lui Dumnezeu laudă și mulțumire! La ora 5<sup>15</sup> după-amiază am pornit în marș de la Orlogsende și cu lemnul țarcului nostru am pus să se aprindă un foc de tabără.” Apoi a scris pentru ai săi: „În încheiere mai reiau o dată că arăt înfloritor, viguros și sănătos, trupește mă

simt așa de bine ca în vremurile cele mai bune din Germania, de aceea și zic: Lăudați pe Domnul, pentru că este bun, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!”

În ciuda acestei aparente stări de sănătate, fratele nostru purta în el bacteria tifosului. Puține zile după aceea s-a îmbolnăvit. Avea febră 39 de grade când a pornit în 19 noiembrie la drum spre spitalul de campanie din Epukiro, cu un transport de bolnavi. El a fost conducătorul transportului; în afară de el mai erau patru bolnavi: un locotenent veterinar, un subofițer și doi soldați. La căruță erau înhămate cămile. Egloffstein povestește: „Între Otjimanangombe și Kalkfontein aveam de străbătut un ținut de 80 de kilometri fără apă. În 21 noiembrie ne aflam în mijlocul acestui pustiu fără apă. Cămilele au refuzat să tragă căruța mai departe; erau complet epuizate. De aceea am hotărât să trimit animalele înainte, fără căruță, ca să poată să aducă ajutor de la cel mai apropiat loc de apă. Așa am rămas în urmă noi, bolnavii, în starea de completă epuizare. Ajutorul putea să sosească în cel mai bun caz după 24 de ore. La 40 de grade Celsius zăceam la umbra foilor de cort întinse. Soarele dogorea neîndurător în jos. Toți aveam febră; senzația de sete era mare. Mai aveam doi litri de apă. La această cantitate mică de apă nu ne puteam gândi la prepararea hranei. Eu însumi eram așa de slăbit, încât nu puteam să merg mai departe de 20-30 de pași, apoi cădeam. Normal că în această stare aveam a ne gândi la moartea prin însetare. Cu toate acestea eram într-o dispoziție încrezătoare, deoarece știam sigur că Dumnezeu va răspunde rugăciunii credinței. Așa că m-am rugat Domnului cu toată încrederea pentru ploaie. Între timp am adormit. Când m-am trezit după un somn scurt, aveam în inima mea un sentiment indescriptibil de bucurie și încredere, cu toate că cerul nu arăta nici un nor - *știam că va ploua!* La ora patru și jumătate după-amiază s-a iscat un vânt puternic, care împingea în sus nori din toate părțile. A început o ploaie generală serioasă, care a durat o oră - *eram salvați!* I-am mulțumit Domnului pentru această ascultare minunată.” Cine nu s-ar gândi în această întâmplare la cuvântul: „Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni; și s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul” (Iacov 5,17-18).

În Epukiro a urmat apoi o perioadă lungă de boală. Scrisorile pe care le-a scris de acolo sunt mărturii prețioase despre aceea, că fratele nostru avea deja atunci o viață de rugăciune și primea putere din Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel scria el, de exemplu, în 29 ianuarie 1905: „Astăzi este o zi de mulțumire, de mulțumire Domnului, care a binecuvântat călătoria mea în Africa așa de îmbelșugat cu bunuri pământești, și de asemenea, cum sper, cu bunuri spirituale care dăinuie. Am fost condus atât de îndurător până la declanșarea bolii rele și în timpul desfășurării ei de lungă durată, încât nu pot decât să mulțumesc. Multe evenimente în care am fost expus, în mod deosebit primejdiilor pe care țara în sine le aduce cu ea, dar pe care le-am suportat totuși ușor, m-au învățat să cunosc bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu. „Dacă Mă veți căuta cu toată inima, Mă voi lăsa găsit de voi”. Acest text de predică din 4 septembrie și interpretarea sa substanțială, excelentă, le-am găsit atât de des confirmate. Și dacă am luat asupra mea atâtea greutăți cu mintea veselă și le-am biruit, atunci, ce m-a făcut să fiu în stare a fost gândul la aforismul bătrânului Frundsberg și la hotărârea Tatălui: „Cine se încrede în Dumnezeu, nu poate fi nimicit niciodată”. Am fost răsplătit atât de îmbelșugat cu lucruri pământești, încât este aproape prea mult. Avansarea timpurie la gradul de locotenent-major mi s-a părut poate meritată. Cele două decorații frumoase sunt o răsplătă extrem de bogată, deoarece nu mi-am făcut totuși decât datoria și obligația. Ele, adică acordarea lor, firește că mi-a făcut o bucurie enormă, „așa ceva îl împodobește pe soldat”. Mai ales Ordinul de Merit Philipp des Großmutigen, despre a cărui acordare am primit astăzi vestea prin scumpa dumneavoastră telegramă, mi-a făcut mare bucurie, deoarece m-a surprins complet. Dar în încheiere spun că nu trece nimic peste cunoștința și peste propria mărturie emisă, de a-mi fi făcut datoria. Acesta a fost întotdeauna principiul meu.” În locul acesta observăm că în ciuda oricărei evlavii, autorul scrisorii încă nu-L cunoștea pe vremea aceea pe Domnul.

Câte unul ar putea gândi: Acest ofițer excelent, conștiincios, temător de Dumnezeu, era deja de atunci un creștin exemplar. Cu toate acestea, potrivit mărturiei proprii a lui

Egloffstein, realitatea este *că pe atunci încă nu era creștin*. În toate scrisorile sale nu este vorba despre Domnul Isus, despre iertarea vinei, despre siguranța harului, despre pacea cu Dumnezeu. Poate că întreabă cineva: Dacă nu era creștin, atunci ce era în vremea aceea? Eu răspund: Era un om pe care îl putem caracteriza în înțelesul versetului 1 Corinteni 7,14, din cauza credinței mamei sale, ca „sfânt”, adică pus deoparte în ochii lui Dumnezeu pentru o iertare deosebită. În binecuvântările și păzirile de care a avut parte, el așează în fața ochilor un bărbat cu care s-a ocupat harul lui Dumnezeu. El oferă în același timp dovada că poți să fii evlavios, temător de Dumnezeu, nobil și virtuos fără să-L cunoști pe Isus și fără să-I aparții. Dar cât de minunat a pregătit harul acel ceas viitor, în care acest bărbat înconjurat de rugăciunile credinței, urma să trăiască întâlnirea cu Isus, ca apoi să înfățișeze înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ceea ce înseamnă: „Căci dacă este ceva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17).

### III. Convertirea

Dintre trăsăturile de caracter ale fratelui nostru decedat face parte o profundă sinceritate – el era unul dintre oamenii care sunt din adevăr. De aceea a găsit împlinire în el cuvântul: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37). Sud-Vestul rămăsese mult în urma lui; atunci Dumnezeu l-a trimis la Berlin; era duminică, 13 martie, 1910, în hotelul „Prinz Albrecht”, sub propovăduirea Evangheliei. A fost vorba despre tema: *Ce înseamnă credința?* A fost explicată deosebirea dintre religiozitate și *credința mântuitoare*. Din Scriptură și din viață a fost examinată credința care, din povara vinei, l-a apucat pe Isus ca Împăciuitor. Această oră a fost pentru fratele nostru una decisivă. El a apucat harul în credință. Când câteva zile mai târziu a venit în cercul unor camarazi credincioși, adunați pentru studiul Scripturii, el s-a predat Domnului pe genunchi.

Acum era *mântuit*. Inima sa găsisse pace, devenise proprietatea lui Isus; începând de atunci, el a stat ca martor al Domnului său pe locul pe care îl așezase Dumnezeu. De atunci a trăit din plin și a reprezentat cuvântul Domnului: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfîntește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17,16-18). El a umblat împreună cu ucenicii lui Isus pe calea îngustă, despărțit de lume.

Loialitatea și destoinicia sa în slujba soldățească și integritatea caracterului său i-au asigurat deplina apreciere și încredere ale generalului său, în ciuda mărturiei sale și a umblării sale despărțite de felul de a fi al lumii și de distracțiile ei. Cu aceasta are legătură faptul că a rămas neobișnuit de mult timp în postul său de adjutant, mai mult de patru ani.

Cu toate acestea a avut de simțit în felurite privințe marele contrast dintre lume, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”, și ucenicia lui Isus, despre care Cuvântul spune: „Eliberat de sub puterea întinericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1,13). Lumea care ne înconjoară nu ne iartă dacă îi refuzăm plăcerile și distracțiile, ca să umblăm în părtășie cu Domnul. Cu atât mai mult a căutat și a savurat Egloffstein părtășia frățească cu creștinii sinceri și hotărâți. De multe ori erau adunați seara în locuința sa ofițerii credincioși, pentru studiul Scripturii și pentru rugăciune – binecuvântate ore!

I s-a comunicat oficial, că la ieșirea sa din postul de adjutant nu va obține nici o baterie în garda de artilerie de câmp. Firește că aceasta i-a fost greu, dar îi era absolut limpede că nu oamenii, ci *Domnul Însuși* hotărăște asupra viitorului său. Sfârșitul a fost că el cu adâncă mulțumire față de Domnul a primit totuși o baterie în gardă, bateria a 6-a a regimentului 4 de gardă al artileriei de câmp, în fruntea căreia a căzut. Domnul a răspuns în orice privință credinței sale și l-a condus cu grijă desăvârșită și cu mare amabilitate în toate privințele.

Evenimentul cel mai dureros în ultima parte a vieții sale a fost pierderea iubitei sale mame. Aceasta, care suferise trupește de multe ori și greu, a plecat acasă în 12 februarie 1913, cu mărturia credinței și a păcii ei. Dar inima lui Egloffstein, cu toate că a resimțit adânc

pierderea, a fost preocupată mult mai mult cu desfătarea în care intrase iubita sa mamă, ca să fie cu Domnul ei. El a scris mai târziu despre acesta: „Ce schimbare a fost pentru ea, când miercuri seara, după zile multe de tortură amară și chinuri lungi, a avut voie să intre în slava lui Isus! Cum s-o fi bucurat inima ei când și-a deschis ochii sus, la Domnul, în Paradis! Acum ajunsese în sfârșit acasă, după care tânjise atât de des, unde nu va mai fi nici o lacrimă, nici o suferință, nici o durere. Noi nici nu putem să ne imaginăm aceasta foarte bine. Ea s-a întărit în Dumnezeu ei pe parcursul unei vieți lungi și s-a deprins să stea și să umble în credință. Și cum erau gândurile ei orientate mereu spre rugăciune și spre ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta! Ea se obișnuise să îmbrace zilnic armătura lui Dumnezeu, potrivit Efeseni 6, și astfel a putut prin har să și „stea în picioare” în ultima ei zi și i s-a oferit intrarea din belșug. În toate acestea a devenit pentru noi cu adevărat un exemplu luminos, ca să-i imităm credința. Ea ne-a arătat din Cuvântul lui Dumnezeu cum putem să fim tari în credință, în multe necazuri. Pentru ea, făgăduințele și asigurările lui Dumnezeu au fost realități.

#### IV. Creștin și soldat

Fratele nostru a intrat cu toată bucuria și devotamentul în noua sa misiune, la 1 octombrie 1913. Bateria tocmai nou formată a oferit câteva greutăți după asamblarea ei în subofițeri, soldați și cai. Dar Domnul a dăruit fratelui nostru un succes deplin în formarea bateriei sale. El a scris despre examinarea bateriei sale în zilele de 21-24 martie, 1914:

„Mă bucur mult pentru frumosul succes pe care l-am avut cu cele două batalioane de călărie și sunt foarte recunoscător Domnului. Aceasta este pentru mine o mare încurajare, după ce, de dragul acestor cai m-am sculat de multe ori la ora patru dimineața.”

Câteva zile după aceea scrie: „Comandantul regimentului a decis, după ce a examinat o jumătate de oră (fixate au fost 5/4 ore): Bateria este formată excelent, colaborarea de la șef până la ultimul artilerist este fără cusur. Instruire excelentă a tuturor oamenilor, până în detaliu. Nu s-a petrecut nici o greșeală la manipulare.”

Acestea au fost aprecierile critice ale comandantului de regiment. Egloffstein adaugă: „Mulțumiți împreună cu mine Domnului! Numai Lui I se cuvin cinstea și meritul! ... Tocmai mi-am ușurat inima preafericită la armoniu prin cântarea:

Lăudați pe Domnul! El e iubire;  
Pe-ai Săi nu-i va părăsi;  
Chiar dacă-n jur e mâhnire,  
Fața Lui va străluci!

Și mai strălucitor sună opiniile despre bateria a 6-a și despre șeful ei de pe terenul de instrucție, Munster, din mai, 1914. El a putut să telegrafieze de acolo: „Examinarea excelentă! Ps.63,7.” Aici este scris: „Căci Tu ai fost ajutorul meu și voi cânta plin de veselie la umbra aripilor Tale.”

Fie ca această notiță biografică să fie binecuvântată pentru mulți, pentru a prețui cuvântul: *creștin și soldat!* Această profesiune minunată, de a asigura apărarea patriei prin lucru de foarte bună calitate, este așezată acum în fața lumii întregi, în marea ei importanță, prin marele nostru război. Cât de prețios este să facem pentru Domnul și cu Domnul tot ce aparține de această profesiune! Ce frumos, când un bărbat în plinătatea vigoriei sale poate să spună sincer: Caut cu tot devotamentul meu bucuros, în fața frontului și în cazarmă, nu onoarea mea, ci onoarea Domnului meu! Doresc să-mi împodobesc credința în fața ochilor lumii și știu că Domnul mă binecuvântează în această slujbă a mea. Aceasta a fost caracteristica serviciului pe timp de pace a fratelui nostru. Aceeași conștiinciozitate și bucurie le-a dovedit mai târziu în fața dușmanului, potrivit lozincii soldatului roman: *Semper talis!*



## V. Dezvoltarea interioară

Din cei patru ani în care fratele nostru a trăit viața veșnică, vom comunica la început câteva scrisori, care cu siguranță vor fi unora spre binecuvântare.

\* \*

\*

11.10.1910,

... Câștigul principal pe care l-am avut din aceste zile a fost cel de a fi fost adus din nou în apropierea lui Dumnezeu, ceea ce aveam nevoie foarte urgent după manevră și exercițiul de tragere. Nici nu ne vine să credem cât de repede pierdem adevărata legătură cu Domnul dacă nu rămânem permanent în El și dacă neglijăm să ne luăm zilnic putere nouă din Cuvântul Său. Iar puterea care este în Cuvânt este inepuizabilă și insondabilă. Ea se revarsă ca un fluid și atunci avem din belșugul harului puterea să ne opunem ispitelor și asaltării cărnii și a lumii.

Abia treptat am ajuns la deplina siguranță și limpezime despre ce înseamnă să fii „mântuit”, „născut din nou” și să fi dobândit filiația lui Dumnezeu. Trebuie să ne fi devenit limpede, să nu cădem înapoi în vechile căi. Aici mă ajută în mod deosebit locurile din 2 Corinteni 5,17: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi”; Galateni 2,18-21 și Coloseni 3,9: „pentru că v-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou”... Deci satan nu mai are nici un drept asupra noastră dacă rămânem credincioși și tocmai aceasta este partea minunată, că Hristos a șters ce este în urma noastră. Evrei 10,17: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărâdelegile lor”, încât am găsit pace cu Dumnezeu prin credință (Romani 5,1-2).

\* \*

\*

4.12.1910,

Programul zilei mele este următorul, având în vedere iarna:

6<sup>30</sup>: Trezirea, îmbrăcarea armăturii potrivit Efeseni 6,11-20 și așa mai departe.

9<sup>30</sup>: Sosirea la birou.

12-2: Călăritul ambilor cai în arenă.

Spre ora 3, acasă.

... La toate mă simt în puterea pe care mi-o dă Dumnezeu, puternic și sănătos. Lui Îi datorez și că armăsarii mei îmi fac acum multă bucurie, deoarece fac zilnic progrese. ... Mă simt fericit în Domnul, căci am încredere în El și El va lucra. El m-a făcut de asemenea capabil să-mi țin fără teamă și strângere de inimă rugăciunea la masă în cazinou și să mă așez lămurit de partea Sa acolo unde îmi este dată ocazia de către El. Aici mă întăresc cuvintele Sale din Ieremia 1,17; 2 Cronici 14,11; 1 Samuel 17,45. 47 și 1Corinteni 4,2. – Totuși, ca să vă îndepărtez temerile pentru sănătatea mea: eu sunt întotdeauna „pregătit pentru răspundere” și nu înaintez ofensiv din proprie voință. Pot să vă fac în continuare frumoasa împărtășire, că ordonanța mea (ordonanța de casă) și primul meu secretar, cărora le-am dat mărturie, s-au convertit, și anume, limpede de tot, după cum am putut să constat prin întrebări. Ei știu că sunt mântuiți; ei știu că le sunt iertate păcatele prin jertfa lui Isus de pe Golgota și înlăturate atât de departe cât este răsăritul de apus (Psalmul 103,12); ei au găsit pacea cu Dumnezeu și-și mărturisesc nașterea din nou. Mă bucur enorm și Îi mulțumesc Domnului pentru marea Sa bunătate.

\* \*

\*

Ianuarie 1911,

Psalmul 121 – o realitate, un fapt real. ... Ce frumos este ce a scris Fritz Oetzbach despre credință și chiar despre așteptarea ajutorului de la Domnul! Și mie mi-a fost în ultimele zile atât de deosebit de valoros să mă adâncesc în „credință”. Câtă măreție este în cuvântul credință! - „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40.) Și este cu adevărat așa, dacă credem; dacă într-adevăr credem cu inima, nu doar presupunem sau

sperăm, atunci putem face „pași siguri”. Atunci pășim pe Stânca noastră, Isus. Din credință face parte să poți să aștepti. „Cel care se încrede nu se va grăbi să fugă de frică” (Isaia 28,16). Cine crede, aruncă toate grijile asupra Lui, căci El se îngrijește de noi, iar cel care crede nu trebuie să se îngrijească pentru ziua următoare. El ia totul din nou prin credință, din ceas în ceas. Domnul nu înlătură piedica întotdeauna imediat, ci lasă să se ajungă până acolo, încât noi nu mai știm nici o cale de ieșire, ca apoi El să-Și arate puterea cu atât mai minunat. ... Noi ar trebui să credem într-adevăr mai mult în mijlocirile noastre. Colonelul Michaelis (vezi articolul „Plecat acasă” din „Sabie și scut”) spune foarte corect: „Nu considerați rugăciunea ca pe o exaltare, ci credeți că rugăciunea este o putere lucidă, reală”. Ce frumos exprimat! Să ne gândim la fiecare rugăciune că ea este o putere reală! Pe mine m-a ajutat aceasta foarte mult în ultimele zile. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris cuvântul serios: „Orice nu este din credință este păcat” (Romani 14,23).

Deci, să luăm totul prin credință și să facem totul în credință! De asemenea, ar trebui să ne fie tot mai limpede în credință, că am devenit copii iubiți ai lui Dumnezeu (Efeseni 5,1), că Tatăl ne iubește, că dragostea Sa este în noi (1 Ioan 2,15). Deoarece Tatăl nu ne mai vede acum decât în Hristos, putem să întrebuițăm și pentru noi cuvântul: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea!” Acesta din urmă îl pierdem dacă nu rămânem în dragoste, dacă iubim lumea și ce este în lume, dacă suntem infideli, dacă nu ne lăsăm călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Romani 8,14; Ioan 17,23. 26; Ioan 15,9.

Da, mare lucru este credința! „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui.” (Evrei 11,6). Este nevoie de credință adevărată ca să putem avea îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu; 1 Ioan 3,21-22. Ascultarea credinței, vezi tot acolo, v.24.

16.04.1913,

... „Deschide-ți gura larg și ți-o voi umple”, se spune. Tocmai am ajuns din nou, după cum deja am scris, la Epistola către Evrei și azi dimineață am avut multă înviorare prin aceea, că mi-a devenit limpede Evrei 6,13-20. La speranța numită aici nu este vorba despre speranța veșnică, ci „speranța pusă înaintea noastră” este sperarea în ajutorul și intervenția lui Dumnezeu. Și aici trebuie să dovedim zel pentru siguranța deplină a speranței, ca să obținem promisiunile lui Dumnezeu prin credință și perseverență. Și acest zel trebuie să-l arătăm zilnic, până la sfârșit. Promisiunea despre care este vorba aici este aceasta: „Bindecuvântând te voi binecuvânta”. Această promisiune ne este dată ca moștenitori ai promisiunii dată întâi lui Avraam. Și Dumnezeu, deoarece voia să ne arate statornicia planului Său, a jurat și a spus: „Cu adevărat, bindecuvântând te voi binecuvânta”. Astfel a fost liniștită și întărită inima noastră în privința bunătății și a binecuvântării îmbelșugate ale lui Dumnezeu. În fața noastră stă speranța că Dumnezeu ne va binecuvânta îmbelșugat, și dacă o apucăm, avem acea ancoră sigură și tare pentru sufletul nostru, lângă care inima este liniștită. Și această ancoră este în același timp acolo unde este Dumnezeu, unde a intrat Isus ca să intervină și să ceară pentru noi. Acesta este un trio minunat „pentru noi” în: Evrei 6,20; 7,25 și Romani 8,34, la fel și 27! – Remarca din „Georg Müller”, p.141 și următoarele trei pagini m-a ajutat să înțeleg locul din Evrei 6,13-20, după ce deja ieri și alaltăieri am început să pricep cum este corect.

## VI. Plecarea în marș

Fratele nostru a așteptat mulți ani marele război. El scria în 30 iulie, 1914: „Mi se pare foarte ciudat că războiul mult așteptat este acum într-adevăr aici. Noi suntem în mâna Domnului; aceasta este o mare încredere.” El a plecat la război cu toată încrederea în biruința patriei noastre. „Ce bine că mâna Domnului este permanent asupra noastră spre bine și că și acest lucru mare trebuie să lucreze spre binele nostru, al celor care-L iubim pe Dumnezeu. ... Așa că cu greu ne vom mai vedea înainte de război, poate va fi după război. Dacă nu, atunci știm că avem o casă de la Dumnezeu, una veșnică în ceruri. Acolo ne vom revedea sigur; și poate în curând, dacă va veni Domnul.”

Bateria sa mobilă era formată din 148 de oameni, 139 de cai și 17 vehicule; dintre aceștia numai 70 de subofițeri și soldați și 45 de cai erau din efectivul armatei pe timp de pace. Tot restul era augmentare. Cu toate acestea, asamblarea bateriei era excelentă, spiritul în trupă era fără cusur. Dar ce era comandantul bateriei pentru subordonații săi, lucrul acesta ne este redat textual de scrisoarea unui sergent din bateria sa: „El nu era numai domnul căpitan și superior al nostru, nu, era o călăuză, exemplu și tată în toate direcțiile. Mulți din baterie îl mai pomenesc și astăzi, zilnic, ceas de ceas, în orice clipă îl au în gând și în regretul mării noastre pierderi. El nu se putea bucura de nimic mai mult, decât de îngrijirea de care putea face să aibă parte bateria. El nu se dădea înapoi de la nici o osteneală personală, mai bine suferea el necazul, decât să neglijeze bateria. Aceasta o știa fiecare din baterie și astfel îi erau toți devotați și binevoitori.”

Astfel a plecat fratele nostru în pace pe front. Marșul a trecut prin Belgia, în Franța. Două scrisori amănunțite pot să povestească despre evenimentele sale:

Ștampila oficiului poștal militar, 25.08.1914,

... Despre lupta noastră de 24 de ore de la Auvelais am scris deja. Un moment critic a fost în 22, înainte de prânz, când a venit de la divizie ordinul de retragere, mai cu seamă că noi stăteam în poziție total deschisă. Aducerea tunurilor din poziție a fost executată remarcabil de liniștit de către oamenii mei. Perspectiva de a trebui să ne întoarcem prin Auvelais-ul arzând, nu era ademenitoare. Când eram în mișcare a venit contraordinul corpului să intrăm din nou în poziție. Cu un „Slavă Domnului!” am mers în vechea poziție, care a fost ocupată din nou la fel de liniștit. În noaptea spre 22 s-a dormit puțin între tunuri. Cu toate acestea, nervii mei erau destul de extenuați după 24 de ore. În dimineața de 22, oamenii mei au primit puțină supă din conservă; următoarea masă am primit-o abia în noaptea de 24, să mâncăm ceva cald. În 22 seara, bateria a mai intrat o dată în poziție la Arsimont și a tras câteva grupe împotriva coloanelor de marș care băteau în retragere. În 24, divizia a mărșăluit peste Fosse, spre St. Gérard. Spre ora cinci după-amiază am intrat la Gouvy în poziție complet camuflată împotriva artileriei inamice; seara am fost trimiși înainte pentru urmărire până la St. Gérard, unde în G... am ocupat poziția de tragere, fără să ajungem la tragere. După aceea, bivouac la St. Gérard, în spatele caselor care ardeau cu vâlvătaie și trosneau. Gătit și mâncat aproape de miezul nopții. A treia oară una după alta fără ovăz, numai snopi de ovăz. De la ora două noaptea pregătiți de marș, deci, abia o oră de somn. La ora patru înaintare victorioasă la Mettet, peste Cottepry. Ora cinci dimineața, la revărsatul zorilor, am intrat în poziție la sud-vest de Cottepry, împotriva dușmanului de la vest de Mettet. Poziție de tragere camuflată; eu am supravegheat de pe colina intermediară. Puține ținte; infanteria noastră înaintează repede, fără a primi foc. Noi am urmat curând. Efectul artileriei în cea inamică a fost surprinzătoare. Se pare că un regiment și-a părăsit toate tunurile pe o singură poziție. Bateria favorită a regimentului 1 a prins o baterie inamică la împerecherea tunului cu chesonul și a nimic-o în câteva minute. Noi am ajuns la opt tunuri printr-o baterie; acestea fuseseră părăsite în fața bateriei. Ele au fost luate de către Franzern (adică regimentul Kaiser Franz). Se pare că artileria noastră grea le deteriorase grav deja înainte.

Ora 6 seara, sosirea aici în Florennes. Se pare că în aceste zile am avut în total în față trei corpuri inamice, aceasta înseamnă corpul de gardă cu corpul al X-lea și de astăzi și cu corpul al XV-lea. Cei de la corpurile Alexander și Augusta au avut pierderi mari la Auvelais; mai ales infanteria, dar în mod deosebit regimentul 77. Bateria a 2-a a regimentului 1 a avut și ea pierderi grele la Gouvi, la luarea în poziție de tragere.

Dușmanul a trecut ieri pe aici în fugă neplanificată și nehibzuită, după spusele gazdei cvartirului meu (învățător). Prizonierii francezi și belgieni arătau mizerabil, murdari, zdrențăroși, dezgustători. Oamenii noștri spun: „De către asemenea indivizi trebuie acum să ne lăsăm omorâți!” Mizerabilii și-au aruncat peste tot armele și bagajele.

Toți caii noștri stăteau astăzi într-o școală, în sala de gimnastică, în clase și așa mai departe. Eu am o cameră cu pat pentru mine. Ofițerii mei dorm pe saltele; unul mai doarme în pat. Până acum am avut de mâncare din belșug; cu toate acestea, bagajele noastre n-au venit. Vehiculul cu alimente este arhiplin.

Până acum, artileria noastră a acționat excelent; prin aceasta am crescut foarte mult în prețuirea generală. Sănătatea mea este cu totul excelentă, mulțumesc Domnului! Cei mai mulți locuitori ai țării au fugit. ...

\*

\*

\*

La răsărit de Leigny, 30.08.1914,  
ora 5<sup>40</sup> după-amiază.

Tocmai am terminat bătălia de 28 de ore, de la Haution, La Vallée, Voulpaix. La bateria mea a fost rănit grav ieri dimineață un ofițer rezervist, în plus trei soldați răniți mai ușor, opt cai morți, trei grav răniți, cinci la fel de ușor. În prima linie nu sunt pierderi, deoarece artileria nu ne-a găsit. Bateriile 4 și 5 au pierderi mai mari. Căpitanul E. are schije de grenadă în frunte; dar sperăm că în vreo trei săptămâni va fi din nou apt de serviciu.

Ieri și azi am avut o bătălie foarte grea. Numai aceasta a mai lipsit, ca francezii să înainteze împotriva flancului nostru stâng, și atunci a 2-a divizie a gărzii ar fi fost încercuită. Foarte neplăcut este focul din spate și din flanc, adică atunci când nu știi absolut deloc de unde vine, ci te poți apăra numai după direcție, de unde aparent se trage. Foc din spate a primit ieri bateria din prima poziție. Gloanțele de șrapnel au zburat până la tunuri, dar de cele mai multe ori au fost prinse din zbor în câmpul semănat cu bobii, în care stăteam. Dar chesoanele, care stăteau în spatele nostru, n-au plecat așa de bine, și de aceea am avut pierderile de mai sus.

Nu este tocmai îmbucurător când chesoanele, urmărite dintr-odată de împușcături, se apropie de baterie. Ziua de 29 a fost extrem de fierbinte, ziua de 30 la fel. Deja în 29 seara am primit foc violent de artilerie în flanc, mai ales bateriile 4 și 5, ale căror poziții probabil că ei le-au recunoscut exact. Aceste baterii și batalionul 1 au avut și ele mai multe lovituri în plin pe tunuri. Zgomotul de la explodarea grenadelor este foarte neplăcut. Oamenii s-au purtat în general ireproșabil.

În noaptea spre 30, bateria a 6-a a batalionului 1 a fost repartizată și a trebuit să stea la post pentru un atac împotriva aripii noastre stângi. Firește că ne-am ascuns, apoi am dormit puțin lângă tunuri, în paltoanele bărbătești, pe foile de cort, în ceața și umezeala nopții, fără ceva cald în stomac, numai conserve reci și puțină pâine. În 30, dimineața, arăta și mai puțin încurajator decât în 29 seara. În spatele nostru era cel mai puternic foc din luptă, al diviziei 1 de gardă, care progresa numai încet, foc în flancul din dreapta și încercuire amenințătoare din stânga. Ședeam, cum se spune, ca într-o oală de fierbinte cârnați. Divizia 1 a înaintat și la ora unu după-amiază dușmanul era complet în retragere. Fiind singura dintre baterii păstrată ca să fie pregătită, când pe la ora 11<sup>30</sup> s-a mai limpezit, bateria a 6-a a putut să colaboreze pe câmpul de bătăie a diviziei 1 de gardă, să lovească de acum dușmanul în flanc și după aceea să le mai tragă una zdravănă pe cojoc francezilor care fugeau. Artileria franceză trage excelent și ne găsește cu rapiditate ireproșabilă pozițiile, pe care apoi le copleșesc, alternativ, cu explozii de grenade și șrapnele. Cu acestea presară tot ținutul în spatele pozițiilor, până la 800-1000 de metri în spate și în felul acesta prinde până aici mereu chesoanele noastre, cu toate că noi le trimitem mereu înapoi la 800 de metri. La Auvelais, artileria a tras foarte rău, altfel n-ar mai fi rămas nimic din batalionul nostru. De atunci trebuie să mai fi învățat; cel puțin la St. Gérard și ieri au tras excelent.

Foc de infanterie se aude relativ puțin. Face impresia că bătăliile sunt date numai de artilerie. Se pare că regimentele 1 și 3 de gardă au avut ieri pierderi grele; se pare că sunt absolut decimate. Augusta are și ea deja pierderi mari.

Eu am fost lăuntric foarte liniștit în ambele zile, numai alaltăieri seara mi-a fost puțin rău, după ce toată ziua nu băusem nimic. Noaptea am dormit destul de bine; în afară de aceasta normal că am fost de mai multe ori sculat ca să verific, în plus m-am rugat mult și am așteptat în credință precis victoria noastră din 30. În dimineața de 30, un cuvânt din Psalmi: „Astăzi Îmi voi ține cuvântul sau îl voi face sigur” sau ceva asemănător, m-a înviorat foarte mult. Dar, din nefericire, nu l-am mai găsit. Domnul a ascultat rugăciunea mea și a multora, care poate au strigat la El. A Lui să fie slava, lauda și onoarea! Sergentul meu, S., cel cu Noul Testament, mi-a spus că și el s-a rugat. Este un lucru prețios să avem încredere în Domnul – aceasta o observăm acum în mod deosebit.

## VII. Plecarea acasă

Ultima carte poștală a lui Egloffstein, din 6 septembrie 1914, ora 10 dimineața, adresată tatălui, este plină de încredere. Înainte de sosirea ei a venit telegrama oficială: „Căpitanul baron von Egloffstein a căzut în 06.09, la Morains le Petit, la sud de Epernay și este înmormântat la Clamanges.”

Despre împrejurările mai detaliate ale sfârșitului său relatează unul dintre cei trei sergenți care s-au dus înainte călare împreună cu el în focul de atunci, pentru observația bateriei: „Cu toate că l-am făcut atent asupra primejdiei, el a spus: ‚Copilașii aceștia nu ne fac nimic!’ și astfel a mers mai departe. Domnul căpitan și eu am descălecat, ne-am culcat într-un șanț mic al șoselei, dar unde avem numai puțină camuflare. Bateria a mers în spatele nostru în poziție de tragere și astfel a deschis el focul cu bateria sa împotriva unei baterii inamice. Curând după aceea ne-am ales cu foc puternic de artilerie inamică, în mod deosebit domnul căpitan, sergentul B. și eu. Domnul căpitan nu s-a gândit să se camufleze suficient; am fost nevoit să-l apuc și să-l trag în acoperire. Dar puține minute după aceea iar s-a ridicat ca să observe și tocmai în acel moment au explodat în fața noastră câteva grenade inamice. Tot terenul din jurul nostru era semănat cu schije de grenadă. Un glonț a fost cel destinat iubitului nostru domn căpitan. El a mai spus: ‚Sunt lovit!’ La sfatul meu, să se ducă la subofițerul sanitar, el a blestemat situația, s-a ridicat, dar s-a prăbușit la primii doi-trei pași. A fost culcat pe spate de către noi și astfel a adormit după câteva minute, fără să-și mai recapete cunoștința.”

Mai multe ne arată următoarea scrisoare de aici a celui mai în vârstă ofițer al bateriei:

„După ce bateria a 6-a scăpase de zilele rele de la Auvellais și Voupaix fără pierderi mari, am avut parte în 5 septembrie, la Oger les (?) de încă o zi de odihnă pașnică și foarte plăcută. Bateria zăcea în interiorul unei ferme mari acoperită cu vie, iar nouă, ofițerilor, ne-au stat la dispoziție în sfârșit, printre altele, paturi, după mult timp. Seara am mâncat de prânz foarte mulțumiți și am ciocnit cu șampanie pentru un mers fericit mai departe al campaniei militare și mai ales pentru fericita întoarcere acasă a bateriei a 6-a. Domnul Dumnezeu a hotărât altfel.

În dimineața următoare, la plecarea în marș, auzeam în apropiere bubuit puternic de tunuri și imediat după aceea a și fost scos regimentul. Am fost primiți cu foc puternic, dar am ajuns cu bine într-o poziție pe care am susținut-o în mod victorios și din care i-am silit pe francezi la retragere. Apoi, după-amiază spre ora trei a fost scoasă bateria a 6-a ca să alunge o baterie inamică. Am înaintat în galop, la care am obținut un foc ucigător pe flancul drept, dar care nu ne-a adus totuși pierderi și am reușit să reducem la tăcere bateria inamică. Bateria franceză, după cum am văzut prin binoclu, a fost părăsită de către soldați și tunurile au rămas pe loc. Domnul frate al dumneavoastră (adică Egloffstein) stătea sus, pe scara de observație și striga, radiind, în baterie: ‚Băieți, bine ați făcut!’ Un strigăt de bucurie a străbătut toată bateria, iar tunarii ochitori au avut voie să urce pe scara de observație, ca răsplată, ca să-și vadă succesul. Apoi, după un timp scurt a venit ordinul de la comandantul regimentului, locotenent-colonelul v. K., că bateria a 6-a să susțină atacul regimentului Franz asupra unei baterii inamice. Atacul a urmat printr-o pădure întinsă de pini, care, în genere, nu oferea o poziție potrivită pentru bateria a 6-a. După o căutare lungă, zadarnică, domnul frate al dumneavoastră a găsit, în sfârșit, o poziție potrivită după părerea sa, pe care am și ocupat-o apoi. Ca să poată să observe

totuși efectul împușcăturilor, a trebuit să plece cam 400 de metri lateral de baterie, Abia ajunsese acolo, când un foc puternic al bateriei inamice s-a îndreptat spre el și l-a silit să meargă cam 100 de metri spre bateria sa. Bateria a deschis focul și totul a mers bine, până când am fost chemat deodată de un subofițer, care era ca observator împreună cu domnul frate al dumneavoastră. și mi s-a raportat că comandantul nostru a fost rănit de o împușcătură de șrapnel care a explodat chiar în fața sa, dar că însoțitorii săi au rămas nevătămați ca printr-o minune. Împușcătura mortală l-a lovit direct în inimă și un alt glonț l-a mai rănit și la față. După aceasta am pus să fie adus în spatele bateriei și doi subofițeri au fost imediat gata pentru acesta, fără să se teamă de focul îngrozitor care vuia deasupra noastră. Domnul frate al dumneavoastră a mai trăit poate zece minute, însă fără să-și mai fi recăpătat cunoștința, în orice caz, n-am primit răspuns la diferitele întrebări. La părăsirea poziției, spre ora nouă seara, am luat cu noi cadavrul pe un tun, la locul bivuacului, Clamanges, la nord de Fère Champenoise, unde a avut loc noaptea la ora două o emoționantă ceremonie de înmormântare. Mormântul se află la ieșirea de sud-vest a satului, pe un câmp situat la înălțime, imediat lângă drum, sub copaci. Bateria a fost adunată în jurul mormântului deschis și maiorul v. B. a rostit cuvinte emoționante de adio, pe care le-a încheiat cu rugăciune. Bateria a călărit în dimineața următoare pe lângă mormântul acoperit cu gazon, care avea o cruce prevăzută cu numele și data; și au mai spus comandantului lor încă o dată adio!”

\* \*

\*

Să adăugăm acestei biografii mărturia comandantului său de batalion, adresată tatălui celui plecat acasă.

Fort Witry, bei Reims, 30.09.1914,

Mult stimat domnule general,

În numele corpului de ofițeri al ... vă exprim cele mai cordiale și sincere condoleanțe pentru pierderea cu adevărat grea care v-a lovit pe dumneavoastră și pe ai dumneavoastră prin mâna lui Dumnezeu. Eu, care până acum am putut să lupt și să mă bat umăr la umăr cu fiul dumneavoastră, acum rechemat la viața veșnică, pot desigur să apreciez cel mai bine dintre noi toți cât de mare este pierderea, nu numai pentru dumneavoastră și rudele dumneavoastră, ci și pentru armată, în mod deosebit pentru batalionul meu, care mi-a devenit atât de drag. Începând de la prima bătălie, din 21.08, de la Auvélais, fiul dumneavoastră a fost eroul spre care au privit toți cu respect, adevăratul ideal pentru oamenii săi, veritabilul ofițer prusac, cum nu poate fi mai bun. Fără teamă și fără cusur, un cavaler și creștin cum nu se mai poate găsi. El a găsit moartea de erou când bateria sa a fost trimisă la însoțirea atacului infanteriei de la Pierre Morains și a ajutat să se decidă victoria. Glasul său limpede, frumos, de comandă, s-a stins brusc când el, împușcat în piept, a fost lovit mortal. N-a suferit. Noi l-am îngropat acolo, în 7 dimineața, la ora unu și jumătate. Eu însumi am ținut o predică scurtă. Dacă am experimentat eu însumi cât de grea mi-a fost pierderea, pot cântări cât aveți dumneavoastră de suportat, mult stimat domnule general. Dar știu că veți găsi consolare în cunoștința că Otto al dumneavoastră a intrat într-o viață mai bună, că a căzut ca un erou și creștin și că jertfa sa pentru patrie n-a fost zadarnică.

Cu sincere condoleanțe ale întregului corp ofițeresc al regimentului ..., care acum mi-e subordonat mie, sunt al dumneavoastră mereu sincer, cel mai devotat,

A. v. B.

Despre înmormântare relatează sergentul S., care l-a însoțit permanent pe căpitanul său în bătălie:

„Am sosit aici noaptea la ora 12. La dorința mai multor ofițeri și a domnului maior, aceștia au vrut să fie prezenți la înmormântare. Noi i-am săpat un mormânt frumos, situat sub copaci; aici l-am culcat înăuntru și am lăsat mormântul deschis atâta timp, până când s-a

încheiat actul solemn. În fiecare colț al mormântului deschis am înfipt în pământ câte o lumânare, care au ars foarte frumos pe o vreme calmă și ne-au înfrumusețat mult înmormântarea iubitului nostru domn căpitan. Au fost mulți ofițeri adunați și în plus toată bateria. Domnul maior, care a venit în acest loc cu lacrimi, a ținut o cuvântare emoționantă, care a trebuit să-i meargă fiecăruia la inimă. Domnul căpitan își purta uniforma, mantaua i-am pus-o eu deasupra, casca și micul Nou Testament le-am pus pe piept, în partea dreaptă. Astfel l-am îngropat, după ce fiecare din baterie a aruncat trei mâini pline cu pământ în mormânt. Movila a fost înconjurată frumos cu gazon; la căpătâi i-am pus o cruce, atât de bună cum s-a putut confecționa noaptea la ora unu. Pe ea am scris următoarele rânduri: Aici se odihnește în Dumnezeu iubitul nostru domn căpitan și comandant de baterie, baron von und zu Egloffstein. A murit de moarte eroică, cu Dumnezeu, pentru împărat și patrie. Căzut la Fianiva. Clamanges, 06.09.1914.”

\* \*  
\*

Cât de prețioasă a fost această viață binecuvântată, cât de repede a crescut ea în cei patru ani și jumătate ai uceniciei sale și s-a maturizat spre desăvârșire! Cât de vioi, cât de plin de putere a fost acest ofițer, cât de plină de pace a fost inima sa în mijlocul furtunii și a tunetului luptei! Ce altceva ne rămâne de făcut nouă, fraților rămași în urmă, decât laudă, mulțumire și admirație pentru marele nostru Domn! Da, El merită să-I punem în mâna, inima și viața, pentru timp și veșnicie. „*Binecuvântat să fie DOMNUL pentru totdeauna! Amin, da, Amin!*” (Psalmul 89,52)

\* \*  
\*

„*Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie,*”  
(Apocalipsa 3,21)

Lăsați-mă să plec la Domnul,  
Sufletu-i ca și plecat,  
Unde-i veșnic soare totul;  
M-așteaptă-odihna de sabat.  
Frumoasă-a voastră companie,  
Dar plec voios de pe pământ;  
Am har în călătorie,  
Lăsați-mă la Domnu-mi sfânt!

Vreau la Domnul a mă duce,  
Că-I datorez nelimitat;  
Căci El cu trudă pe cruce,  
Pentru sufletul meu a luptat.  
Luceafărul și dimineața  
În strălucire se-ntrec;  
Nu plângeți, sunt salvat, am viața, -  
Lăsați-mă la Domnul să plec!

Lăsați-mă să plec la Domnul,  
De ce mă opriți așa?  
Din străini vreau să-mi iau zborul,  
Mă-ndrept spre patria mea.  
Porțile Salemului, ale Sionului ziduri  
Le văd strălucind din nou;  
De mă iubiți, fără triste gânduri,

Lăsați-mă să plec la Domnul meu!  
B. K.

### Nr. 3. Rugăciune de război

Războiul e-al Tău, Tată din înalturi,  
Ce soarta popoarelor cârmuiești;  
Orice-ar fi, după ale Tale sfaturi,  
Credincios binele ne dăruiești.  
A Ta-i lupta și-ale bătăliei certuri,  
Pe câmp vezi armata imperiului;  
Ei luptă toți sub ale Tale ceruri! –  
Nici un glonț tras la întâmplare nu-i.

Ale Tale-s durerile, rănilor sorții,  
Cu cel ce luptă fii îndurător;  
Lumina-Ți să treacă prin valea morții,  
Să nu se teamă sufletele-ngrozitor!  
A Ta-i suferința, lacrimile-ascunse  
De iubire, care-a pierdut ce iubea;  
Dorurile inimilor străpunse  
Și suspinele-ajung la urechea Ta.

Al Tău e timpul; Tu știi cum anume  
Spre mântuirea noastră vei lucra;  
Vine ziua când din margini de lume,  
În fața tronului în grup vom sta.  
Al Tău e-adevărul, Tu urăști minciuna,  
Urât Ți-e tot cei ipocrit, corupt,  
După Cuvânt, cel drept să biruie-ntr-una, -  
Vălul vrăjmașilor să fie rupt!

Ale Tale-s biruința, guvernarea,  
Succesul nostru e în mâna Ta!  
Avem mâini curate, a Ta-i răzbunarea! –  
Sabia spre vrăjmaș - ochii asupra Ta.  
A Ta-i cauza-n care stăm și pe care  
Ai permis-o celor cu invidie;  
Mânia Ta să-i împrăștie-n zare!  
Cinstea-i a Ta, fapta a noastră e!

A Ta-i mântuirea-n vremea aridă;  
Cu durerea morții la lumină chemi,  
Ca mulți pentru Tine să se decidă,  
Mesaju-i spus inimilor ce se tem.  
Fă ca poporul chemarea-Ți să-nțeleagă,  
Moartea-ai biruit pe cruce-n chinul greu;  
Du-ne din praf pe culmi ce ne dezleagă,  
Fă să simțim ce Duhul Tău propagă,



Ce din pierduți face oameni ai lui Dumnezeu.

Pe sabia mâna ni se pliază;  
Pe Tine Te slăvim, Cel veșnic sfânt,  
Că puterea-Ți peste noi guvernează,  
Că-nțelepciunea-Ți timp și scop formează; -  
Aceasta dă inimilor tihnă și-avânt.  
Ale Tale-s: lupta, moartea, războiul,  
Biriunța, adevărul, timpul.  
Armele să ni le-ncunune harul,  
Dă-ne biruință, al dreptății Domn!  
F. W. v. V.

#### Nr. 4. De ce?<sup>1</sup>

De ce toată această suferință și toată jalea? De ce războiul îngrozitor? Această întrebare este pe toate buzele.

De ce răpește moartea viața înfloritoare a atâtor oameni care ne-au stat aproape, care au fost scumpi și indispensabili sufletului nostru? De ce este rănit, mutilat câte un tânăr care se bucură de viață? De ce câte un întreținător al familie sale este aruncat pe patul de boală, astfel încât în cel mai bun caz poate să-și vadă de meseria sa numai cu putere frântă? De ce acest belșug de nenorocire, nevoie și durere pe care războiul îl revarsă asupra oamenilor? De ce?

Păcatul a venit în lume și odată cu el: moartea, boala, nenorocirea, necazul. Păcatul a adus cu el toată această nenorocire pe care războiul de acum o are drept consecință. Toată istoria mondială este în același timp o judecată de apoi. Ea mărturisește sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu.

„Răutatea ta te va corecta”, spune Cuvântul, „...și necredința ta te va muștra. Recunoaște deci și vezi că este rău și amar că L-ai părăsit pe DOMNUL Dumnezeuul tău și că nu este în tine temerea de Mine”, zice Domnul DUMNEZEUL oștirilor” (Ieremia 2,19).

Dumnezeu este Cel care-l pedepsește pe om pentru păcatul său, care-l face să simtă ce greu și amar este când Îi întorci spatele. Și încă este har că o face. Dacă l-ar lăsa pe apostat în voia sa, dacă nu s-ar interesa de păcătos, atunci totul ar fi pierdut fără nădejde. Dar așa, mâna care pedepsește arată spre puterea salvatoare, spre sângele lui Isus Hristos, și-l mână pe sărman prin amărăciunea durerii spre crucea Mântuitorului care iubește, care ajută, care mângâie. De aceea, nenorocirea și suferința n-ar trebui să împietrească în mânie inima omului și nici s-o lase să se revolte îndărătnică împotriva loviturilor dureroase ale pedepsei divine. Pentru păcat, sursa tuturor suferințelor – pentru acesta ar trebui el să plângă. „De ce să se plângă un om care trăiește, un om, pentru pedeapsa păcatelor lui?” (Plângerile lui Ieremia 3,39.)

Tocmai pentru a-l aduce la un asemenea plâns și la întoarcerea la Dumnezeu, pentru aceasta folosește Dumnezeu războiul, pentru aceasta toată nenorocirea și toată suferința.

\*

\*

\*

De ce acest război? De ce ne lovește atâta suferință? Așa întreabă și credincioșii care s-au întors la Dumnezeu.

Ei n-o fac îndărătnic, ca mulți copii ai lumii, ci cu cea mai profundă convingere că Dumnezeu este drept în tot ce face. Ei sunt convinși că Dumnezeu are un drept neîngrădit de a

---

<sup>1</sup> Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

dispune de creaturile Sale și văd în acest război un eveniment care ne indică îndeplinirea în curând a sentinței rostite de mult asupra lumii din cauza lepădării ei de Hristos. În același timp, ei găsesc pe această cale a spaimelor, gânduri de pace pe care Dumnezeu le are atât pentru omenirea căzută, cât și pentru copiii Săi. Cât de mulți păcătoși pot să strige la Dumnezeu în aceste vremuri de necaz și să fie astfel mântuiți pentru timp și veșnicie! Câte un suflet credincios poate și el, sub apăsarea necazului greu, să fie condus înapoi la părtășia prețioasă cu Domnul, în care a fost așa de fericit mai înainte și pe care a neglijat-o încetul cu încetul.

Da, Dumnezeu este dragoste. Ochiul Său veghează permanent asupra copiilor Săi. El folosește și suferințele pe care războiul le aduce peste toți, ca la Israel, ca să ne „vorbească inimii”, să „ne smerească și să ne încerce, ca să ne facă bine la sfârșit”. El ne smerește sufletul prin mahniri, îl lasă să treacă prin cuptor, „ca încercarea credinței noastre să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos”. Avem un Tată care ne iubește într-adevăr din inimă, dar care și guvernează asupra copiilor Săi și vrea să-i aibă în ordine. Și El guvernează prevăzător, nu folosește nuiua la întâmplare, ci știe exact când și cum trebuie să ne disciplineze. „Deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplinează tatăl?” (Evrei 12,7.)

Nimeni dintre noi nu va tăinui că vremea în care trăim este una tristă, profund umilitoare, în măsura în care este vorba despre mărturia noastră, că are caracteristica Laodiceei – căldicel, nici rece, nici în clocot. Și unii dintre noi vor auzi din suferințele acestui război cuvintele Domnului, adresate Laodiceei: „Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care îi iubesc” (Apocalipsa 3,19). Domnul spune astăzi fiecăruia dintre noi ceva la care avem a medita serios.

Poate există pe calea noastră un păcat din trecut, pe care încă nu l-am mărturisit Domnului; și Domnul ni-l aduce în memorie prin suferință și mahnire. În Psalmul 99,8-9 se spune: „DOAMNE, Dumnezeul nostru, Tu le-ai răspuns: Tu ai fost pentru ei un Dumnezeu iertător și răzbunător al faptelor lor. ... pentru că DOMNUL Dumnezeul nostru este sfânt!”. De aceea, dacă inima noastră ne condamnă, să recuperăm repede lucrul neglijat și să punem vina noastră la picioarele lui Isus, ca El să restabilească sufletul nostru și să putem spune împreună cu profetul: „Îți voi mulțumi, DOAMNE! Pentru că, deși Te-ai mâniat pe mine, mânia Ta a trecut și m-ai mângâiat” (Isaia 12,1). Dacă ne-a mângâiat, atunci suntem cu adevărat mângâiați și El devine – cum se spune în același capitol din Isaia – „tăria noastră” și „cântarea noastră” și „vom scoate din nou cu veselie apă din izvoarele mântuirii”.

Se poate întâmpla ca noi să fi prins drag de lume în general, ca inima noastră să fi avut atitudine pământească și să nu fi arătat gândul lui Hristos și atunci Domnul face să simțim suferințele crucii, ca să oprească răul și să ne facă să ne venim în fire. El Se apropie cu pedepse, folosește focul curățirii ca să ne curețe de tot ce ne-a făcut să ne abatem de la dragostea Sa. El ne ia bunurile vizibile și bucuriile pământești, ca să învățăm să prețuim din nou bunurile cerești, pe care le-am disprețuit în zilele în care aparent totul a mers bine. El ne aduce în mare neliniște; noi învățăm din nou strigătul din adânc și astfel ajungem la cunoștința că nu ne poate lipsi Dumnezeu viu, că nu putem renunța la părtășia Sa. Ne este dor de această părtășie pierdută, o exprimăm în fața Sa sub apăsarea suferințelor. Alergăm la El, recunoaștem că „mai înainte de a fi umiliți, rățăceam” (Psalmul 119,67) și ne agățăm ca Iacov de Domnul: „Nu te voi lăsa să te duci, decât dacă mă vei binecuvânta” (Geneza 32,26).

Ce consecință minunată dacă trecem astfel ca biruitori prin încercarea grea și ce glorie pentru Numele Domnului! Acesta este scopul oricărei discipline, ea trebuie să dea naștere la binecuvântare pentru noi, rod pentru Domnul. Doar citim în Ioan 15 că nu numai mlădițele neroditoare sunt îndepărtate ca nefolositoare, ci și cele roditoare sunt supuse unei curățiri, nu pentru că n-ar fi roditoare sau că ar fi în primejdie să nu rămână așa de roditoare ca până acum, ci ca să aducă mai mult rod. „În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod” (Ioan 15,8).

Este posibil, de asemenea, să trebuiască să suferim așa cum a primit Pavel un țepuș în carne, ca răul care s-ar putea arăta ulterior să fie ținut jos. Germenele pentru mult rău este în inima noastră, dar suferințele îl sufocă sau îi împiedică dezvoltarea.

În cuptorul mâhnirii, Domnul vrea să ne elibereze de tot ce ne împiedică să aducem rod spre onoarea Sa. Dar cum topitorul nu aruncă bucata de aur în foc numai ca s-o curețe de toată zgura, ci și ca să facă metalul nobil și mai strălucitor, tot așa acționează și la noi curățirea prin suferințe, ca să stăm și să luminăm pentru Dumnezeu cu inimi neîmpărțite, să devenim epistole citețe ale lui Hristos, pentru o lume care se află în întuneric, ca în toate luptele și furtunile, fie ele oricât de grele, să-I rămânem credincioși și să putem rosti după psalmist, cu ochii strălucind: „Pe cine am eu în ceruri? Și n-am avut plăcere pe pământ decât în Tine” (Psalmul 73,25).

Aceasta poate s-o spună numai unul care a învățat să-L cunoască pe Domnul în timpul propriei suferințe, ale cărui lacrimi au fost șterse de El, ale cărui răni au fost pansate de El și al cărui gol dureros din inimă este umplut cu compasiunea Sa. Domnul nostru știe ce simte o inimă foarte întristată și de ce are ea nevoie, pentru că El Însuși a devenit om și în slavă încă are desăvârșit inima unui om. El ne însoțește și lumina feței Sale și dragostea duioasă a inimii Sale ne mențin în ceasurile grele. Poate că El îngăduie ca suferințele să doară mult timp și să nu înceteze; dar între timp, El face ca inima sfâșiată să savureze compasiunea Sa într-un fel, încât noi ne smerim cu plăcere sub mâhnire din cauza mângâierii coplesitoare pe care o primim.

Dar lucrul cel mai mare pe care ni l-a adus războiul este probabil așteptarea venirii în curând a Domnului nostru, adusă din nou la viață în inimile noastre prin război. La întrebarea despre „motivul” acestui timp de război se răspunde în legătură cu credincioșii, de îndată ce el, prin toată suferința din jurul său, a făcut ca această nădejde să se simtă în inimă ca o realitate vie, să se privească permanent în sus, spre răsăritul Luceafărului strălucitor de dimineată și să se exclame cu dor: *Vino, Doamne Isuse!*

## **5. Otto Loycke**

*Locotenent-major, comandant de companie în timpul campaniei militare, la compania a 12-a a regimentului de pușcași, Königin, (Schleswig-Holstein), nr.86,  
născut în 15 mai 1880,  
căzut în 6 septembrie 1914, în luptele de la Grand Morains*

### **1. Soldatul**

Din biografia unui ofițer credincios face parte personalitatea sa soldățească. Aceasta putem s-o evidențiem la fratele nostru, Loycke, după cum urmează: O statură înaltă, zveltă, o față inteligentă, un bărbat care era cu inima un vechi soldat prusac și care la alții simțea ca pe o durere și dezamăgire orice minus în concepția soldățească și în caracterul ideal. Potrivit caracterului său firesc, el reprezenta conștiinciozitatea, conștiința propriei virtuți bărbătești și veridicitatea în aceeași măsură. Dacă în privința aceasta avea parte de dezamăgiri din partea superiorilor sau a camarazilor, el nu făcea o taină din antipatia sa, chiar dacă păstra scrupulos forma ireproșabilă.

După ce a devenit proprietatea lui Isus, el a învățat în școala Domnului său smerenia, răbdarea și blândețea opiniei.

O privire în încheierea vieții sale soldățești pot să dea câteva cărți poștale de pe front, pe care le scria zilnic prietenei sale materne. El era extrem de recunoscător că la mobilizare i s-a încredințat compania a 12-a a regimentului de pușcași, Königin, în fruntea căreia a căzut în 6 septembrie 1914.

23.VIII.1914,

### Bătălie la Mons

Traversare asaltată a canalului, o mulțime de englezi morți și prinși. Acum bombardăm a doua poziție engleză, la 250 de metri de noi. Artileria noastră trage încolo pe deasupra noastră. Compania mea are trei morți, patru răniți. – Tocmai am găsit la un căzut numele regimentului, Middle Essex. Englezii ne lasă întâi să ne apropiem foarte tare, înainte să tragă. Acum trebuie să așteptăm în linia de trăgători până când încetează artileria noastră focul. Englezii par să fie proaspăt aduși, au ranițele pline de cele mai bune lucruri de mâncare: cafea, biscuiți, carne de vită sărată și marmeladă.

Continuare, 6<sup>30</sup> după-amiază,

Suburbia sudică a Mons-ului, luată. Englezii în parte fugiți, în parte prinși sau morți. Pe străzi și drumuri zac sute de ranițe. Din nou multe alimente într-un bivouac părăsit, cartușe, 4 caii de povară. Am sabie și mapă de hărți cu hărți belgiene care chiar îmi lipseau. Ele aparțin unui căpitan englez, care zace mort 20 de pași mai încolo. În compania mea trei alți răniți. Nici unul nu se plânge, toți încearcă să facă mutre vesele. Bătălia merge mai departe. Acum am 20 de prizonieri ai unui regiment irlandez. Aceasta poate dura până la noapte sau până mâine dimineață.

\* \*  
\*

25.VIII.1914,

### Marș, Engier – Sars la Bruyère

În 23 seara, oprire făcută chiar în sudul Mons-ului. Tranșee săpate spre sud, batalionul a dormit cu pușca în mână, fără cort. Lucrările de pionieri gata la ora două noaptea. 4<sup>40</sup>, șuieră primele șrapnele în compania mea; trebuie să schimb de mai multe ori locul. Artileria ne bombardează până la 9<sup>15</sup> înainte de prânz. Probă grea, deoarece trebuia să zăcem inactivi, pentru că artileria era prea departe de noi. Din cauza șrapnelor, compania are acum 14 de răniți; împreună cu bătălia de la Mons, acum sunt doi subofițeri și 24 de soldați ai companiei răniți, șase soldați dispăruți. Mărșăluim mai departe, în direcția Maubeuge, suntem la o depărtare de opt kilometri de granița franceză. Opreire la Asely; câțiva englezi ascunși în tufiș împușcă doi oameni din compania 9, care este în frunte. Am pus să se deschidă casa de locuit a unei ferme. Locuitorii ne-au vândut cu plăcere: pâine, lapte, ouă, fructe, unt, vin; s-au bucurat că ne-am purtat bine cu ei. Apoi a venit ordin să lucrăm la șanțuri.

25.VIII.1914,

Compania primește poziția unde a stat bateria engleză care ne-a bombardat. Au lăsat pe loc un vehicul umplut cu muniție; în pozițiile de artilerie mai sunt șrapnele nedescărcate și așa mai departe, în plus mantale, căciuli, ranițe. Într-o poziție, căpitanul mort al bateriei. Într-un colț de pădure, un englez grav rănit. L-am chemat pe medicul-căpitan al nostru, care l-a pansat și l-a trimis în satul N. Acest sat este plin de englezi răniți. A fost îngropat un căpitan englez. Ora opt seara, continuarea marșului spre Engier. Am ajuns în sat la ora douăsprezece noaptea. Iar am dormit cu pușca în mână, fără corturi. Astăzi, ora patru, ne sculăm. Ora cinci, pregătiți de marș. Astăzi trebuie să atacăm în flancul stâng al corpului III, în direcția sudică. Acum, 7<sup>30</sup> înainte de prânz, suntem în Sars la Bruyère, trei kilometri de la granița franceză. În față trage deja artileria. Corespondență n-am mai primit de când scriu, numai o dată de la Sonderburg încoace. – Satele sunt aici în general părăsite de locuitori. Ușile și obloanele ferestrelor sunt închise. – Acum mai avem zece minute până la graniță. Sper că următoarea carte poștală pot s-o scriu din Franța.

\* \*  
\*

25.VIII.1914,

10<sup>30</sup> înainte de prânz, am trecut peste granița franceză cu Uraaa! Acum facem popas. În dreapta, în fața noastră, împușcături de tun, în orice caz, de la corpul al III-lea. Bavay, părăsită la prânz de englezi, fără luptă. Observarea din turnul bisericii a posturilor engleze. După-amiază, mai multe schimburi de focuri ale posturilor noastre mici din avanpost, cu patrulele engleze. După aceea, seara, săpat de tranșee și am zăcut noaptea în tranșee, cu pușca în mână. Eu am stat cu cei doi care apreciază distanța cu ochiul, într-o poziție a unei baterii părăsite de englezi. Noi am văzut în înaintarea noastră victorioasă ranițe englezești și obiecte de echipament zăcând în grămezi; ei au paltoane bune cu care ne învelim noaptea. În noaptea aceasta n-am avut nici unul, de aceea am înghețat zdravăn.

\* \*

\*

28.VIII.1914,

Ora cinci; am ajuns la Levergier. Drumul până acolo din nou „tapetat”, cum s-a exprimat un pușcaș, cu cartușe englezești și lăzi cu proiectile. Dar lăzile nu zăceau de data aceasta separate, ci chiar grămezi. După aprecierea mea trebuie să fie multe sute de mii de cartușe. Un semn trist pentru starea trupei, că ea a aruncat chiar și cartușe. Evident că au golit vehiculele cu cartușe, ca soldații să ajungă mai repede înapoi cu ajutorul acestora. ... La Belle Eglise, lângă șoseaua care duce de la Quentin spre nord, întâlnesc regimentul 24 de infanterie din Neuruppin; ei i-au bătut după-amiază pe francezi și au făcut câteva sute de prizonieri. Puțin după aceea ne întâlnim și cu prizonierii francezi. În mod ciudat ei încă n-au uniforme de campanie, ci pantaloni roșii și mantale albastre, exact ca în anul 1870. Aceasta este o pregătire penibilă de război. În Ponten (?), o moșie mare cu castel. După ce companiile a 10-a și a 12-a au intrat în șoproane și eu sunt în castel ca să aprind lumina, aud împușcături în curte și ordine franceze. Fug în curte și găsesc un locotenent francez de dragoni împușcat, cu coif de alamă și penaj la coif (împușcătură în cap). Un sergent-major francez luat prizonier. ... 6 francezi au evadat. Sergentul-major prins spune că ei ar fi rămas în urmă în parcul castelului, ca ariergardă, și seara ar fi vrut să forțeze ieșirea. Și ei au încă uniformă albastră și pantaloni roșii. După aceea a venit ordin ca ambele companii să iasă din șoproane și să stea în bivuac pe câmp. Noapte înstelată, după aceea acoperită și foarte rece. Zăcem iar fără cort.

\* \*

\*

3.IX.1914,

3 kilometri la nord de Château Thierry

Ieri seară, mășăluit până la patru kilometru nord de Château Thierry, sau mai mult alergat. Pe drum, în câmp liber, tren cu locomotiva pufăind, părăsit de personalul trenului și de pasageri. Evident că francezii nu ne-au așteptat atât de repede și pur și simplu au lăsat totul baltă. Château Th. era ocupat de inamic; în afară de aceasta, așteptam de la Soissons retragerea corpului 3 de armată francez, bătut la St. Quentin, căruia voiam să-i cădem în spate. Toată noaptea am lucrat la șanțuri, o oră am dormit în tranșee; la ora cinci trebuia să deschidă artileria focul; atunci a venit comunicarea că toate străzile din nordul Château Th. sunt libere de inamic. Deci, francezii trebuie să se fi retras spre est. Am mășăluit mai departe și am ținut-o acum trei kilometri spre nord de Château Thierry. Artileria a bombardat pozițiile inamice. Pe drum spre Soissons am observat coloane dușmane, trei kilometru la nord de Château Th., dar care la apropierea noastră s-au întors din nou spre Soissons. Se observă multe truse de pansamente și târgi, în orice caz, un transport de raniți care trebuia să ajungă la Château Th. – Ieri am mășăluit prin: Neuilly, St. Tront, Hassy, Priez, Courchamps, Licy-Clignon, Torcy, totul din nou teren arabil, fără păduri. Satele nu mai fac impresia înstărită, ordonată, nici crucifixuri, foarte izolată o cruce veche, ruinată. – Compania mea n-a primit ieri și azi pâine, ieri numai puțină supă. Cu toate acestea, oamenii se țin foarte bine.

\* \*  
\*

3.IX.1914,

### Dealurile de la sud de Château Thierry

12<sup>30</sup> după-amiază. Francezii au părăsit Ch, Th. după bombardarea artileriei noastre. Pe la ora zece dimineața am mărșăluit înăuntru și am trecut peste Marne, ale cărei poduri sunt intacte. Un mare avantaj pentru noi. Este de neînțeles că francezii s-au retras și ne-au părăsit așa de ușor; noi am și pătruns, într-adevăr, cu „agilitate de maimuță”, cunoscută din 1870 încoace. Să dea Dumnezeu în continuare succese armelor germane unite! – Pe străzi, care au fost bombardate de artilerie, arăta crunt. Crengi rupte și copaci răsturnați, ferestre și uși sparte și mobilă pe stradă, din care au fost construite baricade. Printre ele cadavre de francezi, în parte mutilate oribil. Noi n-am avut pierderi, din câte știu. Francezii erau o rămășiță a corpului de armată, bătut la St. Quentin. – Acum ne odihnim un timp scurt, avem o priveliște minunată spre valea râului Marne și spre dealurile cultivate parțial cu viță de vie. La ieșirea din Thierry, un indicator:

|   |            |           |   |
|---|------------|-----------|---|
| I | Spre Paris | Spre Metz | I |
| I | ←          | →         | I |
| I | 91 km      | 231 km    | I |
| I |            |           | I |

Aceasta i-a făcut din nou vioi pe oamenii obosiți, însetați și flămânzi. Până la suburbia din Paris nu sunt decât 65 de kilometri, 91 de kilometri până în centru orașului, iar granița noastră de la Metz este situată aproape de trei ori atât de departe cât până la Paris. – Sunt curios ce facem acum. – Artileria noastră încă mai trage în coloanele franceze care fug. Toate acestea mi se par ca un vis, îmi amintesc de descrierile din 1870.

\* \*  
\*

4.IX.1914,

### La sud de Château Thierry

Aseară am săpat șanțuri în fața unei ferme, până la care am ajuns după-amiază în bătălie. Înainte de apusul soarelui, un avion francez deasupra noastră n-a fost atins cu tir rapid. Seara, bucătăria de campanie încă n-a ajuns. Companiile prind găini pentru tot batalionul. Mereu patru oameni la o găină, sunt băgate în oale de gătit, în timp ce ceilalți sapă șanțuri. Spre miezul nopții, tranșeele sunt gata. Soldații mănâncă și dorm lângă tranșee. La ora două noaptea vin bagajele noastre de luptă cu bucătăria de campanie. Bucătăria mea a rămas pe drum, alte trei companii ne dau să mâncăm. Astăzi trei pâini pentru toată compania; unde a rămas bucătăria de campanie nu se știe.

9<sup>45</sup> înainte de masă. Regimentul a cotit acum o oră spre nord, deoarece acolo ar fi forțe franceze puternice. În același timp am auzit dintr-o direcție necunoscută foc de artilerie grea. Regimentul a primit ordin de atac; batalionul meu a rămas deocamdată în urmă, în linia a doua. Ne mirăm că nu se aude nici o împușcătură. Atunci a venit știrea că între timp au sosit divizia a 17-a și al VII-lea corp de armată și că francezii distruși se întorc spre sud. – Din nou o potrivire minunată! Până acum, batalionul nostru a fost singur la sud de Marne; hărți nu mai avem; materialul nostru de hărți ajunge numai până la Marne. Evident că statul nostru major general nu s-a gândit că vom avansa așa de repede.

\* \*  
\*

4.IX.1914,

Acum mărșăluim din nou spre sud. Sper că îmi voi primi din nou bucătăria de campanie, altfel este rău pentru noi. – La o bifurcație de drum, o cruce de fier cu o figură mică a lui

Hristos, anul 1880. Iarăși o privire spre sud, nori de fum de la grenade și șrapnele care lovesc în francezi.

Despre moartea eroică a fratelui nostru există următoarele știri sigure: În după-amiaza de 6 septembrie, corpul IX de armată a atacat poziția inamică. Aceasta din urmă era pe dealurile unde multe păduri îngreuiau privirea de ansamblu. Al 3-lea batalion al regimentului de pușcași, Königin, era în prima linie; el a stat un timp mai lung în foc împotriva infanteriei dușmane, la șoseaua spre Epernay. În sfârșit, au înaintat la atac, francezii au fugit, companiile 86 ale batalionului 3 i-au urmat, dar au ajuns apoi în foc puternic de artilerie inamică. Au stat pe miriști, fără acoperire și au avut pierderi grele. Deoarece dușmanul nu se vedea din cauza prafului și a norilor de fum, comandantii companiilor au decis să înainteze. La această înaintare a căzut Loycke, împreună cu plutonierul său. O grenadă i-a smuls piciorul drept, așa că în câteva minute a fost mort. Era spre seară, între 5<sup>30</sup> și 6<sup>30</sup>. El n-a putut fi îngropat de trupa sa, deoarece aceasta a trebuit să se retragă. Din corpul său de ofițeri, în privința lui Loycke s-a scris: „Din nefericire a trebuit să facem deja de multe ori experiența că războiul îl înghite cu predilecție pe cel mai bun.”

## II. Creștinul

Locotenentul-major, Otto Loycke, a trăit o tinerețe și o perioadă de bărbat tânăr extrem de grea. El a fost un bărbat cu voință puternică, sincer, cu concepții nobile. Viața și experiențele pe care le-a făcut cu oamenii i-au adus multe lupte interioare și exterioare. El a devenit cu atât mai nefericit lăuntric, cu cât voința sa a fost orientată spre bine și cu cât mai mult a trebuit să facă experiența că nu poate să schimbe nici propria sa natură, nici pe ce a lumii care-l înconjoară.

Atunci harul lui Dumnezeu a făcut ca el să se întâlnească pe drumul vieții sale cu copii sinceri ai lui Dumnezeu. Lumina dragostei lui Dumnezeu a strălucit în inima sa - în 23 noiembrie 1912 și-a trăit convertirea. Caracterul său închis și discreția sa au făcut ca el să permită numai în rare momente priviri străine în viața sa interioară. Astfel a rămas el personal necunoscut celei mai mari părți a ofițerilor credincioși. Dar ce mișca adâncul inimii sale, aceea a scris el în scrisori aproape zilnice unei prietene materne rugătoare. Capitolele următoare din aceste scrisori vor fi multora spre binecuvântare. Ele exprimă că în spatele acestor buze reținute s-a dezvoltat plină de putere viața dumnezeiască în timpul scurt al alergării sale creștine, încheiată repede, care a durat numai 1<sup>3/4</sup> ani. Dar acest drum a fost lăsat în urmă cu privirea limpede asupra țintei luminoase a nădejzii sale.

1.

22.XI.1913,

Măine este 23 noiembrie; acum un an a început întoarcerea mea. Spun intenționat „întoarcere” și mă refer cu aceasta la ziua din viața mea când, în călătoria mea aici jos, am încetat să alerg după părerile, după dogmele acestei lumi și am cotit pe drum spre Mântuitorul meu, ca să fiu proprietatea Sa, să-L urmez pe El. Dacă privesc înapoi spre anul care a trecut și la drumul pe care l-am lăsat în urmă, atunci văd că adesea am rămas puțin în urmă, până când am fost chemat iar de tovarășii de călătorie sau de Însuși Domnul și m-am alăturat din nou tare. În această călătorie am văzut multe lucruri minunate și acum am adunate impresii minunate de călătorie, care sunt nepieritoare. Într-adevăr, a trebuit să biruiesc și dificultăți și oboseli, dar ele sunt biruite cu bine. Așa cum un soldat își face un punct de onoare din a putea să îndure eforturi ca să atingă o țintă mai înaltă, tot așa este și pe calea spre Împărăția cerească. Dar soldatul n-ar fi ajuns mai departe în război singur, dacă nu l-ar fi avut pe comandantul său care l-a condus și pe camarazii săi care să-l ajute. Am auzit de multe ori și chiar am văzut personal, că oamenii care au de purtat împreună ceva greu strâng rândurile mai tare între ei și este o realitate larg răspândită, că soldații aceleiași companii rămân mereu legați pe viață unii cu alții și cu superiorii și ofițerii lor. Dar sărbătorile ținute împreună nu-i

leagă pe oameni unii cu alții, ci numai vremurile serioase. – La fel îmi merge și mie cu prietenii mei și cu Comandantul meu pe calea mea cerească. Dacă evoc toate ostenele și grijile mele prin care am răzbit cu ajutorul Domnului, abia atunci văd bine cât de strâns sunt legat cu Isus după necazurile îndurate.

2.

22.II.1914,

(După un conflict interior greu)

Dumnezeu îmi conduce pe oameni pe căi diferite ca să ajungă cu ei la ținta Sa. - - Știu, voi merge spre bine – chiar dacă ați fi de altă părere – dacă îmi voi păstra calmul și cresc lăuntric mai repede. În marele Său har și în marea Sa dragoste, Domnul mi-a întins mâna și eu am putut să iau liniște, pace și fericire. Primesc zilnic mereu dovezi noi despre dragostea lui Dumnezeu. despre călăuzirea și purtarea de grijă a Domnului, ceea ce întărește și înmulțește iar și iar încrederea credinței. El să mă ajute să cresc și mai departe lăuntric!

Nu știu ce va veni, dar oricum va fi, așa va fi bine pentru mine. Domnul nu mă va părăsi după ce m-a ajutat așa de minunat și m-a făcut să simt de atâtea ori apropierea Sa. Mă voi gândi mereu la cuvântul: „Nu te teme; crede numai”.

3.

25.III.1914,

Când am citit de curând din cartea „Weltgeschichte in Umrissen”, a lui York, am găsit pe pagina 5 o remarcă cu creionul, pe care am scris-o pe margine în anii de mai înainte (1906): „Învățătură creștină: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Și acum mă gândesc în urmă la vremea de atunci, cum am rătăcit ca un om care caută și mi-am amintit din nou la citit această cea mai mare poruncă a Domnului. – Dumnezeu m-a condus totuși pe căi minunate, în timp ce m-a adus pe calea cea dreaptă prin nevoie și necaz, ba chiar prin disperare. Am văzut din nou cât de necesare au fost pentru mine aceste călăuziri grele și cât de sigur și de ferm m-a condus Domnul. – Acum știu că toate lucrurile lucrează spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu; acum mi-a devenit limpede de ce creștinul trebuie să mulțumească și pentru necaz și vremuri grele. Doar știu că totul lucrează spre binele meu. Dar întâi să căutăm Împărăția lui Dumnezeu.

4.

5.IV.1914,

În aceste zile am citit 1 Corinteni 12-14: – „Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespus mai bună”. Și înainte să arate această „cale nespus mai bună”, apostolul spune că un creștin, oricât de înzestrat ar fi, oricât de bine ar cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, oricât de credincios ar fi și s-ar interesa de aproapele său – fără dragoste nu este nimic și nu obține nimic. De aceea spune apoi în capitolul 14: - „Urmăriți dragostea!” – Mă bucur că tocmai pentru aceste citate din Biblie, care mă urmăresc deja de ani, mi se deschid ochii în mod cu totul deosebit. Tot ce este spus aici pentru viața unui creștin despre dragoste, se potrivește și pentru profesiunea mea de soldat din viața zilnică. Dacă nu știm nimic despre dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru, atunci nu înțelegem nici noțiunile militare: ascultare față de superior și camaraderie. Din nefericire vedem foarte des că aceste noțiuni militare sunt de-a dreptul banalizate, dar sunt ferm convins că nu ni se vor pierde în armata prusacă atâta timp cât von avea un suveran care stă pe teren creștin. Tot așa cred, că munca pentru Împărăția lui Dumnezeu va avea succes numai atunci când dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele stă în prim plan în ea, când ea este singurul îndreptar și când încetează orice considerații pentru oportunitate, pentru dogma omenească și pentru anumite cercuri închise. „Cunoaștem în parte”. Nu se lasă stabilite reguli în avans despre cum trebuie să se comporte un ofițer creștin în relații deosebite și în situații deosebite. Dacă fiecare ofițer



creștin își întipărește 1 Corinteni 13,4-7 și se adâncește iar și iar în sensul acestui text și înainte de serviciu Îl roagă pe Domnul pentru putere și sprijin, iar după serviciu Îi mulțumește pentru ajutorul Său – un astfel de ofițer va fi un creștin bun și un camarad bun. El va ști permanent cum trebuie să se poarte, el nu va fi niciodată dezorientat sau în încurcătură cum să procedeze în situațiile deosebite ale vieții. – Mie-mi devine treptat limpede de ce îmi place așa de mult cântarea „Fă munca pe care ți-a dat-o Dumnezeu”. Și anume, pentru că mai departe se spune: „Fă-o cu dragoste”. Nu se spune: aceasta trebuie s-o faci și aceea trebuie s-o lași.

Niciodată nu pot să mulțumesc suficient pentru lucrul cel mai frumos și lucrul cel mai înalt care mi s-a dat, pentru pacea interioară și pentru cunoștința că omul nu are putere în sine însuși pentru viață, ci o primește de la Domnul.

Acum văd că și creștinul trebuie să parcurgă o evoluție treptată ca să ajungă la țintă. Și ceea ce este lucrul principal: acum știu și că „*prin har*”. – Îl rog pe Domnul ca El să fie întotdeauna prezent pentru mine, să mă întărească să mă opun ispitelor și să suport lucrurile grele – poate lipsuri și renunțări de felul cel mai amar - până la sfârșitul meu. „Să ne străduim deci să intrăm în odihna Sa!”

5.

6.IV.1914,

Acum nu mă mai opresc la trecut, ci trăiesc în prezent și în viitor și atunci mi se pare să sunt foarte „bogat”. Bogat nu în lucruri pământești, ci bogat în nenumărate dovezi că Dumnezeu mi-a condus calea vieții. Astfel am învățat să cunosc dragostea și harul Domnului. Acum știu cum scria azi dimineată în versetele pentru fiecare zi, 2 Corinteni 5,1, că „am o casă care este veșnică, în cer” și fiind conștient de aceasta și cu această încredere privesc liniștit în viitor. Din meseria mea de soldat știu că în timpul marșului sunt multe dificultăți de biruit. Dar creștin fiind, știu de unde primesc putere pe calea mea spre Împărăția cerească. – În seara aceasta am meditat la discuția noastră și am găsit în Biblie cuvintele pe care mi le-ați scris pe Biblia mea: 2 Corinteni 5,17: „...o creație nouă; cele vechi s-au dus”. Aceasta este o siguranță care mi-a lipsit mult timp, că cele vechi s-au dus, că sunt iertate și uitate. Dar acum, când mă gândesc la dragostea Domnului, devin din nou vesel, știu că nu trebuie să mă tem, ci să cred. Să cred în dragostea Mântuitorului nostru, care Și-a dat viața pentru noi. „Mântuit prin har.”

6.

2.V.1914,

Ieri am găsit din nou pacea, care îmi este atât de des tulburată în viața exterioară. Poate că vă veți mira dacă spun că viața îmi tulbură pacea. Cunosc într-adevăr cuvântul: „Dacă El ne dă liniște, cine ne poate neliniști?” – Dar versetul începe cu un „dacă”. Eu am uneori zile în care îmi lipsește liniștea, în care nu simt apropierea Domnului ca în rest.

7.

9.VI.1914,

Drumul vieții mele până acum nu este drept, ci a mers întotdeauna în toate direcțiile și totuși acum am dovada că tocmai așa trebuia să meargă cu mine încolo și-ncoace. Și am încrederea fermă că Domnul mă va ajuta și mă va călăuzi în continuare. Eu înțeleg că a trebuit să merg pe această cale grea, ca să-l găsesc pe Domnul.

V-am scris mai de mult că îmi doresc o inimă ascultătoare și modestă, dar în ciuda acestei rugăminți zilnice, descopăr adesea că am o critică fără dragoste la adresa altora și aceasta mă chinuiește foarte mult. Voi primi în aceasta sfat și răspuns de la camarazii egali? –

În „Lebenskunst”, de F. B. Meyer, am citit astăzi un loc (p.107) care mi-a dat o lămurire pentru starea mea de acum. El spune că evoluția creștinului în cunoașterea harului Domnului și în sfințire înaintează gradat. Găsesc această expresie foarte favorabilă. Trecerea la o treaptă

superioară nu înaintează tocmai uniform, ca pe un plan înclinat, ci treptele sunt alcătuite din două părți: un plan vertical și unul orizontal; și de aceea înaintarea pe trepte merge oarecum „în salturi”. Trebuie: fie să suim dintr-odată pe planul vertical, fie, mai degrabă, să fim ridicați de harul Domnului. Apoi urmează o aparentă stagnare în mergerea mai departe, în care se înaintează de pe planul orizontal pe următorul plan vertical. Dacă aceasta o facem mecanic, poate credem că mai sus nu se poate ajunge. Dar atunci trebuie să facem cum face călătorul în munți, să privim și înapoi în vale, să ne bucurăm de partea drumului pe care deja l-am lăsat în urmă. Atunci creștinul se gândește recunoscător la Conducătorul său, care l-a ajutat până acolo. Și apoi, dacă privește în sus la următorul zid, Îl va vedea sus pe munte pe Acela care îi trimite mai departe ajutor. (Psalmul 121.) Acestea vreau să le țin în fața ochilor și în plus să cer pentru mine modestie, ascultare și putere.

8.

9.VIII.1914,

Tocmai am văzut pe drum soarele apunând, între Krefeld și N. Poate ultima dată în patrie. – Recunoscător m-am gândit atunci la serile pe care le-am trăit „acasă”, - în multe apusuri de soare, - recunoscător pentru călăuzirea îndurătoare a Domnului. - Și dacă nu ne mai revedem aici jos, pe pământ, atunci știm că avem patria noastră sus și că ne vom revedea la Acela care S-a jertfit pentru noi, ca să primim viața veșnică. Această siguranță mă face bucuros. – La revedere! – aici sau sus.

~~~~~  
„Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule!
Astfel fiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale.
Ei se vor sătura din belșug din grăsimea casei Tale
și-i vei adăpa din râul desfătărilor Tale.
Pentru că la Tine este izvorul vieții; în lumina Ta vedem lumina”
(Psalmul 36,7-9)

~~~~~

### **Nr. 6. Iată, Eu vin curând!**

„Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne aflăm; este ceasul să vă treziți din somn,  
căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut.  
Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua.”  
(Romani 13,11-12)

Din Cuvântul lui Dumnezeu știm că veacul prezent al harului se va sfârși, la fel ca și cele precedente, ca să facă loc „veacului viitor”. El își va găsi încheierea odată cu „secerișul” (Matei 13,39). De aceea, pentru o inimă care se interesează de căile lui Dumnezeu, în fața realității că timpul se grăbește irezistibil înainte, se naște cu totul de la sine întrebarea: Dacă veacul nostru într-adevăr va ajunge în curând la sfârșitul său? Este de la sine înțeles că un răspuns corect putem obține numai din Cuvântul lui Dumnezeu; toate părerile omenești n-au în această privință nici o valoare.

Cuvântul numește „noapte” epoca prezentă în privința stării morale a omului. Aceia care au înțelegere prin har pentru aceasta, pot observa limpede cât de potrivită este această caracterizare când este vorba despre lume. Cei care dorm aici, dorm „noaptea” (1 Tesaloniceni 6,7). Domnul se ostenește într-adevăr în multe feluri să trezească lumea din somnul ei asemănător morții, pe când lasă să se acumuleze accidente neobișnuite: cutremure, epidemii, inundații, incendii, accidente de cale ferată, catastrofe miniere și altele la fel, prin

care sute și mii de oameni sunt răpiți dincolo.<sup>2</sup> Duhul lui Dumnezeu este și El puternic eficace ca să ajungă la inimile și conștiințele oamenilor: Evanghelia este propovăduită în toată lumea și Cuvântul lui Dumnezeu este răspândit în sute de limbi și dialecte. Și multe suflete, care au fost eliberate din lanțurile păcatului și de sub puterea lui satan, depun o mărturie vie despre harul minunat al lui Dumnezeu.

Dar în ciuda acestor lucruri, lumea doarme mai departe. Toate aceste evenimente zguduitoare și mărturii serioase n-o pot trezi. Va rămâne aceasta așa? O, nu! Va avea loc o trezire înspăimântătoare. Timpul harului se apropie de sfârșit și o judecată îngrozitoare îi va lovi pe toți cei care n-au acceptat harul oferit. Cuvântul lui Dumnezeu descrie starea acelor care nu s-au lăsat avertizați și se vor afla atunci pe pământ, cu cuvintele: „în zilele acelea, oamenii vor căuta moartea și n-o vor găsi; și vor dori să moară și moartea va fugi de ei”. Da, vor spune munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui care șade pe tron și de mânia Mielului; pentru că a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 9,6 – 6.16-17.)

Cât de îngrozitoare este o asemenea stare! Am crede că în fața unui asemenea viitor cineva ar putea rămâne indiferent? Dar chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu Își înalță glasul de avertizare cu seriozitate sfântă și le strigă oamenilor: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,7-8), ei merg totuși înainte pe căile păcatului lor și se împietresc tot mai mult. Ah! „ei vor suferi pedeapsă, pieirea eternă”. Și chiar dacă ar fi să nu mai aibă parte să vadă acele zile îngrozitoare, zile cum n-au mai fost și n-o să mai fie, tot nu vor scăpa de judecată. Chemați afară din mormintele lor, vor sta în fața „marei tron alb”. Se vor deschide cărțile în care sunt notate cu exactitate infailibilă toate faptele lor și vor fi judecați după cele scrise în cărți, potrivit faptelor lor. (Apocalipsa 20.11-15.)

Dragă cititorule! Dacă păcatele tale încă nu sunt șterse, n-ai vrea atunci să te lași avertizat de Cuvântul lui Dumnezeu? Ușa harului va fi în curând închisă pentru totdeauna. Mântuitorul care a murit pe cruce pentru păcătoși încă mai bate la inima ta și dorește să intre; o, dacă ai vrea să auzi și să deschizi!

Credinciosul a scăpat prin har de mânia viitoare. Judecata a trecut pe lângă el și L-a lovit pe Locțiitorul său. Dar în fața acelei realități este important și pentru el să fie atent la ce îi spune lui Cuvântul lui Dumnezeu referitor la timpul de acum: „Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne aflăm; este ceasul să vă treziți din somn”.

Din pilda celor zece fecioare, din evanghelia după Matei, știm că Biserica mărturisitoare n-a rămas în preafelicita stare de veghe în ceea ce privește așteptarea Mirelui, așa cum găsim descrisă starea ei în prima epistolă către Tesaloniceni. „Fiindcă mirele întârzie, au ațipit toate și au adormit.” (Matei 25.5). Cunoștința faptului de a fi străin s-a pierdut, carnea a căutat odihnă aici jos, iar El, Cel care are sabia ascuțită, cu două tășuri, spune adunării din Pergam: „Știu unde locuiești: unde este tronul lui Satan” (Apocalipsa 2,13). Ah! Adunarea lui Isus și-a făcut locuință acolo unde locuiește satan și unde își are el tronul. Totuși, Domnul plin de har, care Își iubește mireasa în mod desăvârșit, n-a putut s-o lase în această stare adormită. Citim mai departe, versetul 6: – „Dar la miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!”” Această strigare a fost auzită până departe. Adevărul, pierdut de tot dar așa de prețios, despre venirea Domnului pentru luarea alor Săi înainte de judecăți, a devenit din nou o conștientizare vie pentru multe inimi de credincioși; faptul de a fi una cu Capul lor, lepădat de lume dar glorificat sus, i-a făcut să înțeleagă din nou adevăratul lor loc în această lume.

Deci este important pentru sfinții iubiți ai zilelor noastre, ca adevărurile citate, care de fapt sunt general cunoscute, să nu fie acceptate de noi numai ca învățătură și crezute, ci să le găsim

<sup>2</sup> De când a fost scris acest articol a fost emisă, prin războiul mondial izbucnit dintr-odată, o predică puternică pentru tot globul pământesc, că se apropie vremea judecăților. Acest război încă nu înseamnă acel necaz de la deschiderea celor șapte peceti ale cărții judecăților (Apocalipsa 6-8), dar el anunță că aceste evenimente sunt aproape.

împlinirea și în viața noastră practică și în umblarea noastră. Ce demn de luat în seamă este în această privință cuvântul: „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua!” Înainte de începutul acestei zile vine Domnul pentru ai Săi ca „luceafărul strălucitor de dimineață”, pe care lumea care doar nu-L va vedea. Numai pentru cei care-L așteaptă spre mântuire este valabil strigătul: „Eu vin curând!”

Dar, din nefericire, experiența ne învață că și credincioșii pot să cadă înapoi într-o stare de somn. Dacă n-ar fi așa, atunci n-am avea nevoie de îndemnul: „Deci să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”. De aceea să ne cercetăm toți cu sinceritate înaintea Domnului, dacă suntem ca unii care Îl așteaptă zilnic și arătăm aceasta în caracter, cuvânt și umblare!

Noi nu suntem chemați să-i judecăm pe alții și nici nu vrem s-o facem, - dar suntem răspunzători să ne îndemnăm în dragoste unii pe alții și, dacă este posibil, să ne avertizăm serios. Îi place Domnului dacă facem aceasta. Deci, dacă ne orientăm privirea asupra stării practice a unor credincioși, trebuie, din nefericire, să spunem că între comportamentul lor și cel al lumii nu mai există aproape nici o deosebire. Altruismul abia dacă mai este cunoscut. Să suferi nedreptatea, să te lași tras pe sfoară fără să-ți cauți dreptatea, acestea nu se mai privesc ca fiind drepte. Dimpotrivă, oamenii caută să-și apere propriul avantaj, în măsura în care cred că pot să împace lucrul acesta cu propria conștiință și atunci este inevitabil ca stâlpii de hotar să fie înfiți tot mai departe. Ei au în vedere să-și mărească averea cât de repede posibil, fără a se gândi că tot ce putem posedea în bunuri pământești nici nu este, de fapt, proprietatea noastră și că nu avem nici un drept să dispunem după bunul plac de ele sau chiar să le folosim pentru satisfacerea cărnii. Oamenii uită cu totul că mai degrabă este lucrul „altuia” (Luca 16,12) ceea ce trebuie să administreze aici în credincioșie față de Domnul nostru. Atenționați, ei recunosc într-adevăr, că este așa, dar așa rămâne. Nu se ajunge la o înfăptuire și o utilizare în viața practică. Și atunci, ce valoare are totul? Ah, să ne amintim totuși că nu putem să dispunem după bunul plac nici de bani, nici de timp, nici de orice ar fi! Totul aparține Domnului și ar trebui să dorim să-l folosim după voia Sa. Noi suntem proprietatea Sa și am devenit proprietatea Sa la un preț scump. Odinioară sclavi ai lui satan, căruia i-am slujit fără voință, acum suntem răscumpărați ai Domnului, ca să nu mai trăim pentru noi înșine, ci pentru Cel care a murit pentru noi și trăiește acum la dreapta lui Dumnezeu. Dacă deja miresei pământești i se va spune: „Uită pe poporul tău și casa tatălui tău” și: „Pentru că este domnul tău, adoră-l!” (Psalmul 45,10-11), cu cât mai mult ar trebui atunci să se găsească la noi această dăruire deplină!?

Dacă este vorba despre locul nostru cu Isus în casa Tatălui, atunci acesta depinde numai și numai de ceea ce a făcut Isus pentru noi. El a plecat acolo ca să pregătească sus un loc pentru ai Săi. De aceea este locul acesta partea binecuvântată a fiecărui credincios adevărat, care nu i se poate răpi. Dar există primejdia aceasta: cunoștința deplină, liberă a harului, să fie exploatată de carnea noastră,<sup>3</sup> prin aceea că ea caută avantaje pentru sine și vrea să ne împiedice să atribuim umblării noastre suficientă seriozitate. Carnea este incorigibilă și trebuie să ne păzim neîntrerupt de ea. Noi nu suntem îndemnați la o umblare plăcută lui Dumnezeu ca să ajungem în cer, ci ca să-L proslăvim pe El, care a făcut lucruri așa de mari

---

<sup>3</sup> Adnotare a editorului: Scriptura pronunță o sentință zguduitoare asupra credincioșilor care au concepții pământești și trăiesc pentru desfătare: „Căci de multe ori v-am spus și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile pământești.” (Filipeni 3,18-19.) Dacă adăugăm că Cuvântul lui Dumnezeu, pentru asemenea oameni care în mod conștient vor să țină tare de vreun fel de rău, are tot așa de puțin o făgăduință a harului ca pentru tăgăduitorii credinței, atunci cuvântul de la scaunul de judecată al lui Hristos pentru creștinii lumești va fi zguduitor de grav: „Căci toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut.” (2 Corinteni 5,10.)

pentru noi și în noi. Și aceasta trebuie să se petreacă în lumea aceasta ostilă, care L-a lepădat; în cer nu mai există nici o ocazie pentru aceasta.

Timpul trece repede. În curând vom părăsi scena păcatului și a morții, ca să fim „totdeauna” la Domnul. Tot ce posedăm în averea pământească va rămâne atunci în urmă. Tot prestigiul de care ne-am bucurat în carne din partea oamenilor va fi fără valoare. Orice ceas pe care l-am trăit aici pentru noi este pierdut. Într-adevăr, aceste considerări ar trebui să ne facă să fim chibzuiți și cumpătați, cum spune Petru: „să trezească înțelepciunea noastră curată”. Lui i-a stat pe inimă „să amintească aceste lucruri” oițelor încredințate lui spre pază, cu toate că ele le cunoșteau și erau întărite în adevărul pe care îl aveau (2 Petru 1,12). Ah, cât de mult avem și noi nevoie de o asemenea aducere aminte în aceste ultime zile!

Tot ce am fost aici jos pentru Domnul nu se va pierde, ci va rămâne pentru totdeauna. Domnul plin de har știe să aprecieze bine credințioșii alor Săi și îi va răsplăti îmbelșugat. Chiar și un pahar cu apă rece dat în numele unui ucenic nu va rămâne nerăsplătit. (vezi Matei 10,42.)

Firește că răsplata nu trebuie să fie motivul care ne conduce în purtarea noastră. Domnul Însuși ne arată adevăratul motiv în cuvintele: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu” (Ioan 14,23). Dacă nu suntem conduși de dragoste, atunci purtarea noastră înaintea lui Dumnezeu nu are nici o valoare, iar noi nu vom fi fericiți în ea. (vezi 1 Corinteni 13,1-3; Iacov 1,25.) Suntem, într-adevăr, încurajați în multe locuri ale Cuvântului prin indiciu asupra răsplătirii, să rămânem credincioși Domnului. Moise „socotea batjocura pentru Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că privea la răsplătire.” (Evrei 11,26).

Fie ca Domnul bun să poată să spună la capătul drumului nostru, atât scriitorului, cât și cititorului acestor rânduri: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Matei 25,21-23).

## **Nr. 7 Hans Werner, baron von Tiele-Winckler**

I-a plăcut Domnului să-l recheme în 20 octombrie pe fratele nostru, baron von Tiele-Winckler, după ce cu două zile înainte și-a pierdut cunoștința ca urmare a unei encefalite și a unei apoplexii. Cel adormit a ocupat un loc deosebit printre copiii lui Dumnezeu din Germania, pe de o parte prin marea dragoste a inimii sale, pe care a nutrit-o pentru toți credincioșii și pe care a arătat-o multora într-un mod activ, emoționant; pe de altă parte prin marea dragoste care a fost nutrită pentru el în multe cercuri credincioase și care s-a manifestat de multe ori prin sincere și serioase mijlociri ale credinței, care l-au însoțit pe calea sa pe fratele nostru acum adormit. Acestea din urmă au apărut în mod cu totul deosebit în astfel de vremuri, în care fratelui nostru îi era primejdută viața prin accidente. Cu siguranță că nu sunt mulți frați și multe surori printre credincioșii germani, care în nord și sud, în est și vest au avut afecțiuni atât de adâncă în inimile fraților și ale surorilor lor. Marea sa amabilitate chiar și pentru cei mai neînsemnați dintre frații săi, interesul inimii sale pentru binele și durerea altora au ieșit în evidență cu atât mai impresionant, cu cât el însuși în decursul ultimilor ani, ca urmare a suferinței sale fizice, nu numai că a fost imobil într-o mare măsură, ci de multe ori a avut de biruit și dureri grele.

Dar cum putea să-i privească pe oameni atât de strălucitor de fericit în ciuda durerilor sale? Apariția sa la conferințele credincioșilor și fața sa luminoasă făceau deja o impresie binecuvântată. În inima fratelui nostru era o rugă fierbinte ca Evanghelia să străbată victorioasă prin ținutul și poporul din Mecklenburg. Există pe moșia Rothenmoor un petic deosebit de pământ, de unde se poate arunca o privire largă peste ținutul frumos, așa-numita Elveție de Mecklenburg. Fratele nostru s-a rugat aici de multe ori simplu și emoționant pentru

poporul patriei sale. El considera lucrarea Evangheliei din Mecklenburg și Schleswig-Holstein ca pe câmpul de activitate cu care Domnul l-a însărcinat în mod deosebit.

Dar inima sa de creștin nu era legată de limite înguste. Bucuria sa era mare când întâlnea undeva copii ai lui Dumnezeu și în același timp se ostenea plin de dragoste să ducă întregii lumi Cuvântul harului și al vieții veșnice. Din cauza bolii, el era dependent de mașină în călătoriile sale și a luat recunoscător ca pe un mare dar al lui Dumnezeu faptul că în imobilitatea sa a putut să aibă o mașină. Mii și mii de pagini de Evanghelie a împărțit în călătoriile sale, unde a întâlnit oameni sau a văzut oameni lucrând pe ogor. Au fost, într-adevăr, călătorii ale unui semănător.

Ce s-a realizat în Rothenmoor privind lucrările dragostei și ale mărturiei, știe Domnul. Privim cu mulțumire înapoi, la aceasta viață încheiată acum. Involuntar vine în amintirea celor care au fost aproape de casa Rothenmoor, acea strofă care a fost cântată acolo atât de des:

Nimic n-are aici dăinuire,  
Chiar de-i frumos, totul trece cândva;  
Doar ce-i făcut pentru Isus din iubire,  
Are valoare, veșnic va dura!

Noi, cei care am rămas în urmă, îl salutăm în pace pe fratele nostru plecat acasă. Cum prietenii dragi fac semne de adio celui care pleacă, a cărui corabie a ridicat ancora, așa privim și noi în urma sa, deoarece el a plecat înainte, spre acel țărâm de pace veșnică unde este patria noastră. Acum este acolo unde adevăratul Soare nu mai apune niciodată – el este la Domnul său, pe care l-a iubit. Dar noi ne amintim cuvântul: „Ferice de morții care mor în Domnul de acum încolo!” „Da”, spune Duhul, „ca să se odihnească de osteneala lor, pentru că lucrările lor îi urmează!” (Apocalipsa 14,13).

Portretul schițat mai sus al fratelui nostru ar fi incomplet dacă n-ar fi exprimat interesul deosebit și cordial pe care l-a dovedit prin fapte pentru lucrarea Evangheliei printre ofițerii, subofițerii și soldații germani, prin colaborarea sa personală.

În fiecare an avea loc în casa lui ospitalieră o întrunire a unor astfel de ofițeri, care fie că aparțineau deja Domnului, fie că erau aproape de poarta strâmtă. Unii dintre cei care acum au plecat în pacea lui Dumnezeu în marele război, au găsit pacea și viața veșnică sub acoperișul de la Rothenmoor. Au fost întotdeauna zile binecuvântate și vesele când acest cerc restrâns era laolaltă. Ce frumoase au fost acele seri pe terasele din Rothenmoor, când ofițerii credincioși propovăduiau Cuvântul lui Dumnezeu acolo, în fața oamenilor adunați ai casei și ai satului – o bucurie de care ofițerii noștri activi nu pot avea parte în adunările publice din cauza poziției exterioare.

Când avea loc anual în martie, la Berlin, reuniunea mai mare pentru ofițerii credincioși și familiile lor, atunci ocupa și fratele nostru von Tiele un loc deosebit acolo, căci ziua a treia a acestei strângeri era trecută în prestarea sa. Ce însuflețite erau atunci discuțiile biblice pe care le conducea el! Ce repede zburau orele și ce fericit era el însuși în mijlocul acestui cerc mare, cu care erau legați toți participanții săi prin dragostea Domnului! Acolo se vedea limpede inepuizabilitatea Cuvântului lui Dumnezeu; dar înainte de toate se vedea cea uniune desăvârșită a copiilor lui Dumnezeu, care este lucrată de Duhul Sfânt. Ce ordine plină de pace stăpânea acolo, cu toate că fiecare putea să-și exprime gândurile cu îndrăzneală. În afară de aceasta, ieșea în relief inima bucuroasă să cânte a fratelui nostru; ce bucurie era pe fața sa când erau cântate cântările și corurile din „sunetele mântuirii” alcătuite de el!

Altfel erau acele adunări de trei zile pentru subofițerii și soldații credincioși, care au avut loc în ultimii doi ani de Cincizecime, la care au luat parte de fiecare dată și câțiva ofițeri credincioși. Cu siguranță că este un privilegiu rar când putem fără dificultăți și teamă, la însărcinarea Domnului, să invităm și să primim 30-40 de astfel de oaspeți dragi. În sălile

Crucii Albastre, în apropiere de Dahmen, era spațiu suficient pentru a face rost acestei cete mari de o adăpostire confortabilă și pentru a purta de grijă de mesele lor. După micul dejun și închinarea lor de dimineață, ceata peștriță a acestor oaspeți din armată și din flotă venea la studiul Cuvântului pe terasele de la Rothenmoor. Fratele nostru, von Tiele, era în mijlocul lor ca un tată între fiii săi. Fiecare invitat găsea ocazie să exprime gânduri și experiențe proprii sau să pună întrebări. Unii au fost chiar atrași la mesele de prânz și de cină, în cercul familiei din castel. La excursiile de după-amiază, câte un subofițer sau marinar stătea lângă amfitrion, în mașina acestuia. Astfel învăța acesta din urmă, în cel mai plăcut mod, să-i cunoască pe unii.

Și ofițeri străini au fost atrași, în funcție de ocazie, la întrunirile ofițerilor germani de la Rothenmoor. Odată a fost fratele nostru, prințul Bernadotte, din Suedia, odată un general credincios olandez, odată doi ofițeri englezi. Cauza lui Dumnezeu pe întinsul pământ era dorința inimii fratelui nostru adormit. Așa se face că el a sprijinit în mod cu totul deosebit acea parte a lucrării misionare care a fost suportată în China și în Pacificul de Sud din partea cercului nostru de ofițeri credincioși. Acei misionari au găsit găzduire în casa lui timp de multe săptămâni și ocazie pentru servicii roditoare în tot ținutul înconjurător, așa că el a învățat să-i cunoască temeinic pe acești bărbați înainte să plece.

Cu toate că fratele nostru, von Tiele, iubea lucrarea lui Dumnezeu și martorii lui Isus de pe tot pământul, din toate națiunile, inima sa germană bătea totuși cu dragoste caldă și devotament pentru Germania sa. Binele Germaniei și onoarea Germaniei, afecțiunea pentru iubitul nostru popor și devotamentul pentru împărat și imperiu făceau parte dintre caracteristicile personalității sale. Într-adevăr, el era prin relațiile apropiate de familie și prin perioade importante din viață ale trecutului său, strâns legat de Anglia, așa cum și stăpâna perfect limba engleză; dar când la izbucnirea bruscă a marelui nostru război a ieșit la lumina zilei toată perfidia și caracterul ipocrit al politicii engleze, inima sa a stat, fără șovăială și întrebări, cu totul de partea patriei sale germane. Judecata sa limpede a pătruns toată nedreptatea și răutatea infamă cu care acest război a fost pregătit de ani de către Anglia, ca să distrugă Germania. Sistematica instigare mincinoasă care a fost răspândită de Anglia pe tot globul pământesc, i-a revoltat inima sinceră. Rugăciunile sale pentru victoria armatei și a flotei germane au corespuns loviturilor valurilor evenimentelor zilei; ele n-au fost de felul obișnuit, ci rugăciunea sa cordială a fost ca Domnul să încurce gândurile și deciziile comandanților armatelor inamice, să zguduie rândurile dușmanilor și ca El să vrea să sfârșească acest război printr-o victorie grabnică și deplină a Germaniei. Războiul a fost ceva îngrozitor pentru inima sa iubitoare, de aceea s-a și rugat timp de mulți ani pentru menținerea păcii. Dar acum, când a început acest război puternic pentru existența Germaniei, pentru fratele nostru a fost o încercare grea și dureroasă că starea sa trupească nu-i dădea posibilitatea să se ducă personal pe front ca să lupte împotriva dușmanilor patriei noastre și în mod deosebit împotriva englezilor. El spunea de multe ori: „Nu crezi cât de greu îmi va fi să rămân acasă!”

Fratele nostru a fost un creștin adevărat, dedicat Domnului, a cărui inimă se întindea spre Domnul. Creștinismul său nu purta o șampilă bolnăvicioasă, ci caracterul sănătății, al credinței și al confirmării în viața practică și în adâncurile suferinței. De aceea nici n-a existat vreo disonanță între caracterul său german și devotamentul pentru Domnul.

\*

\*

\*

Acum a decedat; viața sa bogată, binecuvântată este încheiată – cine a putut să-i stea aproape privește recunoscător în urmă și laudă harul care a exprimat așa de limpede în acest ucenic al lui Isus cuvântul: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2,10)

## Nr. 8. Morți care trăiesc

*„Ci v-ați apropiat de muntele Sion, și de cetatea Dumnezeului celui viu,  
Ierusalimul ceresc; ... și de Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri.”*

(Evrei 12,22-23)

Plecarea acasă a unui copil al lui Dumnezeu este ceva extrem de prețios; este încheierea unei lucrări a harului pentru inima și viața unui om.

Din șirul fraților care, strâns legați în dragoste, s-au cunoscut reciproc ca martori pentru Isus și pentru credință în mijlocul corpului ofițeresc german, sunt mulți care au fost rechemăți prin moartea pe câmpul de luptă sau care au murit în urma rănilor lor; până acum sunt 9. Spațiul disponibil al acestor pagini nu ne permite să vorbim despre fiecare în parte cu aceeași amănunțime.

Dar dorim, cu mulțumire față de Domnul, să schițăm în linii scurte fiecare dintre aceste vieți scumpe, cum au stat ei în corpul ofițeresc german ca martori ai Mântuitorului lor.

### I.

*„Tu i-ai dat dorința inimii lui și nu ai refuzat cererea buzelor lui”*

(Psalmul 21,2)

**Dietz, baron von Welck**, căpitan și comandant de companie în regimentul împărătesc de grenadieri din Saxonia, nr. 101, născut în 12 aprilie 1878, căzut în 17 septembrie 1914. Fratele nostru a fost purtat toată viața de multe rugăciuni ale credinței. Prin educația sa și prin modul de viață, el a fost conștient cu mult înainte de convertirea sa că Dumnezeu – veșnicia – păcatul – harul constituie punctele decisive ale vieții.

La siguranța harului și la pace a ajuns la începutul lui septembrie 1910. Dumnezeu a făcut ca el, prin detașarea sa la corpul saxon de cadeți și apoi ca educator al fiilor regelui din Saxonia, să fie apreciat din ambele părți: ca adevărat creștin rugător și ca ofițer devotat, destoinic. Că aceia căroră le-a fost așezat ca educator l-au iubit și l-au onorat ca pe prietenul și sfătuitorul lor apropiat, a fost o mărturie prețioasă pentru fratele nostru. Astfel a stat el și în fața ochilor companiei sale, cu care a plecat pe front ca un tată adevărat. Din compania lui s-a spus cum el și-a îndemnat serios oamenii imediat la începutul mobilizării, să se întoarcă la Dumnezeu, care-l primește pe orice păcătos căit. Și influența sa personală în cercul camarazilor a fost mare. Dar lucrul său cel mai frumos și mai profund, asupra căreia încă s-a mai pronunțat epistolar chiar în ultima vreme, relația lui personală cu Domnul său și dorința sa fierbinte să-L vadă pe Isus, acestea nu pot fi discutate aici mai îndeaproape, conform dorinței sale explicite.

În 17 septembrie, corpul de armată XII era în luptă pe drum, între Reims și Laon, la Juvincourt. Compania lui Welck se afla în tranșee. Când era pe drum să meargă la aripa stângă a companiei sale, a explodat chiar deasupra lui un șrapnel. O schijă a pătruns prin cască și prin calota craniană. A fost mort imediat și a fost îngropat zece ore mai târziu în același loc.

### II.

*„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare,  
pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit,  
măcar că eram morți în greșelile noastre,  
ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți”*

(Efeseni 2,4-5)

**Wilhelm Gravenhorst**, căpitan în regimentul de infanterie de la Manstein (din Schleswig), nr.84, adjutant al brigăzii a 35-a a infanteriei de rezervă, s-a născut în 28 februarie



1880. Din lupte și înfășurări adânci, inima lui s-a întins de-a lungul anilor spre Dumnezeu. Aici a găsit un prieten care, fără să-l cunoască personal, timp de trei ani s-a rugat zilnic pentru el. Ascultarea rugăciunilor a venit: În august 1905, la o întrunire de trei zile din Rütznaw, în casa generalului von der Marwitz, a apucat harul, crezând. Dar și harul l-a ținut strâns pe el în ciuda multor lupte și furtuni în cei nouă ani ai vieții sale înnoite. Acestea din urmă au fost evidențiate prin două trăsături deosebite: el și-a iubit și și-a cunoscut Biblia – îi iubea pe copiii lui Dumnezeu. Firea sa copilărească i-a rămas păzită și a făcut din el o personalitate atrăgătoare cu atât mai mult cu cât el era cu adevărat smerit. El înțelegea valoarea mijlocirii credinței, punea mare preț pe a fi purtat de mijlocirile dragostei. Din ultimele sale scrisori și cărți poștale cităm aici propriile sale cuvinte: „Trebuie să mă gândesc la cuvântul: „DOMNUL Dumnezeu este un soare și un scut” ... Îmi pun nădejdea în aceea, că avem un împărat smerit și rugător. Domnul îi va da biruință. Amin, da, amin!” ... „Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale!” ... „Numai de mulțumit și de lăudat. Între Löwen și Malies l-am aruncat pe adversar în noaptea de 25/26; am fost mai multe ore în foc de șrapnele; totul a mers bine.”

Despre rănirea și moartea sa se cunosc următoarele:

După luarea localității St. Aurin, în 5 octombrie 1914, statul-major al brigăzii a 35-a a infanteriei de rezervă și-a instalat cvartirul în casa inspectorului moșiei Solente, departamentul Oise. Dușmanul, care era la o distanță de doi kilometri, a întreprins în noaptea spre 9 octombrie un atac zadarnic și a bombardat mai mult timp satul. În timp ce statul-major al brigăzii era adunat cu opt până la zece persoane în camera de zi, în camera alăturată a explodat o grenadă. Câteva schije au zburat în camera principală. Numai fratele nostru, Gravenhorst, s-a ales cu o rană în brațul drept. Generalul său a pus să fie dus în beciul complet protejat și pansat acolo provizoriu. Părea complet viii; astfel a plecat în dimineața următoare cu doi însoțitori la St. Mard, care era la o distanță de doi kilometri, ca de acolo să plece cu mașina de serviciu spre Noyon. Aici a intrat la ora patru dimineața în lazaret și a fost pansat de medic. În 10 octombrie a părăsit Noyon cu un tren de răniți și a ajuns în 11 în lazaretul din Kaiserbad, în Aachen. Medicul și-a dat sama acolo de starea deznădăjduită. Se instalase septicemia. În urma telegramei, sora cea mai tânără s-a grăbit la Aachen. Dar nu și-a mai găsit fratele printre cei vii. Plecase acasă deja în 12 octombrie, la ora patru dimineața. Îngrijitoarea spune că a înțeles unul dintre ultimele sale cuvinte: „Doamne, cum vrei Tu!” La dorința părinților săi a fost înmormântat în Stade.

### III.

*„Nu mă opriți, fiindcă DOMNUL mi-a dat reușită în călătoria mea;  
trimiteți-mă înapoi la stăpânul meu!”  
(Geneza 24,56.)*

**Eberhard Braumüller**, căpitan și comandant de companie în regimentul nr. 99 al infanteriei de rezervă, născut în 11 august 1876, decedat în urma rănilor sale în 19 octombrie 1914. El a venit limpede la convertire la o întrunire de ofițeri din Zinnitz, în anul 1906. Omul său firesc se putea descrie cu vorbele: cu concepții nobile – sentimental - poetic – sincer – credincios de devotat. După ce a devenit proprietatea lui Isus, pentru el a fost ceva cu totul serios să-I slujească Domnului și să-L mărturisească. Corectitudinea sa copilărească este poate cel mai bine caracterizată prin aceea că el s-a întors în garnizoană după convertirea sa, i-a raportat oficial comandantului său de regiment că acum a devenit proprietatea lui Isus și că-I va sluji numai Lui. Drumul său a fost consolidat și viața sa lăuntrică a fost întărită în sănătate crescândă, după ce Domnul i-a dăruit-o pe credincioasa lui soție. Ultimii ani ai vieții sale au fost astfel un râu de binecuvântare și bucurie. Casa lui a fost o mărturie limpede pentru Domnul. La el, creșterea și maturizarea lăuntrică au fost clar de recunoscut. Cineva, care a stat extrem de aproape de fratele nostru, scrie: „El a trăit în lucrurile viitoare și știu că Domnul a

înfăptuit în el toată lucrarea harului, că el a fost într-adevăr pregătit să se întâlnească cu Mântuitorul său. ... Dorul său de cer, care nu-l părăsea niciodată, este acum alinat. De câte ori nu mi-a spus: aş dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos! Aceasta n-a fost la el fugă de viață sau teamă de viață, căci era așa de fericit! Domnul ne-a călăuzit așa de nespuse de amabil și de senin, în ultimii ani mai ales, și Eberhard lua totul așa de conștient și de copilăros recunoscător din mâna Domnului. Și fericirea sa pământească erau copiii săi.” El a mers la război de mână cu Isus, în pacea lui Dumnezeu. Părerea sa despre spiritul din compania sa, despre greutățile pe care le avea de biruit, mărturisesc pe de o parte despre chibzuința limpede, pe de altă parte despre energie și încrederea credinței.

Plasat cu compania sa la Beaumont în 16 octombrie, în 17 a avut liniște acolo. Dar la ora două noaptea a început un bombardament puternic al localității. O grenadă grea a lovit casa în care mai erau prezenți încă doi ofițeri în afară de el. Cei doi au fost morți pe loc, în timp ce Braumüller s-a ales cu șapte răni, răni grave la ambele gambe, la două degete de la mâna stângă, la cap, în regiunea lombară și în zona abdomenului. El era totuși conștient și s-a gândit cu dragoste grijulie la soția sa.

Dus în lazaretul de la Miraumont, a crezut că se va vindeca din nou, a dat totuși dispoziția necesară ca în caz de deces, soției sale să i se comunice cu menajamente. Pare că n-a suferit mult; marea pierdere de sânge a diminuat probabil senzațiile de durere. El a adormit cam după douăsprezece ore de la internarea sa în lazaret, în 19 octombrie, la ora unsprezece și jumătate înainte de prânz. Ultimul său cuvânt către ordonanța sa a fost: „Isus, Domnul nostru, va face să fie bine.” A fost îngropat în 20 octombrie, la ora 5 seara, în cimitirul din Miraumont.

Astfel, imaginea fratelui nostru de la convertirea sa până la plecare sa acasă, stă desăvârșită în fața ochilor noștri, o imagine plăcută despre lucrarea harului.

#### IV.

*„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.”*

(Luc 16,10)

**Wilhelm von Hochstetter**, maior în rezervă, a fost la sfârșit diriginte al unui oficiu poștal împărătesc, în Schwedt. Era tocmai pe punctul să renunțe la postul din serviciul poștal și să-și mute domiciliul la casa părintească moștenită, la Malche, în Freienwald a. O., când a venit mobilizarea. Prin eforturile sale urgente, utilizarea în serviciul frontului a devenit împlinire. El a devenit comandant de batalion în regimentul de infanterie de rezervă, nr.237, care a fost format în Sennelager. În timpul perioadei de instruire a fost încartiruit în hotelul băilor Lippspringe. Era fericit ca un copil când a putut să fie din nou soldat. În 9 octombrie a fost trecut în revistă divizia finalizată; în 11, maiorul von Hochstetter a plecat cu batalionul său spre Belgia și deja zece zile mai târziu și-a lăsat viața pe câmpul de luptă. Potrivit mărturiei comandantului său de regiment, dacă el ar fi rămas în viață, ar fi avut parte de prima cruce de fier din regiment, datorită vitejiei sale remarcabile. El a fost în prima linie de trăgători, împușcat în piept, și a fost mort pe loc, un exemplu luminos pentru batalionul său.

În timpul serviciului său activ, el și-a mărturisit sincer creștinismul. În Naumburg, în calitate de comandant de companie, el a ținut regulat în compania sa ore biblice cu participare benevolă – până i s-a interzis aceasta. Mărturia limpede a credinței, care a radiat în jurul său în casa părintească, a păstrat-o toată viața. Din una dintre ultimele sale scrisori (din 25 august 1914) cităm aici textual încheierea: „Cu siguranță că Dumnezeu te va așeza pe tine și pe mine pe locul în care va dori să ne folosească. Nici pentru aceasta nu trebuie să ne facem griji, ci putem să avem cu totul încredere în El. Fie ca toată ceata Sa de ucenici să fie găsită loială în Reichul German, oriunde ar sta, ca gospodari ai Săi, și atunci cu siguranță că acest război îngrozitor va deveni o mare binecuvântare pentru iubitul nostru împărat și pentru patria noastră.”

A fost viața unui ucenic al lui Isus, care a ajuns pe câmpul de luptă la un sfârșit așa de minunat. Viața aceasta a fost străbătută de o trăsătură: credințioșie liniștită.

## V.

*„Căci nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine.*

*Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim.*

*Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului.”*

(Romani 14,7-8)

**Götz Buch**, locotenent în Königs-Infanterie-Regiment (al 6-lea de Lorena), nr. 145, născut în 2 noiembrie 1888, căzut în 23 octombrie 1914, fusese atras la Domnul deja de timpuriu, pe când era cadet, prin influența și exemplul fratelui nostru, Arnd von Lettow-Vorbeck și, ca tânăr ofițer în garnizoana Metz, a ajuns la o decizie limpede pentru Isus. În măsura în care o putem spune noi, oamenii, el a fost în modestia și în credințioșia sa, legat cu buna sa abilitate, educație și aspectul său exterior, o reprezentare cu totul deosebită a ceea ce un ofițer german credincios trebuie să fie pentru onoarea Domnului său. Domnul a făcut ca el să stea la Metz mulți ani în chirie la o creștină vârstnică încercată, care l-a înconjurat pe tânărul ofițer cu mijlociri sincere ale credinței și cu îngrijire. O suferință a genunchiului, cu care s-a ales în timpul serviciului, i-a dat multă bătaie de cap în ultimii ani. Prin urmare, la începerea mobilizării a fost detașat ca adjutant la batalionul de rezervă al regimentului său, la Paderborn. În ultima sa carte poștală, din 15 octombrie, se spune: „Astăzi îmi este permis să fac un transport de patru ofițeri și 520 de suflete pe front. Este a doua completare pentru regiment, care se bate în lupte grele, cu multe pierderi, în pădurea Argonne. Prin harul Domnului plec cu mare bucurie, bănuind, desigur, toate sarcinile și influențările sufletești, dar știind și cunoscând credințioșia și prezența lui Dumnezeu. Ce privilegiu este să cunoști fericirea în această perioadă serioasă, grea! *Dorința mea este să-mi dedic viața, mădularile, în slujba Domnului, în misiunile viitoare.*”

Despre moartea sa eroică scrie prietenul și fratele său, care i-a stat aproape: „El conducea cele trei companii ale regimentului. În 23 octombrie, pregătit de atac într-o tranșee din Argonne, a înaintat cu compania sa, cu un subofițer și puțini soldați. El a primit dintr-o tranșee o împușcătură în cap și o împușcătură în gât. Oamenii lui l-au dus pe iubitul lor comandant înapoi, prin foc violent, dar încă înainte să ajungă la locul de pansare, fratele nostru a adormit.” Cum a plâns odinioară David după Ionatan, așa a plâns prietenul și fratele său după el, după cum urmează: „Am pierdut mult prin moartea sa. Anume, un camarad de regiment, cu care mă știam una și cu care eram legat în Domnul. El mi-a trimis de la Bartenstein cartea „Privește în inima unii erou” ca să mă îndrume prin aceasta la Domnul. În el, Domnul mi-a dăruit un sprijin mare ca să-L mărturisesc în fața camarazilor pe Domnul, pe iubitul nostru Mântuitor, și să-I rămân credincios. El m-a întărit în credință prin harul Domnului, m-a ajutat să trec peste multe îndoieli. El a fost o pildă pentru mine în smerenia sa sinceră.”

Cât de frumoasă este această mărturie de dragoste recunoscătoare! Cât de frumoasă este această viață scurtă, plăcută, încheiată devreme!

~~~~~

„Dați glorie Dumnezeului nostru!

El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte.

El este un Dumnezeu al credințioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru!”

(Deuteronom 32,4)

Nr. 9. Nu te-ngrijora!

*„De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, ce veți mânca sau ce veți bea;
nici de trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult
decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea?”*

(Matei 6,25)

Inimă, nu te-ngrijora
Pentru viața ta sărmană!
Prin griji, dureri vei avea;
Dumnezeu îți va da hrană;
Mântuitorul spunea:
Nu te-ngrijora!

De pâine nu te-ngrijora!
N-a hrănit Dumnezeu chiar corbii?
Nici unul lipsă nu ducea,
Chiar dacă n-aveau provizii;
Dumnezeu nu te va uita,
Nu te-ngrijora!

Dumnezeu dă ani în șir
Binecuvântări grămadă;
Fără voia-I, nici un fir
De pe cap nu o să-ți cadă.
Dacă nu e voia Sa, -
Nu te-ngrijora!

Cu a crinului fason,
Cu a rozei strălucire,
Nici slava lui Solomon,
Nu are asemuire.
Orice floare-ți spune-așa:
Nu te-ngrijora!

Omule, nu te-ngrijora!
Vezi cum floarea înflorește?
Tu contezi mai mult decât ea.
Dumnezeu mai mult te iubește.
Nu vezi tu chiar fața Sa?
Nu te-ngrijora!

Nr. 10. „Santinelă, cât mai este din noapte?”⁴

I.

Această întrebare plutește astăzi pe multe buze în privința mării seriozități a timpului nostru. De la sine înțeles că multe inimi sunt consternate și întrebă: „Nu este acest război european timpul judecății finale despre care prorocște Domnul în ultima sa predică de pe muntele măslinilor (Matei 24)? N-a început odată cu el timpul marelui necaz, care trebuie să vină peste întregul glob pământesc?” Oamenii se întrebă cu teamă: „Santinelă, cât mai este din noapte?”

Această întrebare a fost adresată întâi din Seir-ul vrăjmaș prorocului Isaia (Isaia 21,11-12). Seir era o altă denumire pentru Edom, cum de altfel a fost o altă denumire pentru Edom și Duma, peste care s-a emis cuvântul prorocului. Evident că întrebarea a fost adresată la început din batjocură și ironie profetului dumnezeiesc. Aceasta este limpede de înțeles din reluarea întrebării și din situația că Isaia trebuie să spună: „Cineva strigă către mine din Seir”. Dar prorocul răspunde totuși cu seriozitate sfântă la întrebarea batjocoritoare: El spune solemn:

„Vine dimineața, și este tot noapte!”

Edom este o imagine a lumii în măsura în care disprețuiește poporul lui Dumnezeu. Edom s-a veselit când poporul Israel a fost profund smerit și pedepsit de Dumnezeu din cauza păcatelor sale; el s-a bucurat de pedeapsa și de nenorocirea lui Israel. Dar știm din profeți că tocmai peste Edom vor mai veni judecăți deosebite, îngrozitoare.

Nu s-a dus lipsă nici în creștinătate de batjocura privind nădejdea credincioșilor pentru revenirea lui Hristos și privind judecata de apoi care va veni, chiar dacă în vremea grea de acum oamenii au devenit mai liniștiți și mai serioși. Dar, cum a prezis Petru, așa s-a întâmplat, că în „ultimele zile vor veni batjocoritori” care vor întreba în batjocură: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3,4). Și foarte probabil că înainte de venirea lui Hristos vor fi ridicate din nou asemenea întrebări de necredință și de batjocură. Deci, ca atunci în Israel, tot așa se arată și astăzi în creștinătatea apostată, că în popor trăiește conștientizarea că judecata lui Dumnezeu va veni. Conștiința se agită, dar necredința și batjocura se întorc împotriva lui Dumnezeu și a Cuvântului Său în ciuda glasului tare al conștiinței. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este mare, dar ziua răfuiei cu lumea și a răzbunării Sale vine tot mai aproape și mai aproape: „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua” (Romani 13,12).

II.

Pentru credincios, timpul în care Hristos este absent și puterea întunericului are stăpânirea în lume, înseamnă noaptea. Pentru Israel, DOMNUL a fost lumina (Psalmul 27,1); pentru noi, Isus Hristos este lumina. El este „adevărată lumină”, „lumina lumii”. (Ioan 1,9; 8,12.) Sfânta Scriptură spune despre lume că ea „zace în cel rău”. (1 Ioan 5,19.) Satan, stăpânul întunericului, este și „stăpânitorul lumii”, „dumnezeul veacului acestuia”. (Ioan 12,31; 14,30; 2 Corinteni 4,4.) Așa că nu este de mirare că toată această vreme este numită „noapte” în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu va rămâne mereu noapte aici jos. De aceea răspunde profetul batjocoritorilor din Edom: „Vine dimineața”. Iar apostolul spune: „Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua”. Poporului Israel îi este făgăduit că DOMNUL oștirilor va veni și îi va aduce salvare, dar celui nelegiuit, judecata. Israel Îl așteaptă ca

„Soarele dreptății”.

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei mândri și toți cei răi vor fi ca miriștea; ... Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4,1-2).

⁴ De dr. Emil Dönges, Darmstadt

Acest „Soare al dreptății”, cu slava Sa și cu maiestatea Sa judecătorească va izgoni întunericul și noaptea; El va aduce ziua Domnului și Împărăția sau slava lui Hristos.

Altfel este cu creștinătatea. Toți cei din ea care îi aparțin lui Hristos, care a fost lepădat de poporul Israel și de lume atunci când a fost pe pământ ca să caute și să mântuiască ce era pierdut, sunt acum mireasa cerească a lui Hristos. Noi, credincioșii astăzi, formăm prin Duhul Sfânt un trup împreună cu El. Hristos este Capul, noi suntem mădulele Sale. Capul este deja în cer; și acolo este și locul mădulelor. De aceea ne-a promis Domnul Isus că va reveni ca să ne ia sus la El. El va veni atunci numai în văzduh, ca să ne ia de acolo sus, în casa cerească a Tatălui, unde S-a dus El înainte la Înălțare și unde a pregătit un loc pentru noi. (1 Tesaloniceni 4,16-17; Ioan 14,1-3.)

Da, noi Îl așteptăm pe Isus, pe Domnul, pentru preluarea și răpirea noastră, și anume, încă înainte „de ceasul încercării care va veni peste toată lumea” (Apocalipsa 3,10). „Noi îl așteptăm pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare.” (1 Tesaloniceni 1,9-10; Romani 5,9.) „Mânia” despre care este vorba aici nu este judecata de dincolo de mormânt, osânda. Când este vorba despre aceasta, atunci în Cuvântul lui Dumnezeu se spune că noi suntem salvați de ea. (Efeseni 2,5.8; Coloseni 1,12-13.) Mânia de care vom mai fi salvați nu se petrece prin Hristosul muribund care ne-a salvat de iad la crucea Sa, prin moartea Sa, ci prin Hristos cel viu, care va reveni din cer ca să „schimbe trupul stării noastre smerite”. (Filipeni 3,20-21; 1 Corinteni 15,51-54.) Atunci vom fi „îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață” (2 Corinteni 5,4). Prin această venire a Domnului pentru preluarea noastră, noi vom fi deci feriți de timpul necazului care va veni peste întregul pământ, păziți și conduși în slavă, care este partea și moștenirea noastră adevărată, ca să fim pentru totdeauna acolo unde este Domnul Isus, Capul nostru glorificat. (Ioan 17,24.) Aceasta este nădejdea prețioasă a „Adunării lui Hristos”, mireasa cerească. Din ea fac parte toți cei care au Duhul lui Hristos, toți credincioșii adevărați de pe întregul pământ. Nădejdea lor se poate împlini încă chiar astăzi. De aceea, Domnul Isus este pentru adevărata Sa Adunare, pentru mireasa Sa, „*Lucaefărul strălucitor de dimineață*”.

Astfel Îl auzim pe El Însuși spunând: „Eu, Isus, ... sunt rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață.” Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!”

III.

Pentru Israel, Isus Hristos este „Soarele dreptății” ca Mesia al lor și Împăratul lor; dar pentru noi, Adunarea, este „Lucaefărul de dimineață”. De aceea, în mod semnificativ, Domnul este numit „Soarele” în ultimul capitol al Vechiului Testament și „Lucaefărul de dimineață” în ultimul capitol al Noului Testament. (Maleahi 4,2; Apocalipsa 22,16.)

Înainte să vină soarele care domină ziua și strălucește vizibil pe cer pentru toată lumea, răsare, înainte ca noaptea să fi trecut de tot, luceafărul de dimineață pentru cei care veghează. De aceea le strigă Domnul Isus alor Săi, care Îl așteaptă în absența Sa: „Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor! ... Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea sa!” (Luca 12, 35-37.)

În plus, ne este cunoscut cum în pilda celor zece fecioare, Domnul Se numește Mirele, care va reveni ca să ia mireasa la nuntă. El vine după miezul nopții și îi conduce pe ai Săi la nunta care are loc, cum este obiceiul în Orient, în casa tatălui mirelui (nu a miresei). Această casă a Tatălui este cerul. Acolo, în cer, are loc nunta. (Apocalipsa 19,1-10.) Și Domnul ne îndeamnă în legătură cu această pildă serioasă despre venirea Sa după miezul nopții: „Vegheați deci, căci nu știți ziua, nici ceasul!” (Matei 25,13.)

Între venirea Domnului ca Mire sau „Lucaefărul de dimineață” pentru noi, ca mireasa cerească, și venirea Sa cu noi ca Împărat al lui Israel, care, ca Judecător al lumii este și „Soarele dreptății”, este timpul serios pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „ziua mâniei”. (Țefania 2,1-3.) Înainte de această „mânie”, de „ziua mâniei”, Domnul vrea să ne salveze și ne va salva, cum am văzut mai înainte. (1 Tesaloniceni 1,9-10; Romani 5,9.)

Dar timpul nostru prezent, serios și greu, când făclia războiului a incendiat aproape toată Europa și când o națiune se ridică împotriva altei națiuni, nu este el deja marea zi a mâniei, ziua DOMNULUI, care „va arde ca un cuptor”? (Maleahi, 4,1.) Cu siguranță că nu! Această îngrozitoare „zi a mâniei DOMNULUI” are de-a face cu strângerea lui Israel, care L-a lepădat pe Mesia al lui; și are de-a face cu judecata lumii, „care nu cunosc pe Dumnezeu și peste cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 1,6-10.) Abia atunci „va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată”. (Daniel 12,1.) Despre acest timp din urmă se vorbește și în prorocul Ieremia 30,7 și în Ioel 2,2. Și Domnul Isus vorbește despre acest timp greu în cuvântarea Sa de pe Muntele Măslinilor. (Matei 24,21; Marcu 13,19.)

Deja credincioșii din Tesalonic credeau, când a venit peste ei un necaz mare și vremuri grele, că acest timp îngrozitor „ar fi”, adică ar fi început „ziua Domnului”, adică „ziua DOMNULUI cea mare și înfricoșătoare” (Maleahi 4,1. 5). Dar Duhul lui Dumnezeu le-a venit în ajutor și i-a învățat că acesta nu putea fi cazul. (2 Tesaloniceni 2,1-12.)

Înainte să pătrundem în această nedumerire și lămurire a tesalonicenilor prin apostolul Pavel, să ascultăm mai îndeaproape ce spun prorocii despre ultimul necaz mare, cum încă n-a fost altul ca el de când este lumea. La Ieremia citim: „Pentru că, iată, vin zile, zice DOMNUL, „când îi voi întoarce pe captivii poporului la Mine, pe Israel și pe Iuda”, zice DOMNUL, „și-i voi întoarce în țara pe care am dat-o părinților lor și o vor stăpâni. ... Vai, pentru că mare este ziua aceea! Nici una nu este asemenea ei; și este timp de necaz pentru Iacov, dar el va fi salvat din el.” (Ieremia 30,1 și mai departe.)

Din acest loc înțelegem ce mărturisesc și alte multe prorociri ale profetilor: că întâi trebuie Israel și Iuda să fie aduși din nou înapoi în țara părinților lor; că ulterior, peste Iuda și Israel, după întoarcerea lor, va veni „un timp de necaz cum nu este nici unul asemenea lui”; și că în cele din urmă poporul Israel va fi salvat din acest necaz. Din aceste trei puncte reiese că timpul necazului, cel mai mare dar propriu-zis, va urma după întoarcerea evreilor în țara părinților lor și că venirea lui Isus Hristos ca Mesia și Împărat le va aduce salvarea din această strâmtorare și din mâinile vrăjmașilor lor.

IV.

Să-l ascultăm mai departe ca martor pe prorocul Daniel. Acolo Dumnezeu spune: „Și, în timpul acesta, se va ridica Mihail, căpetenia cea mare, care stă pentru fiii poporului tău (adică intervine); și va fi un timp de strâmtorare cum n-a fost niciodată de când există o națiune, până în timpul acela. Și, în timpul acela, poporul tău (adică poporul lui Daniel: Israel) va fi salvat, oricine va fi găsit scris în carte. Și înțelepții vor străluci ca strălucirea întinderii cerești” (Daniel 12,1-3). Și din locul acesta reiese că marele sau adevăratul timp al necazului sau „ziua DOMNULUI” are de-a face cu restabilirea și salvarea poporului Israel.

La aceste cele mai grele timpuri Se referă Domnul Isus în ultima Sa cuvântare pe Muntele Măslinilor, când crize mari vor vui de jur-împrejur și vor fi strâmtorări în interiorul țării lăudate. El le spune ucenicilor Săi: „Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel (Daniel 9,27; 12,11), stând în loc sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munți! ... Rugați-vă însă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabbat; pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată. Și dacă n-ar fi fost scurtate zilele acelea, n-ar fi fost mântuită nici o făptură; însă, datorită celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate” (Matei 24,15-22).

Deci și Domnul Isus aduce timpul marelui necaz și „ziua Domnului” în legătură cu Israel. Dar „cei aleși” ai aceluia timp, despre care vorbește Domnul aici, că pentru ei va fi scurtat timpul marelui necaz, sunt evident iudeii credincioși ai aceluia timp, care nu iau seama la antihrist, ci Îl vor aștepta pe adevăratul Mesia. (Vezi: Isaia 65 de la v. 9 înainte, mai ales v. 22.) Tocmai pentru că sunt iudei le vorbește Domnul Isus acolo despre Iudeea și despre sabbat.

V.

Să ne întoarcem acum la învățătura apostolului Pavel, care le spune credincioșilor din Tesalonic în a doua epistolă a sa, să nu se lase înșelați de vreun duh sau de vreun om, ca și când prigoana pe care o au de îndurat pentru credincioșia lor ar fi deja timpul necazului celui mare antihristic și astfel ar fi prezentă deja, adică ar fi început „ziua Domnului”. (Citește 2 Tesaloniceni 2,1-2.)

Apostolul i-a învățat în prima sa epistolă pe acești credincioși despre nădejdea lor, că, va să zică, ei pot „să-L aștepte din cer” pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru a-i răpi, ca mai târziu, după ziua mâniei, „să-i aducă cu Sine” pe toți cei care „au adormit în Isus”. Unde? În Împărăția Sa, pe care o va ridica aici pe pământ. De fapt, pentru aceasta erau triști tesalonicenii, că cei adormiți ai lor, tocmai pentru că au adormit sau au murit, n-ar putea fi prezenți în Împărăție, după cum credeau (citește 1 Tesaloniceni 1,9-10; 4,13-18).

Deci pe baza acestei învățături, tesalonicenii – fie ce-o fi – ar fi trebuit să rămână liniștiți și încrezători, căci venirea Domnului și răpirea lor le era pusă în perspectivă, ca să-i „salveze de mânia viitoare”. Dar când a venit peste ei o prigoană mare, s-au speriat și au devenit derutați ca și când totuși i-ar fi ajuns „ziua Domnului”, adică „mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1,10). Atunci, Duhul lui Dumnezeu le-a venit în ajutor prin apostol: el le scrie a doua sa epistolă. El se referă în aceasta imediat la eroarea lor și le spune că tocmai prigoana pe care trebuie s-o îndure de dragul lui Isus, dovedește că ei stau de partea lui Dumnezeu, că prin urmare „ziua Domnului” n-a putut să înceapă și să fi venit peste ei. Cu siguranță că la Dumnezeu este totuși drept să „dea necaz” vrăjmașilor Săi în ziua aceea, dar lor, adică celor credincioși, „care au fost necăjiți”, „odihnă la descoperirea Domnului Isus din cer” (citește 2 Tesaloniceni 1,3-10).

Tocmai de aceea îi roagă apostolul atunci serios pe credincioși, să nu se lase clătinați ca și când ziua Domnului, timpul necazului celui mare, ar fi început deja. El își bazează rugămintea solemnă pe două realități care ar fi trebuit să le fie cunoscute din prima sa epistolă: pe „venirea Domnului nostru Isus Hristos” și pe „răpirea” (faptul de „a fi strânși”) la El.⁵

Apostolul continuă apoi și arată că temuta zi a Domnului stă în legătură cu apariția antihristului, care se va ridica împotriva lui Dumnezeu și se va așeza în templul lui Dumnezeu, cum am văzut aceasta deja în proroci, și în mod deosebit în Daniel, și în cuvântarea Domnului Isus din Matei 24. Apostolul, într-adevăr, nu-i spune pe nume antihristului, cum face apostolul Ioan; el îl numește „omul păcatului”, „fiul pieirii” și „cel fărădelege”. (2 Tesaloniceni 2,3-8.) El spune că acesta nici n-ar putea să vină câtă vreme mai este aici ceea ce-l oprește” și „Cel care-l oprește”. Apostolul presupune că cei credincioși știu bine care este lucrul și care este Persoana care oprește și fac imposibilă ivirea lui antihrist. Dar el nu numește aici nici lucrul, nici Persoana. Dar evident că „ceea ce oprește” este Adunarea Domnului, care mai este acum pe pământ și menține aici ordinea existentă a lucrurilor și autoritatea. În plus, credem că Duhul Sfânt este „Cel care oprește”. Dar acestea două, Adunarea Domnului și Duhul Sfânt, când Domnul Isus va veni ca „Luceafărul strălucitor de dimineață” ca să ne răpească înainte de „ziua Domnului” și de „ziua mâniei”, vor părăsi împreună această scenă, ca să meargă împreună la cer din această lume necredincioasă. Știm că „Duhul și Mireasa spun: „Vino!” (Apocalipsa 22,16-17.) Așa strigă Duhul și Mireasa spre Domnul Isus care va veni. Abia atunci, când Duhul lui Dumnezeu și Mireasa lui Hristos vor fi părăsit lumea, vin „mânia” și „ziua Domnului” peste lume și în mod deosebit peste iudei, pentru că L-au lepădat pe Fiul lui Dumnezeu și „nu cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos”. Această „zi” sau „mânia viitoare” își atinge

⁵ Citatul studiat (2 Tesaloniceni 2,1) spune: „Vă rugăm dar, fraților, pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră împreună la El.” Pentru „Sammlung”, „Einsammlung”, Luther traduce inexact „Versammlung”; traducerea „Elberfelder”: „Versammeltwerden”, aceasta este primirea sau răpirea în cer (vezi 1 Tesaloniceni 4,15. 17).

punctul culminant „la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc” (1 Tesaloniceni 1,10; 2 Tesaloniceni 1,7.)

VI.

Dar acum, evident, Duhul lui Dumnezeu și Mireasa lui Hristos sunt încă aici jos, chiar și în timpul acesta serios, când făclia războiului a incendiat aproape toată Europa, ba chiar aproape toată lumea și încă mai amenință. De aceea încă n-a venit nici antihristul sau ce-o fi acela, „fiara” din Apocalipsa 13,11. Abia prin apariția sa și prin pretenția la adorația sa divină în templul din Ierusalim care încă se va construi, în legătură cu războaiele îngrozitoare care vor fi duse atunci pentru posesia Palestinei, va avea loc adevăratul timp al necazului „așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată”. Dar nu numai Palestina, ci și Europa și restul lumii va fi afectat, pentru că Imperiul Roman, care va lua ființă din nou, și imperiile care vor fi în nordul și în sudul Palestinei, vor duce război împreună. Abia atunci vor lovi pământul judecățile îngrozitoare despre care citim în cartea Apocalipsa, capitolele 6-19. Vremea noastră este cu siguranță grea și înfricoșător de serioasă, cum n-au văzut toți strămoșii noștri, ba chiar putem spune că toată istoria mondială încă n-a văzut un asemenea război, în care fără să-i punem la socoteală pe mulții mahomedani, sigur stau sub arme 25 de milioane de bărbați și luptă unii împotriva celorlalți. Dar îngrozitoarele prigoniri religioase care vor fi duse de Imperiul Roman în legătură cu semnul „fiarei”, a antihristului, și în legătură cu „curva cea mare” și „îmbătută de sângele sfinților și de sângele martorilor lui Isus” (Apocalipsa 13 și 17), lipsesc de tot în zilele noastre. Și tocmai aceste prigoniri, pe lângă răsturnarea țărilor și a popoarelor și a serioaselor evenimente naturale, abia ele vor aduce timpul propriu-zis al necazului și îl vor face așa de îngrozitor și de înfricoșător.

VII.

Deci, dacă timpul nostru, care este așa de serios cum n-a fost nici unul mai înainte, încă nu este adevăratul timp al necazului, și dacă astăzi încă nu a început „ziua Domnului” care va veni ca o nimicire de la Cel Atotputernic” (Isaia 13,6-13), atunci ce este timpul nostru? Așa ne va întreba cititorul nostru binevoitor.

În orice caz, timpul nostru este o pedeapsă de la Dumnezeu, o pedeapsă îngrozitoare a Domnului, dar legată cu intenții și gânduri de pace, căci încă mai trăim în „ziua mântuirii” (2 Corinteni 6,2).

Timpul nostru este, după cum presupunem, ultima chemare de trezire a Domnului către întreaga creștinătate și lume înainte de venirea Sa, ultima aruncare a năvodului Său în marea popoarelor, ca să câștige suflete pentru Împărăția Sa cerească și pentru moștenire. Prin nimic altceva, decât printr-un asemenea război groaznic, nu se pot trezi ultimele suflete care mai trebuie câștigate, din somnul indiferenței lor față de moarte, judecată și veșnicie, ca să fie salvate. Domnul spune către Laodiceea: „Eu mustru și disciplinez pe toți aceia pe care îi iubesc; ... Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine. Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie. ...” (Apocalipsa 3,14-22). Cu aceste cuvinte serioase, Domnul Își ia rămas-bun de la creștinătatea mărturisitoare. Deja în următorul capitol al cărții „revelației” (capitolele 4 și 5), Îl vedem sus în cer pe El și îi vedem pe răscumpărații Săi transfigurați. Și începând abia de atunci se va cutremura pământul de-a binelea sub loviturile de trăsnet ale lui Dumnezeu: vor fi rupte cele șapte pecetei ale cărții; vor răsuna cele șapte trâmbițe și vor fi golite cele șapte potire ale mâniei. (Apocalipsa, capitolele 6-19.) „Mânia viitoare” va fi început atunci, ziua DOMNULUI „arzând ca un cuptor”. Și atunci „va răsări Soarele dreptății și vindecarea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4,1-2). Hristos va veni cu sfinții Săi la judecata finală și ca să-Și ridice Împărăția. (Apocalipsa 20.)

În epistolele apostolului nu se vorbește despre vremurile noastre serioase. Când ele vorbesc despre „vremuri grele” și despre „ultimele zile”, atunci nu vorbesc despre războaie și cutremure, ci despre primejdiile spirituale care îl amenință pe credincios: „Oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, ... având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3,1 și mai departe). Poziția Adunării Domnului și nădejdea ei sunt cerești, ea nu are, propriu-zis, nimic de-a face cu răsturnările de pe pământ. Nici Domnul Isus nu vorbește, propriu-zis, în ultima Sa cuvântare de pe Muntele Măslinilor, despre partea alor Săi din prezent. Dar pentru că acolo linia de delimitare dintre Israel și Adunare nu este trasă așa de exact, ni se pare că cuvântul Său serios din Matei 24,6-8 are legătură cu timpul nostru și cu strâmtorarea noastră.

Acolo citim anume: „...vedeți să nu vă tulburați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un popor se va scula împotriva altui popor și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi foamete, epidemii și cutremure de pământ. Dar toate acestea nu vor fi decât începutul (sau punctul de plecare) durerilor.” Ce urmează după aceea în următoarele versete ale capitolului, se referă la un timp ulterior, după cum arată cuvântul „atunci” (adică „după aceea”) din versetul 9. Abia atunci încep „durerile” propriu-zise.

În orice caz, venirea Domnului ca „Luceafărul strălucitor de dimineață”, care răsare înainte de „Soarele dreptății”, este foarte aproape. De aceea nici nu știm, de fapt, dacă avem parte să vedem sfârșitul acestui război, dacă Domnul nu-i răpește pe ai Săi înainte, cum odinioară l-a răpit tăcut pe Enoh înainte de marele potop. (Geneza 5,24; Evrei 11,5.) De aceea merită să „așteptăm”, să „veghe” și să „slujim”: „Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa!” – Dar dacă Domnul ne mai lasă o vreme aici, atunci El vrea ca noi să ne facem apariția învățați și curățați din această perioadă serioasă. El dorește să facă din noi martori mai devotați decât am fost până acum; candelile să lumineze mai viu, inimile să bată pentru El mai tare decât până acum, în dragoste mai sinceră și în atitudine cerească. Câtă nepăsare, spirit monden, năzuința după lucruri deșarte nu s-au găsit și în poporul lui Dumnezeu, care totuși a recunoscut și mărturisește că-I slujește lui Dumnezeu și-L așteaptă pe Fiul Său din ceruri! Poate Domnul să tacă la aceasta?

Nr. 11. Un nor întunecos lângă strălucirea soarelui biruinței noastre

I.

A exercitat timpul de război vreo influență perceptibilă asupra mulțimii poporului nostru, ca să se întoarcă la Dumnezeu în pocăință?

Au trecut aproape două mii de ani de când germanii au intrat în istoria universală și a popoarelor prin lupta lor împotriva Romei. Încă niciodată în aceste două milenii, semințiile Germaniei n-au apărut într-o asemenea unitate totală ca acum, de la începutul războiului mondial actual. Tot ce în vremurile mari ale trecutului german a fost recunoscut ca sacrificiu și devotament pentru patrie, pălește de tot în fața acestui efort unanim, a acestei decizii a inimii pentru biruirea cu orice preț, așa cum a fost ea experimentată până acum de domnitor și popor într-o luptă jertfitoare fără egal. Sub conducerea împăratului nostru rugător vedem guvernele și pe domnitorii Germaniei – judecând omeneste – pe culmile misiunii lor. Vedem armata și flota în energie tenace de voință, până acum neclintit capabile de toate cerințele acestei lupte puternice. Vedem milioanele de ostași ai noștri, în ciuda marilor pierderi, mergând din biruință în biruință. Îi vedem pe părinți sacrificându-și fiii fără să se plângă, pe soții sacrificându-și soții, pe copii sacrificându-și tații. Vedem cum poporul nostru este

pregătit pentru orice jertfă în bani și avere, cu încredere fermă în victorie. Toate acestea se petrec în timp ce, concomitent, împăratul german se așează cu mărturie limpede de partea credinței și a mărturisirii pentru creștinism și – după cum știm sigur – își verifică deciziile și manifestările înaintea lui Dumnezeu. Ce imagine strălucitoare, potrivită să umple cu bucurie mândră inima oricărui german.

Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, un nor întunecos zace pe multe inimi și o tânguire a multor copii ai lui Dumnezeu din Germania se înalță în multe rugăciuni. Ce grijă? Ce tânguire? Dumnezeu a chemat poporul nostru la pocăință prin acest război, cu mâna ridicată; Dumnezeu a făcut aceasta în har, cu biruințe și ajutoare mari, uimitoare, *dar până astăzi, poporul nostru german, privit ca întreg, nu s-a întors la Dumnezeu în pocăință, în mărturisirea vinei și în căință.*

Avem, într-adevăr, mulțumim Domnului pentru aceasta, multe convertiri clare individuale de consemnat, afară, la inamic. Și încă mai avem multe mărturii că un număr mare de oameni s-au întors de la tăgăduirea lui Dumnezeu și au recunoscut puterea rugăciunii. Știm și despre mulți creștini credincioși, care s-au întors în pocăință dintr-o stare superficială și neloyală, ca să-L mărturisească într-o credincioșie nouă și un devotament nou pe Domnul lor și credința lor. Știm despre mărturii pline de putere și binecuvântate ale ofițerilor, subofițerilor, soldaților și marinarilor credincioși, care în mediul lor apropiat influențează puternic inimile și conștiințele și fac loc Evangheliei și temerii de Dumnezeu.

Dar toate acestea sunt fenomene izolate care nu au putut să influențeze până acum reliefa totală a stării morale și spirituale a poporului nostru, într-un mod perceptibil. De la sine înțeles că se lasă neatins de critică mărturiile personale minunate ale împăratului nostru. Dar națiunea ca atare nu merge și ea pe calea temerii de Dumnezeu, a pocăinței și a credinței. În realitatea aceasta nu schimbă nimic nici fenomenul că la începutul războiului, în multe locuri s-a observat un mers la biserică activ, surprinzător, și o participare numeroasă la orele de rugăciune pentru război – fenomene care pe parcursul lunilor au descrescut vizibil. Așa este deci, dacă privim poporul nostru în lumina lui Dumnezeu, pentru toți cei care iubesc patria noastră este urgent necesar să intervină aici cu mijlocirea credinței: *Doamne, condu poporul nostru la pocăință, la recunoașterea păcatelor, la conștientizarea vinei! Deschide multe inimi și conștiințe pentru Evanghelia harului!*

La această rugăciune suntem îndemnați cu atât mai mult, dacă observăm starea inimii multor răniți, cum se conturează ea mai ales în Berlin și în suburbii. În Berlinul mare sunt pregătite în total 50 000 de paturi pentru răniți și bolnavi; aici este deci un punct central de primă ordine. Mulțimea răniților vine până aici sub impacturile sufletești puternice ale câmpurilor de bătaie și ale locurilor de pansare, deci extrem de receptivi pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturiile Evangheliei. Dar acestei seriozități și acestei accesibilități i se opune în multe locuri spiritul superficialității și al banalității, care îi înconjoară pe acești oameni scumpi. Scopul bine intenționat de a le dovedi răniților recunoștința, de a le arăta dragoste, se reliefează în tot felul de convorbiri, distracții, amuzamente, prelegeri și serbări de valoare foarte diferită. Aceste oferte coboară până la mersul la film, până la nenumărate invitații la berării, până la cuplete comice și așa mai departe. Să mai adăugăm puhoiul de literatură în parte superficială, chiar îndoielnică, ce este adusă răniților, pe lângă mult material bun de citit. Astfel este explicabil că la mulți, poate la majoritatea, toate influențele serioase se dovedesc prea slabe. Probabil că mulți dintre acești războinici voiau să păstreze și să adâncească limbajul insistent al lui Dumnezeu, care prin trăirile de pe câmpul de luptă și prin rănire a ajuns la inimă și conștiință. Probabil că mulți dintre acești răniți mai sunt accesibili la Cuvântul lui Dumnezeu chiar și după săptămâni și luni – dar ei primesc din El prea puțin sau nu cu suficientă claritate. Numai câte unul pătrunde până la pocăință și convertire – aceasta este, în orice caz, lucrarea harului lui Dumnezeu. La mulți, mulți, care s-au întors însănătoșiți pe front, glasul lui Dumnezeu este stins. Nu la puțini dintre cei însănătoșiți, rezultatul acestei lupte dintre razele veșniciei și plăcerea banalității se reliefează în aceea că ei merg pe căile

imoralității. Ispita pentru aceasta este în multe locuri deosebit de mare. Un procentaj înspăimântător din aceștia populează la sfârșitul perioadei lor de însănătoșire lazaretele pentru bolnavii venerici.

Așa cum pentru mulți dintre acești răniți (mulțumim lui Dumnezeu că în nici un caz pentru toți!) impresiile războiului nu-și ating ținta dorită de Dumnezeu, ci pălesc repede, tot așa este ușor de observat și în cercurile largi ale poporului nostru, cum spiritul banalității, al egoismului și al superficialității a biruit acele impresii serioase ale primei perioade de război, în ciuda nenumăratelor haine de dolii și a vălurilor de văduve care sunt observate la bogați și la săraci.

II.

Moralitatea, o unitate de măsură pentru poziția națiunii față de Dumnezeu și de păcat

Că poporul nostru înainte de izbucnirea războiului cobora pe calea imoralității cu viteză crescândă, aceasta era limpede în fața ochilor tuturor cunoscătorilor. Era palpabil. Cinematograful, literatura din gări, romanele, comportamentul pe străzile publice ziua și noaptea, hainele femeilor, vitrinele, sala de judecată, procesele de divorț, discuțiile aproape peste tot unde erau împreună bărbați tineri, ba chiar cataloagele groase ale fabricanților, care slujesc exclusiv imoralității, au arătat o imagine de ansamblu a concepțiilor apărute pretutindeni în Germania, care se puteau rezuma în următoarele fraze:

1. Curvia și adulterul sunt fenomene naturale, de care participanții nu mai trebuie să se rușineze.
2. Concepțiile părinților noștri, care condamnau imoralitatea ca păcat, nu mai pot fi menținute în secolul al 20-lea, pentru că fiecare om are dreptul să-și urmeze pornirile – aceasta este valabil în mod deosebit pentru tineri.
3. Concepțiile morale ale Bibliei, noțiunile despre păcat și vină pe care le învață creștinismul, nu mai sunt obligatorii pentru națiunea noastră.

Neputința pe care poliția și justiția o arată față de răspândirea rușinii sodomice, față de regresul de speriat al nașterilor, la care este vorba despre deficitul de sute de mii al înmulțirii populației, față de răspândirea îngrozitoare a bolilor venerice, care merge mână în mână cu cifrele crescânde ale celor care au înnebunit de ramolisment cerebral – acestea sunt fenomenele secundare care fac de recunoscut nenorocirea amenințătoare și pentru ochii miopi. Da, chiar și în uzul vorbirii se arată aceasta, prin aceea că pe lângă cuvintele „soție” și „căsnicie”, ca de la sine înțeles a apărut termenul de „relație”, pentru a caracteriza „concubinajul” și partea feminină a acestuia.

Dar acum, în domeniul moralității, va fi reliefat cel mai limpede pentru fiecare om în parte poziția conștiinței sale față de Dumnezeu și față de păcat, căci păcatele care sunt în acest domeniu împovărează sentimentul de vinovăție prin natura lor într-un mod cu totul deosebit. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată că păcatele imoralității stau în față când este vorba despre recunoașterea vinei și despre mărturisirea înaintea lui Dumnezeu (vezi Matei 15,19 – 1 Corinteni 6,9-10 și 18 – Galateni 5,19). Această realitate este confirmată pentru oricine care s-a ocupat cu slujba pentru suflete la tineri sau la bătrâni. Dacă la vestirea Evangheliei sau în discuție individuală se vorbește despre păcat astfel încât conștiințele să fie atinse, atunci marea majoritate a oamenilor își amintesc întâi de păcatele lor din domeniul moralității. Razele adevărului divin ating întâi această cea mai înaltă culme a domeniului vinei.

Face parte din moștenirea nobilă a poporului nostru german, că punctele de vedere național-germane privind curăția morală, sfințenia căsătoriei și castitatea, satisfac din vechime încoace pretențiile divine ale Bibliei. Aceasta o confirmă într-o măsură absolută istoricul roman, Tacitus. Germanii posedau în privința aceasta cu totul alte concepții naționale decât națiunea romană și decât națiunile slave. Cel mai vechi cod de legi german este „Sachsenspiegel”; el n-a fost dat de vreun regent, ci a fost o proclamație pur privată,

personală, în domeniul judiciar. Totuși, conținutul său corespundea total sentimentului germanic, încât în tot nordul Germaniei el a dobândit valabilitatea unui cod de legi și a păstrat-o de-a lungul secolelor. Acest cod de legi aduce concepțiile morale germanice, mai ales în ceea ce privește sfințenia căsătoriei, la o expresie precisă, limpede. Acesta nu este un merit german, ci un dar așezat în conștiința poporului nostru, pentru care generația noastră prezentă poartă o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu și a urmașilor ei. Aceste concepții germanice serioase s-au păstrat, chiar dacă slăbite, și au intrat în codul penal civil german, valabil acum; totuși, ele sunt în mod ciudat necunoscute în popor, printre bogați și săraci. De exemplu, cine cunoaște §172? În acesta se spune: „Adulterul, dacă din cauza lui s-a desfăcut căsătoria, va fi pedepsit cu până la șase luni de închisoare pentru soțul vinovat și complicele acestuia.” – Trebuie să spunem, propriu-zis, că moralitatea codului penal german (Capitolul XIII, §17-184b) este considerabil superioară stării morale și concepțiilor morale ale națiunii.

Este o nevoie urgentă ca nu numai poliția și tribunalele, ci înainte de toate glasurile conștiinței acelora care iubesc poporul nostru, să înceapă să dea valabilitate cerinței legii în acest domeniu. În această descreștere a concepțiilor morale există o vină generală. Nimeni nu are dreptul să spună: Eu nu sunt complice la faptul că poporul nostru german face bucați fundamentele puterii sale și ale binecuvântării divine. Nu poate fi contestat că decăderea morală a pătruns puternic în poporul nostru, că teama de Dumnezeu și scrupulozitatea față de păcat în decursul ultimilor 40 de ani au suferit pagubă într-o măsură înspăimântătoare. Pentru cunoscătorii de istorie nu există nici o îndoială că degenerarea în domeniul moral amenință cu tuberculoză incurabilă *vigoarea și superioritatea războinică* față de inamicii patriei pentru orice popor.

Dar nu despre principiul empiric de cunoaștere istorică este vorba aici, ci despre ce spune Dumnezeu privind stricăciunea și blestemul păcatului și este vorba despre primejdia pentru poporul nostru german, de a pierde mari comori de binecuvântare.

Întregul nostru popor german, aceasta o știm toți, stă în fața unei mari cotituri a istoriei. Aici este vorba despre trei întrebări:

1. Dumnezeu sfânt, care a exprimat pe Sinai în cele zece porunci, pentru toate popoarele pământului, veșnicele principii despre drept și nedrept, despre binecuvântare și păcat, este El o Persoană adevărată, prezentă?
2. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, jertfit pe cruce ca să-i împace pe păcătoși cu Dumnezeu, este El un Mântuitor și Salvator real, viu, atotputernic, prezent?
3. Este Biblia adevărul divin intangibil, în fața căreia trebuie să ne plecăm noi, oamenii, ca să ne întemeiem pe adevărul dumnezeiesc noțiunile despre păcat și vină, despre har și iertare?

Poate că un ateu arogant ar putea să apară cu afirmația: Dacă votăm pe majorități, atunci la aceste trei întrebări se va răspunde cu „nu” din partea națiunii germane. Totuși, aceasta ar fi o mare eroare. Putem să avem încredere fermă că aceste trei întrebări vor găsi astăzi un răspuns afirmativ cu o majoritate covârșitoare de la poporul german, în ciuda influențării ateiste, moniste, materialiste timp de decenii. Dar făcând abstracție de aceasta: nu numărul voturilor decide, ci valoarea personalităților care dau mărturie. Apoi este o mare mângâiere pentru cel care iubește poporul nostru german, să vadă cum a crescut numărul creștinilor convingeți, sinceri, care se roagă, să vadă cum s-au înmulțit mărturiile creștinismului biblic și răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu în poporul nostru. În aceste puncte, războiul de acum ne-a adus fără îndoială câștig, chiar dacă nu un succes pătrunzător.

Chiar și printre aceia care încă n-au trecut prin poarta cea strâmtă a adevăratei convertirii, care încă nu s-au născut din nou pentru viața veșnică, tot mai există sute de mii în poporul nostru care sunt hotărâți să păstreze adevărul despre vina păcatului și harul iertător și mărturia despre crucea de la Golgota.

Adevărații creștini sunt oameni optimiști datorită dragostei, cum este scris: „Suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13,7). Dragostea nu renunță. Așa că nu

trebuie să încetăm să cerem ca predica tunătoare de război a lui Dumnezeu către conștiințele poporului nostru, să dea totuși naștere în încă în mulți oameni la un rod de pocăință și de întoarcere, în ciuda tuturor dezamăgirilor dureroase pe care le-am trăit până acum în domeniul vieții interioare a poporului nostru, pe parcursul acestui mare război. Le-am trăit prin superficialitatea, senzualitatea, pofta de petreceri a unor cercuri largi; le vedem zilnic la orașe și la sate, înainte de toate prin eșecul atâtor soții germane față de misiunea dată lor de Dumnezeu în această vreme mare.

Dar cu cât mai tulburi sunt lucrurile în multe privințe, cu atât mai mult le rămâne creștinilor credincioși datoria să mărturisească pentru adevărul creștinismului biblic prin exemplu, umblare și cuvânt. În această luptă trebuie să spunem, în fața oricărei opuneri a lumii: *Dumnezeu și eu* – aceasta este întotdeauna majoritatea!

III:

Însemnătatea problemei morale pentru armata și flota noastră

Regele Henric al VIII-lea, al Angliei (1509-1547), pătat de sânge și imoral, avea un predicator al curții, sincer și conștiincios, Hugo Latimer. Acesta i-a dăruit stăpânului său de ziua lui o carte de buzunar, în ale cărei patru colțuri erau brodate cuvintele: „Pe curvari și pe adulteri îi va judeca Dumnezeu”. Acestei mărturii sincere îi corespundeau și predicile omului lui Dumnezeu, la care regele participa în fiecare duminică. Adevărul și seriozitatea acestor predici nu s-a schimbat când regele i-a transmis predicatorului său de curte, că-l va scurta de un cap dacă va mai îndrăzni vreodată să predice așa. În duminica următoare, regele ședea cu suita sa în biserică și cuvântarea predicatorului curții a început așa:

Hugo Latimer, regele a trimis să ți se spună că dacă vei îndrăzni să mai vorbești vreodată despre păcatele sale, atunci ți-ai pierdut dreptul la viață; așa că gândește-te la cuvintele tale! (Pauză.) Hugo Latimer, Dumnezeu veșnic a pus să ți se transmită că dacă nu spui adevărul despre păcat și vină, atunci ți se va cere socoteală în fața scaunului de judecată al Dumnezeului sfânt din cauza neloialității și a lașității tale. Așa că păzește-te ca să nu te abați de la adevărul lui Dumnezeu!

După această introducere a urmat mărturia limpede despre păcatele poftei carnale și despre seriozitatea judecății divine. Dumnezeu Și-a ținut protector mâna asupra martorului credincios. Acest bărbat este un exemplu pentru toți credincioșii, ca, în credincioșie față de Domnul, să spună păcatului pe numele său adevărat, fără să țină cont de persoană – înainte de toate în domeniul moralității.

Poporul nostru german și armata au nevoie între bogați și săraci de astfel de martori sinceri; este nevoie de martori sinceri care, ca Hugo Latimer, strigă adevărul divin în conștiințe și distrug aroganța falsă, de parcă ar exista vreo poziție privilegiată care ar putea să ignore cu bună știință, nepedepsită, poruncile divine ale castității în cuvânt și faptă.

Corpul nostru ofițeresc german stă în fața ochilor tuturor națiunilor ca un model neegalat în ceea ce privește vitejia sa strălucită, disprețul său eroic pentru moarte, performanța sa militară. El ocupă acest loc și în inimile poporului nostru. O agitație și o presă ostilă statului timp de decenii, care au vrut să răpească corpului nostru ofițeresc poziția sa privilegiată, înaltul său prestigiu, au căzut ineficace la pământ în fața strălucitoarei confirmări din acest război mare. Întreaga națiune stă în fața realității: Ofițerul german a condus poporul nostru sub arme la biruință, cu punerea în joc fără rezerve a propriei persoane – el s-a arătat capabil de această misiune și el posedă încrederea poporului; el o posedă nu ca moștenire din vremea trecută, ci pe baza realizărilor corpului ofițeresc actual.

Dar nici acest corp ofițeresc glorios nu va putea să corespundă misiunii sale date de Dumnezeu, ca model și conducător al tineretului masculin german, numai dacă el va recunoaște deplin poruncile divine din domeniul moralității și va lăsa să fie formată poziția conștiinței sale față de păcat prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Printre eroii noștri căzuți de curând a fost un general care a declarat public în fața corpului său ofițeresc: „Curvia și adulterul sunt *păcate!*” Dumnezeu să ne dea mulți asemenea martori! Avem mare nevoie de ei. Chiar și corpul nostru ofițeresc, și sub conducerea sa întreaga forță armată germană a armatei și a flotei, trebuie să se întoarcă în pocăință la concepțiile privind păcatele din domeniul moral, pe care le mărturisește Cuvântul lui Dumnezeu și pe care Dumnezeu Însuși le-a înscris adânc în conștiința oricărui om onest. Da, această cerință este emisă tuturor stărilor conducătoare și claselor sociale ale națiunii germane.

Noi nu avem nici vocația, nici tendința să spunem ceva care ar putea diminua mulțumirea și recunoașterea pentru armata noastră minunată, rărită în sute de bătălii. Dar aceasta trebuie s-o exprimăm, că multe scrisori care sosesc din est și din vest, din zonele din spatele frontului de luptă, conțin descrieri despre domeniul moral care îl umplu de durere și de rușine pe oricare prieten al patriei.

De curând a fost publicată în ziar scrisoarea unei autorități medicale⁶, care purta titlul: „Alcoolul și bolile venerice”. Vor urma aici câteva fraze:

Mă simt dator să le spun tuturor celor care nu sunt imuni față de alcool și – ceea ce mă interesează în mod deosebit – față de primejdia bolilor venerice, adică sunt expuși relației cu prostituția, ofertantă într-o măsură așa de bogată: evitați alcoolul! El vă face să uitați toate principiile onorabile după care ați trăit abstinent până acum luni în șir – poate chiar cu dificultăți considerabile. În chercheleală, la beție, se evaporă gândul la părinții voștri, la patria voastră, căreia i-ați dedicat până acum puterile voastre, la camarazii voștri cu care timp de luni ați privit moartea în ochi, umăr la umăr. Ștearsă este imaginea soției și a copiilor. Și clipei scurte a unei plăceri, poate nici măcar savurată din plin, îi urmează o trezire plină de groază, o dezmeticire la care suferința fizică ce urmează este încă lucrul cel mai neînsemnat în comparație cu sentimentul degradării. Câte autoacuzatii n-a trebuit să ascult deja în orele mele de consultații: „Nu mai pot să mă arăt deloc în fața camarazilor mei; ei sunt împușcați acolo, afară, până devin infirmi, iar eu stau aici bolnav din vină proprie.” Și un altul: „Oare mai am voie să îndrăznesc să mă întorc la soția mea? Și copiii mei, sărmanii mei copii!” – „Este chiar adevărat că mai pot să mă fac sănătos? Mai trebuie să port de grijă copiilor!” ...

Acești bărbați trebuie să se descurce singuri cu sentimentul deprimant al vinei morale. Dar nu este nici unul care să nu se scuze cu chercheleala și poate chiar să adauge: „Da, noi, pe front, la eforturile noastre, nu ne putem descurca fără alcool.” Nu vreau să abordez întrebarea: dacă ceaiul sau cafeaua fierbinte n-ar avea același efect stimulent și înviorător, dar vreau să spun că nu este deloc adevărat că ați căzut pradă alcoolului consumat pentru biruirea eforturilor voastre mari – în timpul marșurilor foarte grele și după aceste marșuri, în tranșee, după bătălii grele și altele la fel; tocmai în aceste zile rele n-a existat nici o ocazie pentru relație sexuală. Nu, în zilele voastre de odihnă, când zăceți toată ziua în cvartiruri pentru refacere, atunci v-ați îmbătat și ați alergat la odăile femeilor și acolo v-ați molipsit.

Iartă-mă, dragă prietene, dacă am devenit așa de violent și în furia și în amărăciunea mea asupra acestor evenimente dezolante mi s-au strecurat expresii așa de dure. Dar le las neatenuate și necorectate. ... Aici este vorba despre bărbați care recunosc pur și simplu că ei nu s-au dăruit neapărat dintr-o nevoie sexuală, ci absolut cu voința și energia paralizate de alcool, cu instinctul lor „animalic” întărâtat sub influența alcoolului ar fi „greșit” – după propria lor expresie. Și câți nu se dau înapoi îngroziți când își dau seama, dezmeticiți, cui s-au dăruit! ...

Pe scurt, trebuie să insist: evitați alcoolul! Nu există nici o îndoială că mii și mii de oameni ar scăpa de bolile venerice dacă n-ar fi învinși *de ispita alcoolului* „blestemat”. Dar nu vreau să-i învinovățesc numai pe bărbați. Ar trebui să-i scuзам mai mult sau mai puțin

⁶ Profesorul Albert Neißer (Breslau).

dacă aflăm din toate părțile cum prostituția își face de cap într-un mod nemaiauzit, în toate orașele mai mari și mai mici –aparent puțin stingherită.

Cu siguranță și fără orice opoziție vom răspunde principial afirmativ la întrebarea: dacă un ofițer german este obligat, din cauza rangului său, să reprezinte și să demonstreze prin exemplu de viață în fața subordonaților săi, concepția creștin-germanică privind curăția morală. Da, suntem convingși că în ziua în care această întrebare va primi principial un răspuns negativ, va rezulta o pagubă imensă pentru poporul și pentru armata noastră. Dar în contrast cu poziția creștin-germanică a conștiinței față de problema morală s-a format o concepție medial-materialistă, care își are reprezentantul ei foarte influent. Această din urmă concepție, care la orice neregulă în domeniul moral nu mai ridică *problema păcatului*, ci se ocupă numai de păstrarea sănătății trupesti, a câștigat în multe locuri din armata noastră o influență îngrijorătoare, spre marea pagubă a inimilor și a conștiințelor, ba chiar este de temut că trebuie să spunem: o influență determinantă.

IV.

Unde este vindecarea?

Aproape toți părinții își încredințează fiii cu mândrie și bucurie armatei și flotei, în slujba împăratului și a patriei; ei doresc și speră că acești fii, în măsura în care intră nepătați moral în slujbă, se vor întoarce acasă la fel de nepătați. Că primejdiile morale în timpul perioadei de soldăție sunt mari, aceasta o știm toți.

Cităm cuvintele unui bărbat tânăr, de familie bună, care mărturisește: „Din casa părintească am ajuns curat din punct de vedere moral la regiment; curând m-am văzut într-o asemenea atmosferă de imoralitate, încât conștiința mea s-a stins și m-am scufundat în această mlaștină; am auzit sfaturile medicului de regiment privind primejdiile bolilor venerice și cum se evită, dar n-am auzit de la superiorii mei nici măcar un cuvânt că curvia este păcat și că păcatul este rușinea popoarelor.”

A ține energic piept puterii imoralității, de către un superior încercat și devotat, este un mijloc mult mai eficace pentru reducerea îmbolnăvirilor venerice, decât toate cutiile cu prezervative și sfaturile medicale. Un astfel de superior le arată subordonaților săi, că nu boala venerică este consecința cea mai rea a curviei, ci că aceasta din urmă este un păcat care îl aruncă pe om în pierzare pentru timp și veșnicie. Nu există nici o îndoială că până acum s-a dus lipsă în multe locuri de instruire serioasă asupra blestemului imoralității și de avertizări paterne din partea superiorilor.

Principial s-a recunoscut din toate părțile, că ofițerul trebuie să fie un model pentru subordonații săi și pentru toată națiunea în tot ce este bărbătesc, nobil, adevărat și loial. Această concepție prusacă veche, ideală, este atacată pretutindeni acolo unde se lasă loc părerii că curvia este permisă sau chiar îndreptățită. Pierderea care amenință aici este enorm de mare, căci punctul de vedere al corpului ofițeresc este decisiv pentru trupe, iar punctul de vedere al armatei este decisiv pentru națiune. Unul rezultă cu absolută siguranță din celălalt.

Răspândirea îmbolnăvirilor sexuale și a consecințelor lor arată în realitate o față înspăimântătoare. Dar întrebarea este: Care sunt căile eficiente și dorite de Dumnezeu, ca să se preîntâmpine această nenorocire? Cine își iubește poporul și patria este dator să facă front împotriva acelor concepții materialiste, care amenință poporul nostru și familiile noastre în cele mai sfinte bunuri ale noastre.

Calea de ajutor nu poate fi în nici un caz în aceea, că păcatul este declarat ca permis și că se caută mijloace ca să fie asigurat curvarul față de îmbolnăvirea sexuală prin mijloace de protecție. Aceste presupuse mijloace de protecție sparg barierele conștiinței, îndeamnă prin aceasta și mai mult la imoralitate și înmulțesc îmbolnăvirile venerice, după părerile multor medici experimentați. Ajutorul stă în întoarcerea întregului nostru popor, înainte de toate clasa conducătoare, la recunoașterea poruncilor divine, la mărturia limpede a ceea ce este păcatul.

Ajutorul stă în educația și în exemplul din partea aceloră spre care toată națiunea privește în sus cu mulțumire; acesta este în primul rând corpul nostru ofițeresc.

Fiecare creștin adevărat este legat cu conștiința sa de Cuvântul lui Dumnezeu. El nu poate nici să meargă personal pe calea păcatului, nici să le arate altora calea păcatului. Cuvântul lui Dumnezeu exprimă limpede că adulterul și curvia sunt *păcate*. Deja în Legea de la Sinai a spus Dumnezeu: „Să nu comiți adulter!” (Exod 20,14). „Nu vă înșelați: nici curvarii, nici adulterii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10). „Dumnezeu va judeca pe desfrânați și pe cei adulteri” (Evrei 13,4). Dacă acest adevăr divin, că adulterul și curvia sunt *păcate*, este anulat în fața ochilor armatei și a poporului nostru, atunci Cuvântul lui Dumnezeu se declară ca nul și neavenit. Cu aceasta, orice teamă de Dumnezeu este ștearsă. Atunci imoralitatea va năvăli asupra întregului popor ca un rău distrugător.

Noi toți facem parte din fire dintr-un neam adulter. Cunoaștem din propria biografie puterea ispitelor carnale. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca să biruiască puterea și robia păcatului în inima omului prin puterea credinței și a harului. Oricărui om care, crezând, se pleacă în fața mărturiei harului salvator, care este în Hristos, a cuvântului crucii, îi sunt oferite puterile biruitoare ca să învingă puterile distrugătoare ale păcatului. Cu toate că acum poporul nostru german nu este format numai din creștini credincioși, el s-a bucurat totuși până astăzi de binecuvântarea de negrăit, că în mijlocul său au fost trezite conștiințele oamenilor prin poruncile lui Dumnezeu. Până astăzi, mulțimea poporului nostru știe încă foarte bine, în ciuda ateismului și a imoralității care au năvălit înăuntru, că adulterul și curvia sunt păcate. Glasul conștiinței încă mai constituie în mulți un zid de protecție față de puhoaietele năvălitoare ale imoralității. Deci, până astăzi, în poporul nostru german nu ducem lipsă – mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta! – de fundamente pe care poate fi construit un edificiu nou al concepțiilor morale. Dumnezeu să ne ajute la aceasta.

* *
*

Paguba păcatului⁷ individului n-o poate repara nici educația poporului, nici legea, nici învățământul. Pentru această lepră nu există nici un doctor și nici o doctorie în capetele tuturor profesorilor și a înțelepților acestei lumi. Și totuși, se poate găsi vindecare *la Isus* pentru orice individ.

Când Agar și-a văzut fiul uscându-se de sete în pustie, a spus: „Să nu văd moartea copilului!” și și-a ridicat glasul și a plâns. Atunci Dumnezeu a deschis ochii Agarei și ea a văzut un izvor de apă, pe care i l-a arătat Dumnezeu. Din acest izvor a curs viață și salvare pentru fiul topit de sete.

N-ar trebui ca cei credincioși să înalțe o rugăciune de dragoste, o mijlocire de îndurare pentru poporul nostru în acest necaz mare? N-ar trebui ca inima noastră să strige către Dumnezeu: Să nu văd pieirea poporului nostru!? Nu ne-a deschis Dumnezeu ochii ca să vedem în pustiu Izvorul vieții, Hristos, Stânca lovită, din ale Cărui răni de moarte curge apa vieții veșnice pentru o lume de păcătoși, muribundă și care pierе? Nu suntem noi martori ai Evangheliei, care este o putere a lui Dumnezeu ca să salveze pe orice om care crede? Nu ne sunt deschise larg porțile ca să spunem poporului nostru Evanghelia harului mântuitor?

Totuși, în rândurile copiilor lui Dumnezeu se aude o întrebare: Între cei care mărturisesc că sunt proprietatea lui Isus este totul curat înaintea ochiului sfânt al Domnului în domeniul moral, curat în gânduri, cuvinte și fapte? Trebuie să ne privim roșind și rușinându-ne și să mărturisim: Și în mijlocul nostru există asemenea oameni, care de ani suspină ca legați în

⁷ Cele ce urmează sunt o copie cu modificări minime din „Sapie și scut”, anul de apariție, 1908.

lanțurile necurăției, mulți pătați! „Căci suntem în timpul când judecata începe de la casa lui Dumnezeu.” (1 Petru 4,17.)

De aceea a fost așa de puțină biruință, de aceea a venit o stingere așa de rapidă a mișcării de trezire începută în Germania, pentru că se găsește așa de mult „blestem”, chiar blestem de necurăție morală în poporul lui Dumnezeu. „În mijlocul tău este un lucru blestemat, Israele; nu vei putea să rezisti vrăjmașilor tăi, până nu veți scoate lucrul blestemat din mijlocul vostru” (Iosua 7,12-13). Cât suspin și plâns la unii copii ai lui Dumnezeu, că sunt oameni legați și nu oameni eliberați!

O, de-ar primi credincioșii încrederea credinței, ca să pășească în lumina lui Dumnezeu cu o hotărâre sfântă a voinței, pentru a deveni complet eliberați de orice fel de slujire a păcatului și blestem al păcatului! Este dorința noastră să ducem în mod victorios în poporul nostru vestea minunată a harului? Atunci spune Cuvântul lui Dumnezeu: „*Curățați-vă, cei care purtați vasele DOMNULUI!*”

Isus doar poate să elibereze
De pe-al păcatului tău drum:
El ar vrea viața să-ți restaureze.
O, cheamă-L! O, cheamă-L acum!

El este pregătit să ți Se-arate;
Dacă-L dorești, dacă-L dorești,
De slava harului o să ai parte;
O, să-L cinstești! O. să-L cinstești!

Nr. 12 Merinde pentru drum⁸ (Iosua 1,11)

Poporul Israel era la sfârșitul călătoriei sale prin pustie. După ce a mai ascultat o dată harul lui Dumnezeu laudat într-un mod așa de plăcut prin Moise (Deuteronom 32), acum trebuia să intre în țară. O nouă etapă a călătoriei a fost atinsă. Omul cel mai blând de pe pământ și-a închis gura pentru totdeauna, dar Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov a rămas același pentru poporul Său. Pustia cu experiențele ei a rămas în urma lor, țara binecuvântată – în fața lor. Și acum li se spune: „Pregătiți-vă merinde, pentru că peste trei zile veți trece Iordanul acesta, ca să intrați să stăpâniți țara pe care v-o dă DOMNUL Dumnezeu vostru ca s-o stăpâniți”.

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt Da și Amin. Credința poate să se bucure de aceasta. Cât de prețioase sunt cuvintele: „pe care v-o dă DOMNUL Dumnezeu vostru”! El le-a dat odinioară părinților această făgăduință și acum este pe cale să-Și împlinească acest cuvânt: „peste trei zile veți trece Iordanul acesta, ca să intrați să stăpâniți țara”, țara cu toate binecuvântările minunate despre care Dumnezeu le vorbise de atâtea ori. Era, în fapt, o clipă solemnă, un ceas de bucurie serioasă, sfântă.

Totuși, oricât de aproape ar fi fost țara înaintea lor, ea încă nu era luată; de aceea au fost îndemnați: „Pregătiți-vă merinde!” Ei aveau nevoie de putere pentru zilele care le stăteau în față. Aceasta este instructiv pentru noi. Și noi suntem foarte aproape de țintă; de fapt, în fața noastră nu este un Canaan cu vrăjmași puternici, ci casa Tatălui, unde nu ne va mai neliniști nici un vrăjmaș. Scumpul nostru Domn S-a dus acolo ca să pregătească un loc pentru noi; și

⁸ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

El spune: „Dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi”. (Ioan 14,2-3.) Și într-un alt loc: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea”.

Te gândești tu la aceasta, iubite cititor, că Isus al tău este aproape, El, care te iubește, care a înfăptuit lucrarea și ți-a ispășit vina? Pot, desigur, să presupun că tu Îl aștepti cu inima fericită. Cu toate acestea, lasă-mă să-ți spun: Pregătește merindele necesare pentru drumul care îți mai stă înainte! S-ar putea să nu mai fie decât foarte scurt, dar ai nevoie în fiecare zi de merinde și aceasta cu atât mai mult, cu cât ajungi mai aproape de țintă; căci zilele sunt rele și vor deveni tot mai rele.

În ce Își găsea Cel desăvârșit hrana și puterea pe calea Sa prin lumea aceasta? În aceea că El făcea voia Tatălui și rămânea în părtășia Sa. Deja psalmistul spune, călăuzit de Duhul lui Hristos: „Legea DOMNULUI este perfectă, înviorând sufletul”. (Psalmul 19,7.) La preaslăvitul nostru Domn aceasta era perfect adevărat. El își pregătea neîncetat merinde pentru drum prin aceea că El Îl proslăvea pe Tatăl și ținea poruncile Sale. Să facă plăcerea lui Dumnezeu, aceasta era plăcerea Sa și legea lui Dumnezeu era în adâncul inimii Sale. Obosit de călătorie, S-a așezat lângă fântâna de la Sihar ca să vorbească cu o femeie stricată despre mântuirea sărmanului ei suflet și apoi le-a spus ucenicilor Săi: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o cunoașteți”. (Ioan 4,32.)

De unde vine aceasta, că în zilele noastre viața copiilor lui Dumnezeu este așa de slabă în general și stă pe o treaptă atât de joasă, în ciuda faptului că se știe că sfârșitul va fi atins în curând? Se pregătesc așa de puține merinde pentru drum! Inimile sunt preocupate așa de mult cu lucrurile pământești, în loc să se odihnească în Hristos și să rămână în dragostea Sa. Oamenii sunt îngrijorați pentru multe lucruri, dar nu pentru singurul lucru de care este nevoie. Și totuși, Dumnezeu și Tatăl nostru ne-a făgăduit tot ce avem nevoie pe cale pentru întreținerea trupului. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33.) Năzuința după lucrurile pământești deja i-a făcut nefericiți pe așa de mulți oameni! Lor le-a mers ca lui Israel, despre care citim în Psalmul 106,15: „Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor”. Dumnezeu dorește așa de mult să-i hrănească pe ai Săi cu grăsimea grâului și să-i sature cu mierea din stâncă, dar ei nu vor să asculte întotdeauna de El și nu umblă pe căile Sale. (Psalmul 81,13.16.)

Iubite co-pelerin! Calea nu mai este decât scurtă. „Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia.” N-ar trebui să ne străduim mai mult să ne îngrijim de hrana pentru suflete ca să nu pierim pe drum? Cât de important este să ședem la picioarele lui Isus și să fim atenți la cuvântul Său! Sau, cum spune Petru, să fim dornici ca pruncii nou-născuți după laptele curat, ca prin el să creștem spre mântuire. (1 Petru 2,2.) Ținta este în fața noastră, aproape. „Peste trei zile” s-a spus în vremea lui Iosua – „Eu vin curând!” se spune astăzi; dar trebuie să așteptăm până la sfârșit și să fim cu ochii pe țintă. Satan se străduiește în toate felurile să denatureze adevărul și prin cuvinte convingătoare să-i ducă în eroare pe credincioși. Cu cât ne apropiem mai mult de țintă, cu atât deruta devine mai mare, cu atât mai felurite devin glasurile și opiniile. Numai ținerea tare, simplă, de adevăr, băutul permanent al laptelui spiritual, curat, poate să ne păzească de orice primejdie. Aici sunt izvoarele puterii noastre, taina perseverenței în luptă, chiar dacă drumul ar deveni greu și dur. Dacă toți ne găsim izvoarele tămăduirii în Hristos, în Cuvântul viu, dacă nevoia inimii noastre este să scoatem permanent din Cuvântul scris, atunci vom fi fericiți în ce facem. Pasul nostru va deveni ferm, ochiul nostru – limpede, și noi suntem martori credincioși pentru Hristos în fața lumii. Atunci vom scoate binecuvântare peste binecuvântare din vistieria bogată pe care Dumnezeu ne-a deschis-o în Hristos și în Cuvântul Său. El Însuși ne întinde masa în fața potrivnicilor noștri și ne unge capul cu untdelemn. Oriunde am deschide Cuvântul, găsim merinde pentru drumul nostru, vom fi întăriți și făcuți în stare să-i înviorăm și pe alții. În

același timp crește dorul să-L vedem pe Cel pe care Îl iubește sufletul nostru și știm din experiență în ce legătură intimă stă această nădejde cu viața noastră practică.

Să ne gândim, așadar, scumpe cititor, că zilele sunt scurte și serioase! Pavel spune: „Timpul s-a scurtat ... și chipul lumii acesteia trece”. (1 Corinteni 7,29. 31.) Domnul ne-a lăsat aici ca să răscumpărăm timpul care zboară, pentru El, care ne-a câștigat cu prețul propriei Sale vieți și acum așteaptă cu dor fierbinte ceasul care ne va uni cu El.

„Pregătiți-vă merinde, pentru că peste trei zile veți trece Iordanul acesta!”

Nr. 13. Eggert von Estorff

General-maior și comandant de brigadă,

născut în 13 iulie 1863,

căzut în fruntea brigăzii sale în 20 februarie 1915

Cuvântul rostit de multe ori, că glonțul inamicului îi smulge pe cei mai buni din rândurile noastre, găsește aplicare într-o măsură deosebită la generalul Eggert von Estorff, ca la un comandant de o vitejie strălucitoare și un reprezentant al concepțiilor ideale ale profesiei soldățești, în sensul vechilor tradiții prusace. Dar el a fost mai mult decât atât: el a fost un creștin mărturisitor care se ruga. Ca dovadă, tipărim aici câteva fraze dintr-o scrisoare a sa, cea din 5.11.1914.

„Da, Domnul a făcut lucruri mari pentru mine! Când în 14 august a trebuit să trec prin spatele bateriei mele, de la aripa stângă a poziției spre aripa dreaptă, am intrat dintr-odată într-un snop inamic de șrapnele, în care a căzut o mare parte a suitei mele subordonate, care era lângă mine. Am simțit realmente apropierea lui Dumnezeu, rugăciunile alor mei și m-am gândit la versetul meu de binecuvântare: „Căci El a poruncit îngerilor Săi pentru tine, să te păzească în toate căile tale” Cu această încredere m-am putut ridica în picioare să trec prin focul inamic. Atacul adversarului dinspre Moncourt a fost respins. Seara m-am rugat cu oamenii din rezerva regimentului o rugăciune de mulțumire, înainte să ne ducem la culcare cu arma în mână.

În 18 august a fost rănit comandantul meu de brigadă de atunci, în locul unde fusesem și eu și tocmai îl părăsisem; puțin după aceea și adjutantul meu de regiment. Am preluat brigada și am condus-o cu drapelul fluturând, sub sunetele fanfarelor regimentului, la victoria de la Lauterfingen. În fața satului arzând, după lăsarea întinericului, s-au prezentat trupele care se aflau în imediata apropiere și au cântat cu mine „Acum mulțumiți toți lui Dumnezeu!”

În 21 august aveam avangarda diviziei, l-am bătut pe adversarul din fața mea, am cotit la dreapta față de porunca superioară ca să ajut divizia vecină și în noaptea de 23 am putut să intru ca prima trupă în Luneville.

În 25 august am avut o bătălie grea, în care am pătruns în formă de pană cel mai departe în inamic, am putut să rezist până seara și apoi a trebuit să mă întorc în fruntea celorlalte trupe vecine. Chiar în 20 august deja, în bătălia de la Dieuze, am avut o misiune independentă, care m-a adus într-o situație asemănătoare. În toate aceste importante hotărâri independente am simțit foarte direct cum puterea lui Dumnezeu era tare în mine. Părea că primejdia nu există pentru mine, hotărârea părea ceva de la sine înțelese.

Apoi, până la jumătatea lui septembrie am fost fixat în lupte aproape zilnice în fața liniei Toul-Epinal; la sfârșitul lui septembrie am intrat din nou cel mai departe în inamic, în luptă serioasă, în nordul Franței, la Etalon; la Hallu-Chilly am putut să eliberez dintr-o situație rea, prin atacul reușit, corpul de armată strâns foarte aproape, chiar în fața dușmanului; și de atunci sunt iar în război de poziții foarte aproape de dușman, unde mi s-a încredințat temporar comanda supremă asupra tuturor trupelor diviziei din primele linii.

La 1 octombrie am obținut Crucea de fier clasa I în același timp cu generalul comandant (de altfel, fratele meu, în același timp). Acest har imens m-a copleșit la primirea Crucii, dar în așa fel, încât am mers întâi în camera mea ca să-I mulțumesc în genunchi lui Dumnezeu.

... În statul meu major au făcut întâi fețe mirate când am introdus din nou rugăciunea regulată înainte de masă, în cele mai primitive împrejurări, sub focul artileriei inamice.” ...

Ultima carte poștală a acestui cavaler fără teamă și fără cusur este caracteristică pentru optimismul său soldătesc, odihnindu-se pe încrederea credinței.

Sejny, 14 februarie 1915,

... Stăm în spatele rușilor, după ce am parcurs 270 de kilometri în 7 zile, fără o zi de odihnă, deci, cam 40 de kilometri pe zi, în gheață și în zăpadă, acum pe dezgheț puternic și drumuri de nepătruns. Mâine conduc avangarda pentru decizie; mă bucur de aceasta cum se bucură un copil de Crăciun. ...

Al vostru, Eggert.

Misiunea dificilă, de a tăia retragerea forțelor rusești cu mult superioare numeric, a dus acum brigada a 65-a de infanterie pe terenul împădurit de la Augustowo, unde a fost timp de două zile, din 15 până în 17 februarie, complet înconjurată de ruși. După două lupte grele a reușit să răzbată spre Augustowo și să ia legătura cu trupele altor corpuri de armată. În 19 februarie, marșul a mers mai departe la Grodno, în direcție estică; acum s-a ajuns la luptele hotărâtoare cu trupele rusești complet blocate.

Brigada a 65-a de infanterie s-a desfășurat în 20 februarie după-amiază la marginea unui mare luminiș de pădure, în fața rușilor, care ocupaseră tare o fermă situată pe rariște. Generalul von Estorff trecea cu adjutantul său la marginea pădurii prin linia de trăgători, când a început deodată un foc violent de mitralieră. Aghiotantul i-a mai strigat generalului: „Culcat!”, dar a fost prea târziu. Un glonț l-a nimerit pe general în zona inimii; el a căzut pe loc. Aghiotantul a sărit la el, dar el nu mai putea vorbi. Apoi a decedat. Aghiotantul a scris: „Pe trăsăturile sale era o expresie transfigurată. Astfel a intrat el la Dumnezeu și Tatăl său, în care credea cu încredere tare ca stânca. El a fost pentru noi un exemplu de urmat, nu numai ca soldat autentic, ci și ca un creștin adevărat. Scumpul cadavru l-am păstrat la mine în timpul nopții din 20/21, în care a trebuit să rămânem în pădure. Când bătălia s-a terminat victorios în 21, l-am înmormântat lângă biserica din Rudowka. A fost o ceremonie scurtă, onorabilă.”

Nimeni dintre cei care l-au cunoscut pe generalul von Estorff nu va citi fără emoție necrologul care a fost consacrat amintirii sale. El a ocupat, înainte de toate, în calitate de comandant de regiment, o poziție deosebită în inimile subordonaților săi. A fost recunoscută din toate părțile, conform cu realitatea, încrederea neclintită în Dumnezeu a generalului Eggert von Estorff. Dar cu aceasta, sursa puterii sale soldățești este numai indicată, nu denumită limpede. Izvoarele sale au fost în credința în Mântuitorul viu, Isus Hristos. La El a căutat ajutorul de care avea nevoie, conștient de propria slăbiciune. Va fi de neuitat pentru mine (pentru autorul acestor rânduri) ceasul în care el stăruia în genunchi împreună cu mine pentru corpul său ofițeresc. Nu mult după aceea a mărturisit recunoscător într-o scrisoare, că ascultarea acestei stăruințe a fost palpabilă.

Eggert von Estorff s-a declarat adesea și bucuros de partea Mântuitorului său. Astfel a trecut el strălucit marea probă a războiului de acum, în fața subalternilor săi, în calitate de creștin. Liniștea și disprețul pentru moarte, limpezimea și încrederea bucuroasă nu l-au părăsit niciodată.

El a venit abia scurt înainte de război în contact personal cu un cerc de ofițeri care sunt hotărâți să meargă pe calea unei mărturii clare pentru Isus, Domnul și Mântuitorul lor, ca unii care, ce-i drept, sunt „în lume”, dar nu „din lume”. Felul sincer, plin de încredere, în care fratele nostru plecat acasă s-a exprimat prin scrisori despre poziția sa personală față de problemele individuale, a purtat deslușit ștampila: sincer, adevărat, hotărât să urmeze voia

recunoscută a Domnului. Acum alergarea sa este isprăvită și el privește în slavă întregul conținut al cuvântului: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; *prin har sunteți mântuiți*” (Efeseni 2,4-5). Ce făgăduință pentru cel sincer, care din adâncul vinei sale cheamă cerând har, Numele lui Isus Hristos, Numele singurului Mântuitor din vină și judecată.

Chiar dacă trebuie să lăsăm în seama Domnului sentința asupra oricărei vieți omenești încheiate, putem totuși să spunem că moartea eroică a acestui bărbat și creștin este o pierdere extrem de mare pentru patrie și armată și o lipsă dureroasă pentru toți cei cărora li s-a permis o privire în inima sa.

Nr. 14. Poporul lui Dumnezeu și războiul⁹

I.

Acum a năvălit cu adevărat peste noi ceea ce este monstruos, care amenința adesea că va veni: războiul mondial. Este vorba despre o dramă nemaiauzită în istoria omenirii. Știm despre războaiele din antichitate, despre luptele sângeroase care au durat mult între Atena și Sparta. Știm despre luptele pentru credință din secolele 16 și 17, despre asalturile războinice ale epocii napoleoniene, care au străbătut vind lumea popoarelor. Dar tot ce a văzut lumea privind tragediile războinice este mic față de ce trăim astăzi. „Este”, așa le-a spus în aceste zile un profesor studenților săi, „ca și când toată civilizația ar trebui să ajungă în ruină, ca și când speranța muncii pașnice timp de decenii ar trebui să se scufunde într-o groapă monstruoasă.”

În zilele care au constituit prologul violent al dramei ne-am simțit ca unii care visează. Fiecare schimbare de dispoziție a smuls poporul dintr-odată din făgașul de fiecare zi. Bărbații tari, care mai ieri erau bucuroși de discuții și se certau asupra politicii, au devenit tăcuți, iar soțiile au izbucnit disperate în lacrimi. Era ca și când istoria universală însăși și-a oprit respirația o clipă, în așteptarea încordată a ceea ce va veni de acum. Era ca și când toți s-ar apleca și s-ar îndoi sub greutatea unei fatalități elementare, care plutește în văzduh, care ar fi putut să năvălească brusc în orice clipă și să zdrobească pe orice individ.

Într-adevăr, curând și-au croit drum alte sentimente. A venit entuziasmul, poporul apucând în adâncurile sale decizia unanimă la rezistență. Dar în toate acestea a rămas totuși o nuanță de foarte mare seriozitate. A rămas impresia despre ceva mare, ceva formidabil de nedescris, care umple aceste zile. Ce am văzut și am auzit va rămâne de neuitat pentru noi: cum sute și mii de bărbați tineri, care se grăbeau sub drapel, acceptau și citeau cu o seriozitate amabilă revistele și pasajele biblice care li se ofereau. Știau exact despre ce este vorba: despre mărturia privind păcatul și judecata, despre moarte și veșnicie, despre mărturia privind mântuirea numai în sângele scump al jertfei Fiului lui Dumnezeu. Doar se știe la ce expresii de ironie și de batjocură trebuie să ne așteptăm de obicei de la sutele de oameni tineri la împărțirea unor astfel de texte. Și acum? Luau cu o seriozitate liniștită, recunoscătoare, „Mărturiile unui vechi soldat” de la cei care le împărțeau. Unii cereau un teanc de reviste ca să le dea ei înșiși mai departe camarazilor lor. Și apoi, primitorii revistelor trec imediat la lectură în tren, în amestecul de lumină naturală și artificială a taberei din orele serii sau ale nopții și câte un bob de sămânță de adevăr mântuitor coboară liniștit în inimile închise până atunci. O, dacă s-ar trezi la o stăruință fierbinte toți cei care știu să se roage credincios, ca Domnul secerișului să mai trimită lucrători într-un asemenea ogor alb pentru seceriș, încât

⁹ De G. Nagel

Cuvântul vieții să fie călăuzit de sus ca un torent de viață în toate felurile, în sărmana noastră armată și flotă!

Felurite și profunde sunt efectele pe care le exercită puternicul eveniment la zi asupra a nenumărați contemporani. Mulți dintre noi au fost martori. Prea brusc și zguduitor a năvălit ceea ce credeam, în fond, că încă mai este departe. În ciuda norilor amenințatori ieșind mereu noi la iveală, la orizont, totuși nu voiam să credem că furtuna tot va veni odată. O puternică nevoie de pace în cele mai largi straturi ale tuturor popoarelor vorbește împotriva războiului. Cel mai puțin ne-am gândit la apropierea evenimentului. Și că el atinge poporul nostru într-o asemenea dimensiune, că poporul are de dus lupta împotriva unei asemenea superiorități de forțe de dușmani îndârjiți, aceasta atacă și inima celui mai tare.

* * *

*

Sus, pe cerul prezentului, stau semnele vremii. Chiar mâna lui Dumnezeu le-a scris cu o trăsătură puternică, înflăcărată. Totul depinde de aceste zile și săptămâni ca acest scris de mână să fie interpretat corect. Poporul lui Dumnezeu este chemat să citească acest scris de mână și să-i facă și pe alții să-l înțeleagă. Poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască sensul și sfatul Tatălui său în tunetul evenimentelor. El trebuie să se pună în acord total și pe toate părțile cu acest sfat. Sfatul lui Dumnezeu trebuie împlinit, voia lui Dumnezeu trebuie să se facă, Numele lui Dumnezeu trebuie să fie sfințit și prin mișcările puternice ale acestor vremi.

Dar condiția pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu pe pământ este ca poporul Domnului să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să intre în armonie cu sfatul Său. Gândul și voia lui Dumnezeu doar nu sunt o ursită. El nu acționează cu forța unui destin mijlocit prin nimic. Dumnezeu caută și vrea înțelegerea, colaborarea poporului Său. „Domnul DUMNEZEU nu va face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi, profeții. „Leul a răcnit; cine nu se va teme? Domnul DUMNEZEU a vorbit; cine nu va profeti?” (Amos 3,7-8.) Răcnetul leului este înspăimântător și cel speriat nici nu poate altfel, decât să scoată strigăte de spaimă. Zguduitorie sunt avertismentele de judecată ale Domnului și cel care le aude nici nu poate altfel, decât să-i facă atenție la ele pe cei care nu le aud.

Dar vorbirea lui Dumnezeu se adresează în primul rând poporului lui Dumnezeu. Lui îi este dat să învețe să cunoască sfaturile Celui Preaînalt și să știe tainele Împărăției cerurilor (Matei 13,11). Și el trebuie să treacă prin confuziile timpului de acum ca un administrator credincios al tainelor lui Dumnezeu (1 Corinteni 4,1). Astfel este nevoie de o înțelegere limpede a gândului și a voii lui Dumnezeu. Este nevoie de ochi luminați ai inimilor pentru întrezărirea spirituală a tainelor lui Dumnezeu. Tainele lui Dumnezeu sunt trecute în scrierile Vechiului Testament și ale Noului Testament. Dar conținutul acestor scrieri își găsește confirmarea și adevărarea în semnele vremii. El este confirmat și în aceste zile și recomandat cu insistență de scrisul mâinii lui Dumnezeu, care se poate citi pe cerul prezentului în trăsături însângerate.

Isus îi ceartă pe iudei cu un cuvânt serios, că ei pot să interpreteze fața cerului vizibil, dar că n-au înțeles semnele de pe cerul spiritual al timpului lor. Așa că nimic n-ar putea să fie mai nespirtual, decât dacă poporul lui Dumnezeu ar vrea să rămână dezinteresat și neutru față de evenimentele acestor zile. Poporul lui Dumnezeu nu trebuie niciodată și nicăieri să stea fără interes și neutru față de evenimentele mondiale. Sigur că politica sa și cetățenia sa nu sunt pe pământ, ci în cer. Cu siguranță că există primejdiile unui amestec greșit în certurile lumii și în deruta vremurilor. Dar există și o fugă carnală, lașă, din timpurile serioase, pline de responsabilitate. O astfel de fugă se poate îmbrăca într-o haină spirituală, dar ea nu este biblică și nu este spirituală în esență. Și nici nu ajunge dacă suntem de părere că trebuie să ne interesăm numai de rănille îngrozitoare pe care le produce războiul. Că aceasta trebuie să se petreacă este de la sine înțeles, atât din punct de vedere național, cât și din punct de vedere creștin. Porunca: „Nu uitați de binefacere și de dărnicie” are acum o însemnătate dublă. Poporul lui Dumnezeu trebuie să pășească în frunte în strădania zeloasă de a alina necazul și

de a vindeca răni, oriunde este posibil lucrul acesta. Dar contează și să se câștige personal o poziție limpede față de evenimente. Cel care vorbește în tulburările vremii este totuși glasul lui Dumnezeu. Mâna Sa este cea ridicată amenințător peste lumea popoarelor. Sfatul Său este cel care trebuie să se realizeze prin mișcările războinice ale timpului de acum.

Spre ce sunt orientate sfatul și voia lui Dumnezeu în evenimentele zilei? Ar fi important și necesar ca pentru a răspunde la această întrebare, să consultăm odată sfatul întregului cuvânt profetic. Ar fi important și necesar să așezăm criza europeană de acum în toată lumina mărturiei biblice și profetice. Dar aceasta nu poate și nu trebuie să se întâmple deocamdată aici. Momentan ne vom gândi serios la ceea ce este cel mai aproape și ceea ce este cel mai important. Ce este aceea ce vrea Scriptura să ne spună și să ne sfătuiască pe cer? Care adevăr trebuie să fie din nou, înainte de toate, întipărit și pus la inimă?

Următorul răspuns la această întrebare nu cere multă bătaie de cap. Este simplu, așa cum este simplu tot ce este mare și decisiv. Acțiunea lui Dumnezeu, oriunde s-ar petrece, este orientată împotriva păcatului. Nu greșim niciodată dacă la orice face Dumnezeu, suntem întâi foarte atenți la această urmă. Dacă nu reușim s-o descoperim, atunci va fi imposibil de tot să ajungem la o înțelegere limpede a căilor și a lucrării lui Dumnezeu. Tot ce face Dumnezeu în bunătate și seriozitate, în Lege și har, este îndreptat împotriva păcatului. Sfințenia înflăcărată a lui Dumnezeu poartă în sine, în strălucirea și acțiunea ei, cu necesitate acest ascuțit aducător de moarte împotriva păcatului. Autoritățile vrăjmașe I-au aruncat lui Dumnezeu mânușa. El a ridicat-o și primul Său cuvânt după căderea în păcat a desfășurat un mare plan de luptă. Aceasta este adevărata cruciadă, marele, sfântul război, din care toate războaiele naționale și toate ciocnirile sângeroase din lumea popoarelor nu sunt decât fragmente. Toate războaiele pământeste în ciocnirea zăngănită a armelor, între națiuni, nu sunt decât contribuții la acea luptă puternică pe care o dă adevărul lui Dumnezeu cu minciuna vrăjmașului, lumina lui Dumnezeu cu întunericul diabolic.

Dar și toate contradicțiile naționale stau în slujba acelei lupte superioare, cu veșnicele sale ținte biruitoare. Dumnezeu le folosește absolut pentru realizarea intențiilor Sale pentru mântuire și pentru Împărăție. Tocmai de aceea există în toate contrastele naționale ceva care are parte de tendința care stă la baza oricărei acțiuni a lui Dumnezeu: este ceva aici care este îndreptat *împotriva păcatului*. Noi trebuie să ne îndreptăm toată atenția asupra acestui moment important. Aici nu avem voie să fim superficiali. Preocuparea cu cuvântul profetic devine himeră acolo unde nu se urmărește cu grijă cel mai important și cel mai sfânt făgaș al lui Dumnezeu. Aici este vorba despre un punct care atinge viața popoarelor și propria noastră viață în miezul cel mai lăuntric.

Oare de unde vine aceasta, că preocuparea cu cuvântul profetic a devenit o primejdie pentru mulți? De unde vine aceasta, că tot felul de păreri greșite și fanaticism au pus stăpânire pe acest cuvânt? De aici, înainte de toate, că tendința morală de bază, care este inerentă acestui cuvânt, nu este lăsată suficient să se impună. Cuvântul acesta nu este dat capului, în scopul speculației, ci inimii și caracterului, pentru a fi lumină și conducător moral. Astfel trebuie să se facă uz aici cu forța cuvenită, de scopul orientativ de sfințire și moral, care este inerent tuturor cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește și acționează ca să pună capăt păcatului. La baza vorbelor și a faptelor lui Dumnezeu stă o intenție de luptă sfântă, care nu poate să ajungă la odihnă până când păcatul și nelegiuirea nu zac la pământ fără putere, până când sfințenia lui Dumnezeu nu radiază pe toată linia în strălucirea unei biruințe incontestabile.

Ajunge o privire în mărturiile Scripturii pentru a recunoaște această intenție de luptă sfântă a lui Dumnezeu în marile Sale fapte. De la judecata potopului și judecata din Babilon, care a însemnat ziua de naștere a națiunilor și a contrastelor naționale, de la ruinele Sodomei și până la distrugerea Ierusalimului și până la dispariția vechilor puteri mondiale, de la crucea de pe Golgota până la ziua aceea când popoarele pământului vor fi adunate în fața marelui tron alb (Apocalipsa 20,15), toată lucrarea lui Dumnezeu este îndreptată împotriva păcatului.

Toată judecarea și salvarea lui Dumnezeu este îndreptată împotriva îngrozitoare opoziții față de ființa lui Dumnezeu, pe care o denumim cu cuvântul *păcat*.

II.

Și deci aceasta este ceea ce ne anunță din nou semnele vremii, că mânia sfântă a lui Dumnezeu nu doarme, nici chiar față de păcatele poporului nostru. Aceasta este ceea ce spune acel scris de mână de pe cer, că flagelul războiului este o revelație a sfințeniei care judecă a Dumnezeului nostru. Căci războiul acesta este o judecată, numai să fie acum zarurile aruncate definitiv așa cum trebuie. Fie că poporului nostru îi este hărăzită victoria sau înfrângerea – războiul acesta este o judecată, o pedeapsă grea, serioasă, a Dumnezeului sfânt pentru poporul nostru și pentru patria noastră. O coaliție îngrozitoare de dușmani s-a ridicat împotriva noastră, ura crâncenă a națiunilor întregi este îndreptată spre distrugerea a tot ce înseamnă german. Dar oare nu este mâna Dumnezeului nostru cea care a permis totul? Nu este hotărât în sfatul Său să lase să ne lovească toate acestea cu o gravitate zguduitoare? Durerea înmiită, și necazul războiului, și nemaiauzitul tribut de sânge pe care va trebui să-l plătească poporul nostru, nu sunt toate acestea, chiar și la un deznodământ favorabil, pedepsele Dumnezeului sfânt care lovesc greu poporul nostru? Și Dumnezeu nostru a considerat drept o necesitate o asemenea pedeapsă. El a considerat-o necesară din cauza păcatului poporului nostru.

Este ceva mare și de neuitat, care există în aceste zile, că această recunoaștere își croiește drum la mulți. Ea își croiește drum și la astfel de oameni, care arată numai puțină înțelegere pentru lucrurile vieții moral-religioase. N-au spus-o „predicatorii pocăinței”, nu glasurile din cercurile credincioase au fost acelea care au exprimat aceasta, nu, ci noi am auzit-o din gura oamenilor de lume: „Așa nu poate să meargă mai departe! Starea noastră morală devenise insuportabilă. Omenirea trebuia să-și vină din nou în fire; trebuie să ajungem din nou la relații mai simple.”

Într-un ziar laic am citit următoarele fraze: „Epoca modernă cu jocul ei frivol, rafinat, pompos, și necazul brutal al războiului, care îndeasă în inimi teama cu mână puternică, se resping tare. – În timp ce pe malul Dunării au început să bubuie tunurile, în altă parte se practicau turneele de dans și se dezbătea în întrunire mare care mișcare a piciorului trebuia să înlocuiască dansul tangoului. – Va trebui, desigur, să știm să ne stăpânim puțin, înfățișarea potrivit vremii *trebuie să revină la un ritm într-adevăr în spiritul timpului.*”

În realitate, dacă apreciem până la ce grad necredința și imoralitatea au devenit o putere în poporul nostru, atunci nu ne putem alunga sentimentul că așa nu poate merge mai departe. Noi ne știm liberi de pesimism, de înclinație spre critica negativă părtinitoare. Nu avem neapărat o laudă pentru așa-zisele „vremuri bune de altădată” și nici o sentință de respingere în mod absolut pentru prezent. Mai sunt aici cei 7000 care nu-și pleacă inima și genunchii în fața lui Baal al spiritului vremii și al păcatelor vremii. Și încă mai există în poporul nostru o luptă și un interes pentru lucrul cel mai înalt. Dar pe de altă parte, faptele vorbesc limba lor dură, serioasă. Și nu putem și nu avem voie să ne închidem față de acest limbaj.

Un profesor cunoscut de la o universitate a publicat acum câțeva vreme o lucrare sub titlul „Decăderea germană”. În această lucrare, la baza căreia stă o prelegere ținută, se spune: „Că buna creștere și simțul moral într-o bună parte deja s-au făcut bucați, nu va fi ușor de contestat. Un scriitor cunoscut a încercat nu de mult să facă o paralelă a stării noastre cu cea a Imperiului Roman decăzut; și iată, se potrivește aproape totul. Nu mă înțelegeți greșit, stimați oameni prezenți! Nu am intenția să fac pe judecătorul moral. Știu, ca istoric, că toate timpurile au avut slăbiciunile lor: dar o dezordine așa de sistematică a noțiunilor asupra lucrurilor morale ca în vremea noastră *n-a fost practică niciodată*, nici măcar în Franța, înainte de revoluție; și nici nu putea fi practică pe atunci, deoarece lipsea mijlocul pentru acest lucru, presa răspândită pretutindeni.”

Afirmația că o comparație a stării Imperiului Roman decăzut, cu starea noastră, ar fi serios realizabilă, cu toată cunoașterea, din cauza stării triste de lucruri, ar fi totuși într-un fel ceva

monstruos. De aceea m-am adresat domnului profesor cu rugămintea să-mi facă accesibil acel material, dacă este posibil. Și acum, acest trist material faptic zace sub ochii mei, cu limbajul său zguduitor, dar, din nefericire, inatacabil.

Dureros mi-a sfâșiat sufletul acel cuvânt foarte citat pe care l-am citit în aceste zile: „Germania în fruntea lumii!” Da, aceasta a fost mai mult dinspre partea politică, mai ales în perioada când la cârma corăbiei statului a mai stat un Bismarck. Aceasta a fost, de asemenea, mai mult până acum, după latura economică, culturală, științifică. Dar cuvântul acesta nu are un adevăr trist și sub alte aspecte? „Germania în fruntea lumii!” Nu este aceasta valabil și în privința necredinței germane și a nelegiuirii germane? Nu este aceasta valabil în privința criticii germane a Bibliei și a tăgăduirii germane a lui Hristos? Nu s-a înălțat necredința germană, în haina științifică, la un rol conducător în lume? O trezire minunată străbate popoarele îndepărtate ale Orientului pentru adevărurile creștinismului. Nu au savanții germani reputația tristă de a fi făcut limpede acelor popoare, prin scrierile lor, că partea istorică a Bibliei constă, propriu-zis, din mituri și legende și că Hristos, de fapt, nu face parte din Evanghelie?

Într-adevăr, necredința s-a dovedit a fi o putere și în epocile anterioare, iar știința și credința în Biblie au stat adesea în poziție de luptă una față de cealaltă. Dar ce am trăit noi în această privință în ultimele decenii, ar trebui totuși să fie din nou unic în felul său. O asemenea risipă uriașă de logică și dialectică științifică pentru a demonstra că Biblia ar fi o carte de minciuni și că marile ei adevăruri fundamentale ar fi învățături mincinoase, totuși, abia dacă s-a mai auzit.

Dar această necredință s-a priceput să-și ascundă ura față de Hristos sub haina „caracterului științific corect”, ba chiar a onorabilității științifice și a veridicității. În această haină i-a reușit excelent să-și „popularizeze” învățăturile, cum sună expresia inofensivă, adică să-și introducă spiritul în trupul poporului într-un mod fin, dar temeinic, mortal eficient. Astfel a urmat semănatului de vânt, secerișul de furtună. Tăgăduirea teoretică a lui Dumnezeu și a lui Hristos a avut drept consecință un „da” practic pentru păcatul sub orice formă. Aceasta este logic. Cine-L neagă pe Dumnezeu și Legea Sa, aceluia nu-i mai rămâne decât eul cu plăcerile sale. Credința vie în Dumnezeu a fost întotdeauna precursorul adevăratei moralități și cu aceasta adevăratul bine obștesc. Iar necredința a fost întotdeauna precursorul lipsei de morală și de disciplină. „Germania în fruntea lumii!” Îți sfâșie dureros inima dacă așezi acest cuvânt în lumina declarațiilor pe care le-a făcut de curând un bărbat serios în camera deputaților. El a spus că viața de noapte berlineză are trista reputație de a fi eclipsat în această privință toate marile orașe ale Europei, inclusiv Parisul. Atunci vrem să întrebăm: am ajuns într-adevăr așa de departe? S-a întors într-adevăr acel cuvânt mândru, „Germania în fruntea lumii!”, așa în opusul îngrozitor a ceea ce cu ani în urmă a vrut să spună vorbitorul cu aceasta?

Nu putem și nu vrem să ne cântărim aici păcatele sau chiar să le scuzăm, privind la starea popoarelor vecine. Să judecăm și să cumpănim aici, aceasta nu este treaba noastră, ci a lui Dumnezeu. Dar vorbesc acele cifre care ne relatează despre 2^{1/2} de fiice ale poporului nostru, care duc o viață în rușine, acele cifre care ne relatează despre un procentaj îngrozitor de mare de boli venerice mai ales printre studenții și tineretul metropolei, acele cifre care ne anunță despre infracțiuni clandestine pe care le ascundem sub numele care sună inofensiv de „regresul cifrei natalității” – acele cifre vorbesc limbajul lor de necombătut, îngrozitor.

Johann Gottlieb Fichte și-a încheiat acum mai bine de o sută de ani renumita cuvântare către națiunea germană cu cuvintele: „Omenirea a primit totuși de la noi, în măsura în care nu descinde din noi, religia și orice cultură. – Deci, dacă este adevăr în ce am spus, atunci voi sunteți cei printre toate popoarele mai recente, în care există cel mai hotărât germenele desăvârșirii omenești și cărora le este dată misiunea de întâietate în dezvoltarea acestora. Dacă vă distrugeți în această calitate a voastră, atunci odată cu voi piere în același timp și toată speranța întregului neam omenesc pentru salvare din adâncul necazului său.”

Ar mai putea Fichte și astăzi să vorbească așa despre poporul german? Nu credem. Germania de astăzi nu poate să aducă altor popoare salvarea din adânc. Ea însăși are întâi nevoie de această salvare. Ea nu mai poate „însănătoși lumea” cu ființa germană în starea sa de astăzi. Această ființă are nevoie întâi ea însăși de însănătoșire din îmbolnăvirea mortală. Fie ca tunetele bățăliilor lumii germane să aducă curățarea morală a aerului, fără de care nu mai merge! Granițele imperiului tremură sub ciocnirea armatei maselor. Dar Dumnezeu vrea să cutremure conștiința, ca inima să se cutremure sub forța încercărilor divine. Aceasta vrea Dumnezeul viu, sfânt, cu cât El Însuși dă lupta împotriva păcatului și a nedreptății din poporul nostru. Dumnezeu Însuși așează ultimele mijloace, caută să conducă poporul nostru afară din prăpastie sa, cu o pârghie care pătrunde în adânc. Fie ca poporul să vadă, în necazurile zilelor prezente, mâna lui Dumnezeu care pedepsește și atrage! Fie ca el să se întoarcă de pe căile păcatelor sale la Dumnezeul viu, la Dumnezeul Bibliei, la Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos! Fie ca duhul *pocăinței* să poată fi turnat peste poporul nostru!

Da, aceasta este ceea ce spune scrisul de mână de pe cer, acesta este mesajul său pentru poporul nostru. El este *somația la pocăință*, înștiințarea pentru necesitatea pocăinței către o generație devenită nelegiuită și imorală. Fie ca cei care mai au ochi și urechi pentru aceasta, să vadă și să audă! Și fie ca Adunarea lui Isus Hristos, care este o Adunare de rugăciune, să intre în spărtură pentru poporul nostru! Acel scris de mână de pe cer cheamă și Adunarea să se scoale ca un singur om, să se sfințească pentru intrarea în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care numai ea o cunoaște. Indicii îmbucurătoare arată că o trezire străbate rândurile poporului creștin-credincios. Afluența la adunările de rugăciune, cum se arată în multe localități, a umplut multe inimi cu bucurie și mulțumire. Fie ca toate acestea să se adâncească! Fie ca aceasta să nu se dovedească a fi ca un produs trecător, confecționat de către grijă și teamă, ci ca un rezultat spiritual al pedepselor lui Dumnezeu.

Atunci Dumnezeu nostru poate să mai sprijine poporul nostru și în afară și să dea armelor noastre succesul râvnit. Căci numai pe baza unei întoarceri temeinice a inimii și a concepției poate poporul nostru să ajungă la calea spre mântuire. Victoria, o carieră biruitoare, un lanț continuu de biruințe, - ar putea poporul nostru să suporte acestea fără întoarcere lăuntrică, fără despărțirea de idoliul timpului și ai modei? Îndelungul timp de pace nu i-a fost poporului nostru spre mântuire, ci spre nenorocire, din vină proprie.

III.

Un poet roman din timpul imperiului a spus: „Noi suferim acum răul din cauza păcii îndelungate; *abundența datinilor ne subjugă mai înverșunat decât armura.*” Acest cuvânt își are deplina valoare în legătură cu perioada lungă de pace care a fost hărăzită poporului nostru. Și ea își găsește aplicația în măsură largă și pentru timpul de acum, ceea ce spunea un bărbat german la mijlocul secolului trecut: „Dragostea noastră pentru pace trece dincolo de măsura corectă, sănătoasă. Ea este bolnăvicioasă. Ea este înrădăcinată într-o minte moleșită, într-o poftă neobosită după plăcere, care pleacă grumazul tineretului și face de rușine părul celor care ar trebui să fie înțelepți, care subminează an de an mereu mai adânc toată bărbăția și onorabilitatea.”

Deci, dacă poporul nostru a folosit abuziv binecuvântările păcii în felul acesta, n-ar trebui să i se transforme și biruința în nenorocire? Da, aceasta va fi sigur, dacă poporul nostru nu va găsi la timp drumul înapoi din nelegiuirea sa, la Legea și la dreptul lui Dumnezeu. Biruințe și succese în afară, fără o întoarcere interioară n-ar fi de durată spre binecuvântare pentru poporul nostru, ci vor trebui să devină blestem. El le va folosi abuziv numai ca mijloace de înaintare în nelegiuirea sa, a ființei sale carnal-trufașe. Ascensiunea fără Dumnezeu nu-l va duce înainte pe poporul nostru, nu-l va duce cu adevărat în sus spre împlinirea misiunii care încă mai pare să-i fie hărăzită după planul lui Dumnezeu în lumea popoarelor. Nu, ascensiunea exterioară, pe fondul neleguirii și a imoralității interioare, n-ar fi decât un pas mai departe spre prăbușirea și pieirea definitivă. Asupra acestui lucru n-ar putea și n-ar trebui

să ne amăgească nici o bucurie a triumfului și nici o strălucire exterioară. Rămâne totuși adevărat pentru istoria poporului german, că dreptatea înalță un popor, dar că păcatul este rușinea popoarelor (Proverbe 14,34).

Cu greu ne vom feri de o neînțelegere față de cititorii acestor pagini. Noi nu credem că poporul nostru va deveni vreodată un popor creștin în sens biblic. Există deocamdată o *Adunare* a lui Isus Hristos, alcătuită din toate națiunile, dar încă nu există popoare creștine în sens biblic-spiritual. Nu se va ajunge acolo, ca poporul german să se compună vreodată din oameni născuți cu adevărat de sus. Totuși, este o deosebire uriașă dacă într-un popor Legea și dreptul lui Dumnezeu mai au un loc sau dacă oamenii resping disciplina și morala și tăgăduiesc obraznic orice legare de o ordine morală superioară. Dar aceasta s-a petrecut în păturile largi ale poporului german, într-un mod crescând, în fața ochilor și a urechilor noastre. A fost proclamat îndrăzneț pentru sine „dreptul de a păcătui”. Păcatul a fost dezbrăcat de caracterul său păcătos și revendicat ca drept pentru sine, ceea ce Legea sfântă a lui Dumnezeu stigmatizează ca nedrept și impune pedeapsa morții veșnice.

S-au format situații, îndeosebi în domeniul moral, în sensul stric al cuvântului, în domeniul relațiilor dintre sexe, care i-au făcut pe cunoscătorii acestor situații să nu mai aibă nădejde în viitor pentru poporul nostru. Scurt înainte de izbucnirea războiului, o revistă a comunicat lucruri oribile pentru încurajarea moralității. Pornind de la aceste comunicări, o publicație bisericească, ce apare în Berlin, a făcut următoarele observații: „Aceste situații ne umplu cu mare tristețe. Păcatul a pătruns în căsnicii, iar pruncuciderile din trupul mamei strigă spre cer – ele sunt estimate în Germania deja ca în Franța, la sute de mii. *Am dori din toată inima să vină o catastrofă, ca cetele de bărbați și de femei să plângă și să se tânguiască și să învețe din nou să se roage.*

Așadar, catastrofa a venit. Căci așa ceva este acest război, o repetăm, chiar dacă succesul în luptă este al nostru. Fie ca prin durerile timpului să vină ajutorul care trebuie să vină.

Există un pasaj biblic care lămurește exact ce ni s-a recomandat să spunem într-o oră serioasă. Ne referim la capitoul 4 din cartea *Iona*. Cu o privire scurtă în acest capitol, această serie de capitole poate să se termine în mod potrivit. Păcatele Ninivei au ajuns sus, ca odinioară ale Sodomei, în memoria lui Dumnezeu. Iona a fost trimis atunci în cetatea de milioane de oameni de pe Tigru cu înștiințarea: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!” (Iona 3,4).

Consecința acestei înștiințări de judecată a fost o *mișcare puternică de pocăință*, care a atras în cercul ei toată cetatea, până la vitele din grajd. Oamenii din Ninive au crezut atunci „în Dumnezeu” și au început să-L cheme. Împăratul s-a ridicat de pe tronul său, și-a dezbrăcat mantia și a pus să se anunțe ca toți să strige „tare” către Dumnezeu și „să se întoarcă fiecare de la calea lui cea rea și de la violența care este în mâinile lor. Cine știe dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și Îi va părea rău și Se va întoarce de la aprinderea mâniei Sale, ca să nu pierim?” (Iona 3,8-9).

Deci, astfel au vorbit oamenii din Ninive: Să ne întoarcem la Dumnezeu, că poate Se întoarce El la noi. Să ne întoarcem cu căință la El de la păcatele noastre, că poate Se întoarce El de la mânia Sa. Să-L căutăm, că poate Se îndură de noi. Și Dumnezeu? Ce a făcut El? „Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut” (v. 3,10).

Ce a decis Dumnezeu asupra poporului și a patriei noastre, nu știm în ceasul în care scriem aceasta. Nimeni nu știe. Dar dacă poporul nostru se pleacă în fața mâinii lui Dumnezeu, ridicate amenințător, dacă „îngenunchează în fața Lui”, după cuvântul de îndemn al iubitului nostru împărat, atunci poate Dumnezeu să lase harul Său să acționeze și asupra destinului exterior al poporului nostru. Deja se arată felurite semne ale unei transformări în dispoziție și concepție la mulți. Nuiuaa războiului se întoarce eficace împotriva jocului frivol al modei și al moravurilor. Prefectul poliției din München a făcut un apel la doamne și la domnișoare, să evite în vremea aceasta grea purtarea hainelor bătătoare la ochi, ca gravitatea

situației să se regăsească și în îmbrăcăminte. Ziarele au publicat acest apel sub titlul: „La o parte cu boarfele!” Locurile de distracție se golesc, încăperile de adunare vedem că se umplu. Poporul lui Dumnezeu se înghesuie laolaltă pentru rugăciune.¹⁰ Să ne amintim și de cele spuse mai sus despre foamea după Cuvânt la cei care se grăbeau sub drapel. Știm despre câte unul care până acum șovăia, că și-a pus viața în mâinile Mântuitorului răstignit și înviat. Se observă, de asemenea, că entuziasmul patriotic încă nu este un indicator dincolo de granițele mormântului și ale morții. Nici teologia lui Jatho nu mai ajunge acum, a spus unul dintre adepții săi. Niciodată n-am citit în ziare Numele lui Dumnezeu cu un asemenea răsunset și accentuare ca în timpul prezent. Fie ca aceste fenomene și impresii sănătoase să se extindă și să se adâncească! Fie ca ele să ridice cercuri sfinte în popor, în armată și în flotă! Și fie ca poporul Domnului, prin mărturia sa, prin smerenia sa și prin stăruința sa în fața tronului harului, să dea acestei mișcări de pocăință profunzimea și consacrarea potrivite!

Numai acolo va avea efectul potrivit vorba despre pocăință, unde noi înșine stăm în spiritul pocăinței. Aceasta ne-o arată și o privire asupra predicatorului pocăinței, Iona. Cum i-a fost acestui predicator al pocăinței întipărită pe frunte atitudinea de pocăință! Numai din pocăința personală, adâncă, a lui Iona se explică efectul pocăinței predicii sale. Ce sunt păcatul, îndărătnicia și descurajarea inimii încăpățănate, acestea le știa Iona pentru că le trăise. Și el știa, că Dumnezeu știe să-l găsească pe păcătos, că moartea și pieirea sunt plata păcatului. Dar Iona L-a găsit pe Dumnezeu său din nou prin adâncurile mării și ale iadului și L-a găsit ca pe un Dumnezeu îndurător și milostiv. Astfel, marile adevăruri despre a căror biruință este vorba în Ninive, au biruit întâi în Iona. Ele s-au materializat în același timp în el. Predica lui Iona este expresia victorioasă a pocăinței proprii sale inimii și vieții. Așa trebuie să fie. Într-o asemenea poziție sunt eficace mărturiile și mijlocirile. Fie ca Domnul să reușească, prin tunetele evenimentelor vremii, să-Și așeze poporul într-o mișcare profundă spre El. Și noi, mădularele individuale ale poporului lui Dumnezeu, și acesta ca întreg, trebuie să ne pocăim. Noi n-am știut să tragem foloase cum ar fi trebuit de pe urma înzestrării de grație a unui deceniu de pace. Adunarea, de asemenea, este felurită îmbolnăvită de păcatele și de bolile unui timp moleșit moral. Superficialitatea și nechibzuința au pătruns până în rândurile noastre. Aici nu este timpul și spațiul să detalieri mai îndeaproape toate acestea. Aceste lucruri au fost de ani subiectul dezbaterii în paginile noastre. Noi am auzit adesea plângerile oamenilor celor mai pricepuți din poporul lui Dumnezeu asupra acestor lucruri, verbal și în scris. Avem progres numeric în mișcarea creștină, dar și lipsă crescândă în spirit, în claritatea și sănătatea adevăratei vieți spirituale. Nu ducem lipsă în cunoașterea biblică, în ore biblice și adunări, în conferințe și nenumărate organizări ale vieții creștine, dar ducem lipsă în sănătatea interioară, în unitate, în forța practică a Duhului lui Isus Hristos în inimă, în casă, în părtășie; nu avem lipsă în cuvinte, dar ducem lipsă în putere, putere care pătrunde în adâncurile inimii, care dă naștere la un caracter și un mod de viață asemănătoare lui Hristos.

Sus, pe cerul prezentului, stau semnele vremii, scrise chiar de mâna lui Dumnezeu. Fie ca poporul lui Dumnezeu să se lase chemat înapoi în lumina lor, „la Lege și la mărturie”! Fie ca Dumnezeu atotputernic să reușească să-Și sape Legea și voința în inimile alor Săi și să le scrie în gândul lor! Aceasta este, de fapt, ce a promis El. Atunci poporul Domnului poate face față misiunii sale de martor în vremea gravă. El va putea deveni atunci interpretul sfatului voinței lui Dumnezeu pentru generația prezentului. El va aprecia atunci just și însărcinarea sa pentru rugăciune, pe care o are față de nevoile timpului. Cât contează să ne rugăm fără încetare pentru iubitul nostru împărat și consiliile sale, pentru comandantul statului și al armatei, ca Domnul din înălțime să le dea înțelepciune și har, pentru frații noștri din armată și din flotă, pentru lucrarea așa de importantă și de binecuvântată a misiunii de soldat! Cum

¹⁰ Adnotare a editorului: Din nefericire, aceste trei semne pline de speranță n-au durat. În fața noastră stă contrariul.

trebuie să ne alăturăm noi cererii și stăruinței acelor care mai au pe front membri neconvertiți în familie! Cum trebuie să mijlocim pentru femei însingurate și fără sprijin, pentru copii orfani, pentru funcționarii noștri, de la care avem acum atât de des pretenții mari! Cum trebuie să ne gândim la lucrările noastre pentru misiune și pentru Împărăția lui Dumnezeu, ca Domnul să folosească și pentru ele această criză spre mântuire și spre binecuvântare!

Grav și mare și plin de consecințe este ceasul în care suntem așezați după sfatul și voia lui Dumnezeu. Lucruri încă mai înalte, mai sfinte sunt în joc, decât menținerea granițelor țării pământești. De mult timp sunt amenințate granițele străvechi, veșnice, granițele dintre lumină și întuneric, dintre lege și lipsa legii, dintre minciună și adevăr. De recunoașterea acestor granițe depinde tot binele obștesc și, în cele din urmă, de aici vine și toată scăparea națională. Fie ca aceasta să fie binecuvântarea nevoilor războiului, ca aceste granițe sfinte, de nemutat, să ajungă din nou la recunoaștere în poporul nostru. Și fie ca semnalele de alarmă ale vremii să sperie și să trezească poporul proprietății Celui Preaînalt, spre cunoașterea și împlinirea misiunii sale. Fie ca ele să-l trezească, să stea ca un popor de oameni care se roagă, ca un popor de martori pentru o lume care trebuie să învețe să cunoască voia lui Dumnezeu, care trebuie să știe și să afle care este sfatul ascuns și voia lui Dumnezeu în furtuna evenimentelor vremii.

Nr. 15. Ia!

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7,37)

Ia! El stă cu mâinile larg deschise.
Ia din plinul de Isus oferit!
Har după har îți dă cele promise,
Nu c-ai merita, ci că ești iubit.

Isus, din munți, poate șes să întindă,
Din valuri să facă statornic drum,
El din piatră poate flăcări s-aprindă;
Du-te și-atinge-L în credință-acum!

Lasă-L să-ți dea totul, să-ți dăruiască -
La El nimic nu-i prea mic, nici prea greu;
El este Izvorul, viața cerească:
De vii cu credință, totul e-al tău!

Ia! El stă cu mâinile larg deschise.
Ia din plinul de Isus oferit!
Har după har îți dă cele promise,
Nu c-ai merita, ci că ești iubit.

H. v. R.

Nr. 16. Apa vieții veșnice¹¹

I

Există viața veșnică?

În zilele calde de vară, libelula, cu aripile ei în culorile curcubeului, transparente, planează peste iazuri și pâraie. Este același animal care mai înainte își târa zilele ca larvă într-o existență obscură, în adâncul întunecat al apei. Această creatură purta deja dedesubt semne limpezi că ea este hărăzită unei alte existențe; când a avut un an, i-au crescut umflături pentru aripi; apoi a venit ziua în care a luat sfârșit viața din acea lume sumbră unde se născuse. Insecta s-a cățarat pe o trestie; abia a fost atinsă de raza soarelui, că a și crăpat învelișul care a acoperit-o până atunci; aripile i-au crescut într-o jumătate de oră cu o viteză uimitoare, apoi s-a avântat în văzduh ca o creatură nouă. La ce frumusețe minunată a ajuns acest animăluț! Ea nu văzuse niciodată această lume nouă, pe care acum o străbate în grabă; în trupul ei de mai înainte nici n-ar fi putut să suporte acest puhoi de lumină a strălucirii soarelui. Și totuși a fost creată pentru lumea luminii, aici este patria ei; abia aici ajunge viața ei la scopul dorit de Dumnezeu și niciodată nu s-ar mai putea întoarce la acea existență întunecată, la forma sărmană din care a fost înălțată la noua ei măreție. Într-adevăr, o imagine a învierii, a vieții veșnice, o pildă despre omul care, născut în valea întunecoasă a morții și a lacrimilor, își duce viața scufundat în lucrurile pământești, dar care este totuși hărăzit unei lumi a luminii și a slavei, pe care ochiul lui n-a văzut-o niciodată.

Astfel natura este plină de imagini ale învierii. Este limbajul lui Dumnezeu către om, care poate să recunoască în aceste minunate realități taina chemării sale veșnice.

Dumnezeu are gânduri mai înalte cu tine, o, făptură omenească, decât această viață trecătoare, decât acest lanț de mâncare și băutură, muncă și odihnă, răs și plâns, cumpărare și vânzare, însurat și măritat, ca apoi să cobori fără nădejde în groapă și să putrezești. Despre ce vorbește sămânța de grâu care moare în bulgărele întunecos de pământ, când planta iese la iveală din el? Ce mărturisește fluturile care mai înainte se târa anevoios pe pământ în formă deomidă, care apoi a zăcut în pământ ca nimfă, nemișcată ca un cadavru? Când un soare nou de primăvară l-a trezit la viață, el a venit la lumină în adevărata lui înfățișare, ca să trăiască într-un cu totul alt element. Există o înviere, există o viață nouă într-o altă lume decât acest pământ întunecos!

Așează o bucată de antracit lângă un diamant – ambele sunt făcute din aceeași substanță, dar ce deosebire! Unul este cărbune în starea lui inferioară, celălalt este cărbune în măreția lui. Antracitul este fără luci și lumină, poartă culoarea morții și a doliului; diamantul strălucește în lumina soarelui ca o stea pe firmament.

După soarele care apune seara și după tăcerea nopții urmează strălucirea dimineții. După moartea toamnei și giulgiul iernii urmează învierea primăverii. Astfel vestesc toate în natură: animalele, plantele, pietrele, cerul și pământul: există o altă viață, o viață veșnică. Aceasta o mărturisește și Cuvântul intangibil al lui Dumnezeu, în care este scris: „*Dumnezeu a pus în inima omului veșnicia.*” (Compară cu *Eclesiastul 3,11.*) Așa scria Solomon acum multe mii de ani, tot așa o confirmă astăzi propria ta inimă. Dumnezeu ți-a pus și ție veșnicia în inimă – ea poate într-adevăr să fie o vreme acoperită de banalitate și tu chiar poți să spui: „eu nu cred în nici o veșnicie” – nu folosește la nimic, tu nu poți să-ți smulgi veșnicia din inimă, căci Dumnezeu a pus-o – ea este o realitate.

¹¹ Copie din anul de apariție 1903

Luminează strălucind, veșnicie!
În timpul de pe pământ,
Ca ce-i mic, mic să apară
Și ce-i mare, mare-apară
Fericită veșnicie!

Putem noi toți să spunem: fericită veșnicie? Nu preferi tu să spui: serioasă veșnicie!? Sau nu gândesc mulți: întunecoasă veșnicie! – înfiorătoare veșnicie!? Dar acesta nu poate fi niciodată limbajul unui om care a găsit viața veșnică în Isus, care știe că: Fiul lui Dumnezeu a deschis pentru mine ușa casei Tatălui. Da, El a deschis-o pentru toți cei care sunt spălați și răscumparați cu sângele lui Isus. Un creștin adevărat poate să spună: fericită veșnicie! El are o nădejde vie.

II

Ce spune Fiul lui Dumnezeu despre apa vieții veșnice?

Pe când Fiul lui Dumnezeu ședea la fântâna lui Iacov, în Sihar, El a vorbit cu o femeie samariteană: „Oricine va bea din apa aceasta va înseta din nou; dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, țâșnind spre viața eternă” (Ioan 4,13-14.).

III

Apa acestei lumi

Dumnezeu a pus omului veșnicia în inimă; aceasta o mărturisesc și păgânii. În muzeul berlinez stă renumita statuie a „Adoratorului”, acel băiat care se roagă – este capodopera unui păgân. Copilul ridică implorator mâinile spre cer, ca să primească ceva dintr-un alt izvor, de la o persoană care îi este invizibilă.

Unde este omul care să nu fi avut în viața lui nici măcar un ceas în care să simtă că există o altă lume, una reală, dar încă invizibilă pentru el?

Un raport misionar din China povestește despre un chinez orb, în vârstă de 75 de ani, care în ziua botezului și-a povestit biografia, după cum urmează: Aveam 25 de ani când am recunoscut, ca mulți alții, că idolatria este zadarnică. Pe când trăiam așa trist, am văzut într-o dimineață înălțându-se în Răsărit, minunata minge de foc; am căzut în genunchi și m-am închinat soarelui care răsărea, cu cuvintele: „O, soare, ia-mi povara de pe inimă!” S-a făcut seară și soarele era la apus și atunci m-am rugat iarăși: „O, soare, înainte să pleci, lasă-mi o binecuvântare și ia povara de pe inima mea!” Dar povara de pe inima mea n-a devenit mai ușoară. Apoi, când am mers iar pe câmp, mi-am spus mie însumi: „Este posibil să mă poată ajuta luna!” Și m-am rugat lunii timp de douăsprezece luni. Dar nici soarele, nici luna nu mi-au adus pacea în inimă. Prin urmare, am încercat cu stelele strălucitoare și le-am chemat pe ele timp de un an; nici ele nu m-au putut ajuta.

Apoi m-am aruncat într-o zi pe pământ și am spus: „Dacă există un stăpân peste stele, o, atunci descoperă-mi-Te!” Dar n-a venit nici un glas din înălțime, așa că mi-am continuat drumul prin lume, obosit și trist, până am devenit un bătrân orb. Acum șase luni am aflat aici cine este marele Dumnezeu și cât de mult îi iubește pe oameni și că L-a dat pe Fiul Său pentru păcatele mele, ca să mă mântuiască. Aceasta a fost mai mult decât am putut să exprim; de aceea am sărit în picioare și am strigat: „Este tocmai ce-mi trebuie!” Astăzi stau aici ca să fiu primit în Biserica lui Hristos; pot să spun ca Simeon: „Acum lasă pe robul Tău să plece în pace, Stăpâne; căci L-am găsit pe Mântuitorul meu; *povara îmi este luată de pe inimă!*”

Acest chinez bătrân, orb, a găsit aceea după care înseta sufletul lui. Dar cât de fără număr este ceata celor care au căutat pacea toată viața, dar n-au găsit-o!

Lordul Byron, marele poet al Angliei, a fost numit în poporul său „copilul răsfățat al norocului”, pentru că i-au fost dăruite înalte facultăți intelectuale, un nume distins, avere mare și admirația oamenilor. El a băut din plin paharul plăcerii, al păcatului și al strălucirii acestei lumi. Puterea și speranța i-au fost frânate de timpuriu; era abia în vârstă de 36 de ani când a scris următoarea strofă despre propria lui viață:

Tomnatice-s zilele mele,
Florile, rodul s-au retras,
Doar suferința, gemetele
Au mai rămas.

Marele poet al Germaniei, Johann Wolfgang Goethe, căruia i-au fost date sănătate, frumusețe, talente minunate, care s-a aflat până la bătrânețea lui în bunăstare și mari onoruri, a recunoscut în seara vieții lui: „N-am fost fericit nici măcar două zile întregi.” El a suspinat:

Sunt obosit de orice-aș face;
La ce bun durerea, cheful meu!
Dulce pace,
Vino, ah, vino-n pieptul meu!

Într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu a avut dreptate când a arătat spre apa pământească din fântâna lui Iacov și a mărturisit: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete!” El a vorbit despre apa acestei lumi, despre ceea ce o oferă pământul, în care omul încearcă să potolească setea sufletului său. Unul bea din plin plăcerea trecătoare a lumii. Cu cât bea mai mult din ea, cu atât însetează mai mult după plăceri noi, după distracție, schimbare, amuzamente. Dar anii zboară; când devine mai bătrân, tot ce mai înainte fremăta în jurul lui cu plăcere, acum i se pare searbăd, nesatisfăcător, indiferent. Chiar și lucrurile cele mai bune ale acestei lumi: înțelepciunea, arta, călătoriile, relația cu oameni nobili și deștepți - nu pot aduce pacea în inimă.

Un altul bea din apa murdară a plăcerii păcatului. Din acel ceas, în care un ademenitor fără scrupule îl introduce în robia băutului, a jocului sau a poftei carnale, viața lui o ia în jos. Dorințele lui dezlănțuite, și totuși niciodată potolite, îi stăpânesc viața, îi mistuie puterea. Apele acestei lumi, pe care el le bea și iar trebuie să le bea, îi otrăvesc viața. „Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2,16). Inima și viața noastră, create pentru Dumnezeu, nu găsesc în lucrurile acestui pământ apa vieții veșnice și nici în lucrurile care par a fi făcute ca să poată umple cu fericire o inimă omenească – nici măcar o viață fericită de familie nu poate aduce inima la pace.

Mulți au trăit năzuind după lucrurile înalte ale acestui pământ: înainte, în profesiunea pământească! Cu râvnă și conștiinciozitate s-au străduit pentru onoare și recunoaștere. Dar cu cât au obținut mai multă laudă din partea oamenilor și influență, cu atât mai mult a însetat sufletul lor; niciodată n-a fost destul. Chiar dacă viața a adus tot succesul, toată gloria, onoarea și decorațiile, ba chiar statui și admirația întregii lumi, sfârșitul nu este totuși nimic altceva decât o inimă nesatisfăcută. Cum a spus despre sine, aproape de ținta călătoriei sale de pe pământ, un bărbat mare, foarte laudat, căruia totul i-a reușit în viață și a avut parte de tot: „Ce sunt? Un bărbat bătrân, înăcrit!”

Și cei care, năzuind după avere, adună comori peste comori? A găsit inima lor fericirea în aur? Poate vreunul dintre ei, în mijlocul luxului castelului său, al moșiilor sale, al trăsurilor și al cailor să spună: „Am găsit aceea după care a însetat sufletul meu!”? Ah, nu!

Este altfel cu eroii care pot să-și pună în jurul frunții laurii gloriei războinice și a bătăliilor câștigate? Biografia lor ne povestește mereu același sfârșit: nesatisfăcuți, nefericiți lăuntric. Nu există nimic pe pământ care să poată potoli setea inimii omenești după fericire și pace.

Mulți alții, mii de bărbați loiali și femei loiale, caută pace și odihnă – în muncă devotată. Sunt oameni nobili, care simt setea nepotolită a inimii lor după pace și nădejde și apoi apelează la narcoticul muncii și al îndeplinirii loiale a datoriei. Ei se prăpădesc lucrând până pe marginea mormântului, dar pace nu găsesc. Cuprinși în planul jugului plin de trudă al lucrului lor zilnic, ei seamănă cu un cal care, mistuindu-se devotat, își trage povara până se prăbușește. Părul li se albește, ochii obosesc, nici o nădejde nu strălucește în inima lor, nici un soare nu luminează zilele cenușii și monotone ale trudei și grijii lor, sufletul lor se usucă de sete pe drum. Când un student a venit cu dorul lui după pace și fericire la profesorul lui, ca să caute sfat și ajutor pentru suspinul nepotolit al inimii lui, a primit răspunsul: „Da, știi, prietene, acestea sunt stări sufletești tinerești. Când am fost tânăr am simțit și eu așa ceva. Muncește! Fă-ți datoria! Astfel vei uita.” Dar Isus a spus: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.” Nimeni nu-și poate aduce sufletul nemuritor la odihnă și pace prin muncă și îndeplinirea devotată a datoriei.

La un dineu festiv, un înalt funcționar de stat a spus: „Ce are omul când este bătrân, în afară de munca lui? Cel mult o partidă de vist și seara un pahar de vin bun.” Nu merită acest bărbat milă? N-ar trebui să audă el vestea vieții veșnice? Nici el nu are decât o viață de trăit și dacă o consumă fără să găsească viața veșnică, atunci merge în moartea veșnică. Ce grav este lucrul acesta!

IV

Suflete omenești moarte de sete

Un căpitan bătrân de corabie povestea cum în anul 1873 a navigat pe Oceanul Atlantic, pe bricul „Gerhard und Adolf” din Rostock, pe atunci încă în calitate de cărmaci: „Sub arșița dogoritoare a soarelui de ecuator am văzut o corabie plutind, pe care nu se observa nici un semn de viață. Am navigat aproape și am coborât o barcă, pentru a cerceta misteriosul mijloc de transport. Când am privit corabia, ochilor noștri li s-a oferit un tablou plin de groază; trei bărbați ai echipajului zăceau morți pe punte, cu fețele sfâșiate de mușcăturile păsărilor răpitoare. Pe ceilalți i-am găsit morți în cabine și între punți. Pe corabie totul era în ordine; jurnalul de bord era ținut până în urmă cu opt zile; provizii de alimente existau suficiente, încărcătura era intactă. Dar apă de băut nu era la bord; vasele de apă păreau să fie sparte și apa scursă; *echipajul murise de sete*. Înconjuțați roată de apă sărată nemărginită, le-a lipsit apa, singura care le putea menține viața.”

Așa este și cu viața oricărei făpturi omenești; ea seamănă cu corabia care navighează în larg, pe întinsul ocean. Ai tu apa vieții la bord? Celor mai mulți oameni le lipsește. Unul singur există, care o poate da: Isus, Fiul lui Dumnezeu. El ne-a văzut pe noi toți din înălțimea Sa sfântă, din slava Tatălui, născuți ca păcătoși într-o lume stricată de păcat. El ne-a văzut cum inima noastră înseta după pace, fericire și bucurie și totuși nu exista pe tot pământul nimic care să liniștească și să învioreze inima omenească și să poată s-o mențină pentru viața veșnică. Atunci I S-a frânt inima de milă pentru noi – El a venit, El ne-a adus apa vieții veșnice.

Agar plângea în pustie după fiul ei topit de sete, dar Dumnezeu a auzit glasul băiatului; ochii lui Agar au fost deschiși ca să vadă o fântână cu apă, pe care încă n-o observase niciodată; acolo era viață și salvare pentru copilul muribund. În Evanghelia harului lui Dumnezeu, care s-a arătat în Isus, în cuvântul despre cruce este această fântână din pustie – ai văzut-o? Lasă-ți ochii să devină văzători, du-te și scoate din această fântână, ca sufletul tău nemuritor să nu se usuce de sete!

V

Oameni care au băut apa vieții veșnice

Când Israel înseta după apă, străbătând pustia, și poporul cârtea, Moise a lovit stânca cu toiagul lui, din porunca lui Dumnezeu și apa a fâșnit afară ca să mențină în viață pe poporul lui Dumnezeu. Stânca lovită, din care a curs apa vieții pentru un popor uscat de sete, nefericit, a fost un prototip al lui Hristos. Când a murit El, din coasta Lui deschisă au curs sânge și apă (Ioan 19,34-35). Ce înseamnă aceasta? Din stânca lovită, Hristos, nu curge numai sângele ispășirii, ci și apa vieții veșnice, împăcare și viață curge din Hristosul crucificat, într-o lume muribundă, dată pradă morții. Această apă a vieții este *Cuvântul lui Dumnezeu*. Creștinii adevărați beau zilnic din această apă a vieții și o duc pentru cei topiți de sete, pe câmpul de luptă al acestei vieți. Domnul a promis celor care sunt ai Lui: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura” (Ioan 7,38). Și El Și-a îndeplinit cuvântul.

Lumea spune că acești evlavioși, acești rugători, acești oameni care deschid zilnic Biblia, care Îl mărturisesc pe Isus al lor, nu folosesc la nimic pentru lucrurile pământești. Este adevărat aceasta, că dacă este vorba despre lupta în furtună și valuri, în tunetul bătăliei, despre punerea la încercare a curajului bărbătesc și a devotamentului, despre intransigență și eroism, atunci creștinii nu valorează nimic? Laudă și mulțumire lui Dumnezeu că aceasta nu este adevărat! Ce-i drept, poți să auzi de multe ori asemenea afirmații când copiii lumii, în clinchetul paharelor, în toiul plăcerii lor trecătoare privesc de sus, batjocorind, la aceia care nu participă. Nu, creștinii sinceri nu participă la plăcerea lumii. Ei se gândesc la cuvântul Scripturii: „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobândiți. Oricine se luptă la jocuri este supus înfrângerii în toate lucrurile. Și ei fac lucrul acesta ca să obțină o cunună care se poate veșteji; dar noi, una care nu se poate veșteji. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.” (1 Corinteni 9,24-27.)

Istoria mondială ne pune în fața ochilor mulți asemenea bărbați, ca Ziethen „din tufiș”, care era un om rugător; el a putut în zilele de nenorocire, în ceasul liniștit, chiar să mângâie și să ridice; când împăratul său privea deznădăjduit în viitor, el a arătat în sus, la Aliatul de sus, care este credincios. În lungul șir al copiilor rugători ai lui Dumnezeu, care au fost salvatori ai patriei lor ca eroi de război, strălucește și numele lui Michiel de Ruyter. El s-a născut în 26 martie 1607, la Vlissingen, ca fiu al unor părinți săraci și la 11 ani a fost dus în ucenicie la un frânghier, dar a fugit curând de acolo și a mers la inspectoratul maritim ca elev marinar, a devenit marinar deja la 15 ani, iar la 34 de ani era deja contraamiral. În această calitate a comandat în 1641 flota olandeză, care trebuia să sprijine Portugalia împotriva superiorității numerice a flotei spaniole. În 1642 a luptat împotriva englezilor, mai târziu împotriva suedezilor și a francezilor. Cele mai mari fapte de glorie ale lui le-au adus războaiele de mai târziu ale Olandei împotriva Angliei. În anul 1666 a biruit în trei mari bătălii maritime în Canal, a intrat pe Tamisa, a distrus acolo corăbiile englezești și șantierele navale și astfel a obținut cu forța pacea de la Breda. Când în anul 1673 Anglia s-a aliat cu Franța ca să reînnoiască războiul împotriva Olandei, flota olandeză a obținut victoria decisivă sub conducerea lui Ruyter.

În 22 aprilie 1676 a răsunat bubuitul puternic al unei mari bătălii maritime, peste apele albastre ale Mării Mediterane, în strâmtoarea de la Messina; flota olandeză lupta împotriva francezilor și a sicilienilor.

Cel mai mare amiral al Olandei, Michiel de Ruyter, stătea pe duneta înaltă a vasului său de amiral, „Die Eintracht”. Atunci o ghiulea i-a smuls piciorul stâng și i-a zdrobit piciorul drept. Eroul s-a prăbușit, a căzut pe punte de la mai bine de doi metri și zăcea leșinat. Câteva minute după aceea a deschis ochii și a spus: „Dumnezeule îndurător, Îți mulțumesc din toată inima că în primejdiile vieții mele m-ai păzit de atâtea ori și acum mă pedepsești; fă ca această

pedeapsă corporală să slujească spre mântuirea sufletului meu!” El a suferit dureri nesfârșite, dar grija lui s-a extins peste tot. De mai multe ori a izbucnit în cuvintele: „Doamne, apără flota! Cruță-i pe ofițerii noștri, pe marinarii și pe soldații noștri, care pentru o plată așa de neînsemnată îndură atâta neceaz și primejdie! Dă-le curaj și putere ca să obținem victoria!” Nici prietenii, nici dușmanii din afara corăbiei amiralului n-au observat că marele amiral este rănit de moarte. Pe corabia lui el a fost acela care, la explozia proiectilelor inamice, a strigat echipajului său: „Curaj, copii! Curaj! Atunci victoria va fi a voastră!”

Astfel a devenit Michiel de Ruyter, muribund, biruitor în ultima lui bătălie. Dar în decursul următoarelor zile puterile lui au scăzut vizibil. Zăcea acolo pe patul morții și se ruga cu adâncă ardoare cuvintele Psalmului 63. Acesta sună așa: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi căuta în zori de zi. Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumblat, fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât toată viața, buzele mele Te vor lăuda. Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase și gura mea Te va lăuda cu buze pline de bucurie. Chiar în așternutul meu îmi aduc aminte de Tine și în timpul vegherilor nopții mă gândesc la Tine. Căci Tu ai fost ajutorul meu și voi cânta plin de veselie la umbra aripilor Tale. Sufletul meu Te urmează de aproape; dreapta Ta mă susține.” (Psalmul 63,1-8).

Astfel a adormit în 29 aprilie 1676 un ucenic al lui Isus, înconjurat de comandanții flotei sale, în strâmtoarea de la Siracuza.

Într-adevăr, acest bărbat avea motiv la ultima sa rănire să-L laude pe Dumnezeu, că în primejdiile vieții sale Dumnezeu l-a păzit atât de des și l-a binecuvântat atât de mult. El era în vârstă de 69 de ani, timp din care 58 de ani i-a petrecut în serviciul maritim. N-a existat nici o mare pe întreg globul pământesc, pe care să nu fi luptat. A cucerit insule și forturi în nord și în sud, a câștigat pentru olandezi coasta lungă a Africii de la Oceanul Atlantic, i-a înfrânt pe pirați și a luptat învingător în 14 mari bătălii maritime, în calitate de comandant suprem.

Patria sa recunoscătoare i-a ridicat în Neuen Kirche din Amsterdam un monument minunat, pe a cărui inscripție funerară amiralul de Ruyter este lăudat ca salvator al patriei sale. La sfârșitul acestei inscripții, eroul este numit cu numele de onoare pe care îl avea la prieteni și la dușmani: *Spaima marelui ocean*. El l-a binemeritat și totuși el a avut un titlu de onoare mai înalt: a fost un *copil al lui Dumnezeu*. Ce s-a rugat el pe patul morții a fost respirația adevăratei sale vieți, care a luat din Cuvântul lui Dumnezeu putere și înțelepciune, lumină și mângâiere. El a avut un singur țel: să iasă din acest ținut al secetei, unde sufletul nemuritor însetează după Dumnezeu, în țara fericită unde copiii lui Dumnezeu Îl vor lăuda pe Mântuitorul lor cu buze bucuroase.

Nu i-a lipsit nimic din ce puteau să-i ofere succesul pământesc și onoarea omenească. Dar sufletul lui înseta după a fi răpit din pustiul acestei vieți, acolo unde putea să privească slava lui Dumnezeu în locașul cel sfânt. Este foarte ciudat că acest erou, care a trăit pe apă, care 58 de ani a străbătut toate mările globului pământesc, la moartea lui a numit pământul: un pământ uscat și fără apă. El privea pământul cu ochii credinței și a văzut că aici este un pustiul uscat, că pentru sufletul lui nemuritor, apa vieții, după care înseta, nu era de găsit în onorurile și în succesele pământești. Sufletul lui înseta după Dumnezeu.

Și sufletul tău însetează după Dumnezeu, nici tu nu vei găsi în nici un succes, în nici o onoare a acestei lumi ceea ce îți aduce inima la odihnă. Unul, însă, stă pe marginea drumului tău și îți spune despre lucrurile și succesele trecătoare și despre tot ce îți oferă pământul: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică.” (Ioan 4,13-14.)

VI

Biblia este singura fântână din care poate fi scoasă apa vieții veșnice

Pentru creștinul credincios, Biblia consideră pământul ca pe o pustie, unde sufletul lui trebuie să se usuce dacă el nu găsește apa vie. David numea pământul: un ținut uscat, unde nu este apă. Dar când L-a cunoscut pe Dumnezeu ca pe Păstorul desăvârșit, L-a lăudat: „El mă duce la ape liniștite” (Psalmul 23,2). Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu: cuvântul dătător de viață și cuvântul care menține viața, prin care omul muritor primește puterile veșniciei ca să străbată biruitor pustia, până pe tărâmul slavei.

Biblia se apropie de om cu cererea maiestuoasă: pleacă-te înaintea Cuvântului lui Dumnezeu! Aceasta se referă la *întreaga Biblie*, atât la Vechiul Testament, cât și la Noul Testament. Nu poți să fii un creștin adevărat, dacă nu stai pe stânca autorității divine a întregii Biblii.

Împăratul Saul este prezentat ca un exemplu de avertizare. El a știut cine este DOMNUL. El voia să savureze binecuvântările lui Dumnezeu și să fie evlavios, dar a fost un om neînfrânat. De îndată ce cuvântul lui Dumnezeu a ajuns în contradicție cu înclinațiile sale omenești și cu voința lui proprie, cuvântul lui Dumnezeu a fost umilit. Aceasta este o caracteristică foarte răspândită în creștinătatea de nume. Oamenii doresc să fie mântuiți, dar de îndată ce știința omenească sau interesele omenești și voința proprie sunt în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci voința proprie își păstrează dreptul. Această caracteristică l-a făcut pe Saul să rămână fără harul lui Dumnezeu, fără coroană și viață și nenumărați oameni din creștinătate pătesc la fel. „Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI, și El te-a lepădat ca împărat” (1 Samuel 15,23). Domnul îi apreciază pe aceia care își supun viața Cuvântului lui Dumnezeu. El le spune lor exact contrariul a ceea ce a trebuit să-i spună lui Saul: „Tu ai păzit cuvântul Meu.” – „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu!” (Apocalipsa 3,10.)

Atacurile arogante pe care savanții ostili lui Hristos le îndreaptă în zilele de acum împotriva Bibliei și în mod special împotriva Vechiului Testament, vor rămâne la fel de ineficace ca toate eforturile anterioare ale vrăjmașilor lui Dumnezeu. Câți înțelepți ai acestei lumi, sisteme filozofice și teologice n-au combătut adevărul Bibliei! Au fost răspândite mii de cărți și reviste pentru a combate Biblia, pentru a o batjocori. Lupta a durat aproape două milenii. Thomas Payne, Voltaire, Nietzsche, toți vrăjmașii mari și mici ai Bibliei s-au prăbușit în rușine; dușmanii cei mai moderni vor avea același sfârșit. Iarba trufiei omenești și floarea înțelepciunii trecătoare zac în țărână, dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veci. De curând, un creștin a spus potrivit: Biblia este o cazemată sigură în fața bombelor, toate proiectilele care o lovesc rămân ineficace.

„N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos!” (Proverbe 30,6.) Biblia este un document sigilat al Împăratului împăraților; cine Îl cinstește pe Împărat nu adăuga nimic la cuvintele Lui și nu scoate nimic din ele. Înclinația de a adăuga la Cuvântul lui Dumnezeu ce a născocit omul a existat în toate timpurile. Aceasta a fost și este, prin viclenia lui satan, mijlocul esențial ca să despartă și să tulbure creștinătatea și să pună pe grumazul oamenilor un jug greu. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.” (Ioan 8,31 textual.) Aici Domnul ridică un zid în jurul ucenicilor Lui, din interiorul căruia ei nu trebuie să iasă.

Abia când harul lui Dumnezeu lasă Cuvântul să cadă în inimă astfel, ca partea cea mai lăuntrică a omului să-l bea ca apă a vieții și să se bucure de El, abia atunci omul începe să afle ce este Cuvântul lui Dumnezeu în pustia uscată a vieții pământești. Majoritatea oamenilor sunt ascultători uituci ai Cuvântului, ei privesc o clipă în oglinda adevărului, uită repede haina pătată de păcate a propriei făpturi. Dumnezeu nu ajunge niciodată la țință cu asemenea oameni; ei seamănă cu un bloc brut de marmură, în fața căruia stau ciocanul și dalta, dar proprietarul nu vrea să se dăltuiască în el. Este mare numărul acelora care învață mereu, dar

nu ajung niciodată la cunoștința adevărului, care doar își sporesc responsabilitatea prin cuvântul ascultat (2 Timotei 3,5-7). Dacă astăzi citești sau ascuți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ia cel puțin un verset pe care îl înțelegi limpede, cu rugăciunea și dorința fierbinte să faci și să trăiești acest cuvânt – Dumnezeu va aprecia lucrul acesta și tu vei începe să afli ce este propriu-zis Cuvântul lui Dumnezeu: *apa vieții veșnice*.

Dumnezeu a vorbit prin Moise și prin proroci poporului Său, dar tunetul maiestății divine a fost zadarnic pe muntele Sinai, zadarnice au fost tablele de piatră ale Legii, zadarnic strigătul profeților către Israelul idolatru: „Țară, țară, țară, ascultă glasul DOMNULUI!” (Ieremia 22,29.) Atunci a venit Fiul lui Dumnezeu într-un chip asemănător păcătoșilor, dar fără păcat. „Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi.” Domnul Însuși este numit aici „*Cuvântul*”. Prin El a fost creat tot ce există; Isus, Cuvântul devenit trup, în care a fost privită slava Tatălui plină de har și de adevăr, se așează cu deplina Sa maiestate lângă cuvântul scris al Bibliei. Chiar dacă se descoperă ca Judecător al veacurilor, El Se face una cu Cuvântul scris. Când Cel credincios și adevărat apare pe calul alb, ochii Lui sunt ca para focului, pe cap are multe cununi și Numele Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu”. Dacă citim aceasta, putem înțelege cuvântul lui Augustinus (decedat în anul 430): „Eu citesc Sfânta Scriptură ca și când ar fi scrisă cu sângele lui Hristos.”

Cine cercetează zi și noapte *Cuvântul lui Dumnezeu*, acela seamănă cu un pom sădit lângă pâraie de apă; rădăcinile lui nu se pot usca niciodată (vezi Psalmul 1). Dar oamenii despărțiți de Cuvântul lui Dumnezeu se prăpădesc și se uscă în pustie (compară cu Ieremia 17,5-8). Ei au părăsit izvorul viu (Ieremia 2,13) și și-au săpat fântâni care nu dau apă. Dar harul lui Dumnezeu strigă: – „Voi, toți cei însetați, veniți la ape!” (Isaia 55,1.) Până pe ultima pagină a Bibliei răsună această chemare: „Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17.) Niciodată n-a vuit râul apei vieții așa de bogat și de plin prin omenire, ca în zilele noastre. Îmi adăp eu zilnic sufletul nemuritor din acest râu? Nu este suficient ca râul să fie privit – în felul acesta se prăpădesc mii de oameni; ei beau apa sărată, otrăvitoare a acestei lumi și lasă apa vieții să curgă pe alături.

VII

Cum se scoate și bea apa vieții

Femeia samariteană băuse până atunci numai apa otrăvită a păcatului și a plăcerii, a platitudinii și a orientării pământești. Ea nu știa că există apa vieții veșnice. Când Hristos, Domnul, a vorbit în har cu ea despre păcatul ei și despre darul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos pentru păcătoși și păcătoase, atunci ea a băut apa vieții veșnice. *Tu ai băut-o?* Ce deosebire între Domnul și asemenea învățători, care stivuiesc Evanghelia ca pe niște lemne uscate, tăiate, ca fiind o învățătură din înțelepciunea omenească! Hristos strigă: „Cine însetează, să vină la Mine și să bea!” Cine a băut această apă a vieții, din viața pământească a aceluia curg prin puterea Duhului Sfânt râuri de apă vie.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.” (Psalmul 119,89 textual.) Domnul mărturisește că noi vom regăsi în veșnicie Cuvântul Său. În mijlocul râului lucrurilor și al opiniilor trecătoare, Dumnezeul veșnic a pus o bucată din veșnicie în mâna omului, atunci când i-a dat Biblia. Este cuvântul din gura lui Dumnezeu, el face cunoscute oamenilor minunatele căi ale lui Dumnezeu, el transmite pentru ce a fost trimis: *har sau judecată*, binecuvântare sau blestem. El nu se întoarce niciodată gol. Omul care îl aude este răspunzător pentru efect; el se poate împotrivi harului și poate iubi întunericul mai mult decât lumina. Nu este aceasta ceva serios, că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să exercite un efect?

„Căutați în cartea DOMNULUI și citiți! Nici una din toate acestea nu va lipsi, nici una, nici alta nu vor da greș!” (Isaia 34,16.) Cuvântul bine curățit al lui Dumnezeu este desăvârșit în adevăr și în înțelepciune și în frumusețe. El nu are nici o greșală, nici un cusur, nici un neajuns. Totul este la locul potrivit, dorit de Dumnezeu. Unele lucruri sunt reluate de trei sau

de patru ori. Nimic din acestea nu este întâmplător. Moartea Fiului lui Dumnezeu este exprimată în puținele cuvinte: „Și-a plecat capul și a murit” (Ioan 19,30) – păcatul lui David și pocăința lui umplu pagini în Biblie. Totul este dumnezeiesc de desăvârșit. Un creștin smerit va onora presupusele contradicții din Biblie ca pe înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care el acum *încă n-o înțelege*, dar o va înțelege după aceea, cândva. Dacă citim o carte a Bibliei de două, de trei sau de patru ori, deja multe devin luminoase și limpezi, lucruri pe care la început nu le-am înțeles. Și aici se spune: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” (1 Petru 5,5.) Celui ce vrea să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, conștiința îi adevărește că Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate în *tot* ce pretinde. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere DOMNUL de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6,8.)

„Ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe, și cugetările lor, ca niște piroane înfipte: sunt date de un singur păstor. Și, pe lângă aceasta (sau ce trece dincolo de aceasta), fiul meu, ia seama la ele; a face multe cărți n-are sfârșit și mult studiu este o oboseală a cărnii.” (Eclesiastul 12,10-12.) Mulți oameni caută adevărul în înțelepciunea omenească, în loc să-l caute în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au de studiat atâtea învățături noi ale oamenilor, încât nu mai găsesc timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu. În loc să ia sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, ei iau arme din arsenalul lui satan. Dar Domnul S-a rugat pentru iubiții Lui ucenici: „Sfințește-i prin (sau în) adevărul Tău; *Cuvântul Tău este adevărul.*” (Ioan 17,17.) Ce este sfânt este pus deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu. Deci: Pune-i deoparte din slujirea păcatului și a lumii, prin aceea că îi păzești sub efectul Cuvântului Tău. *Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul*; cine se lasă păzit în el, acela rămâne pus deoparte, sfințit, despărțit de felul de a fi al lumii, ca să stea ca un rob al lui Isus Hristos și martor al dragostei lui Dumnezeu, în mijlocul unui neam pierdut, așa cum sfeșnicul de aur era desemnat în Templu ca un obiect sfânt în slujba lui Dumnezeu.

Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu – aceasta ne crește responsabilitatea. Mulți creștini de nume și-au zidit casa pe nisip. Ei recunosc aparent Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima lor este departe de Isus și viața lor este viața copiilor lumii. Când apele durerii sau ale morții vor lovi în casă, va fi o cădere mare. Pentru unii ajunge o broșură a unui savant necredincios ca să aducă la cădere casa creștinismului lor aparent; ei lasă astăzi să li se răpească Vechiul Testament, iar mâine li se va prăbuși Noul Testament. De ce? Inima lor nu L-a crezut pe *Dumnezeu*; creștinismul lor a stat numai în minte, a fost înțelepciune școlară, nu realitate trăită. Ei n-au putut niciodată să spună cu adevărat: *Știu în cine am crezut!*

Creștinismul viu se bazează cu încrederea credinței pe Cuvânt și supune toată viața, în ascultarea credinței, a lucrurilor pe care le-a poruncit Domnul. O asemenea viață este fondată pe stâncă, *pe Hristos și Cuvântul Său*. Dumnezeu este de partea unei asemenea vieți; aici este putere. Ne putem lăuda cu harul și dragostea lui Dumnezeu ca și cu o avere care nu ne poate fi smulsă: nu vom fi aruncați înapoi și încolo de orice vânt de învățătură nouă. (Efeseni 4,14.) Perfidia și ireală a oamenilor, atât batjocura lor, ca și înțelepciunea lor arogantă ricoșează în platoșa adevărului. În Cuvântul lui Dumnezeu Îl vedem pe Isus, care este adevăr, lumină și viață. Despre El mărturisește Biblia; El locuiește în cei credincioși prin Duhul Sfânt. „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmul 119,111.)

VIII

Izvorul apei care curge în viața veșnică

Immanuel Kant, marele filozof al rațiunii pure, care n-a fost credincios, a scris următoarele: „În cele mai bine de o mie de cărți pe care le-am citit n-am găsit nici măcar un singur cuvânt care să fi dat inimii mele atâta mângâiere și putere ca versetul din Psalmul 23: «Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu

mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.» Astfel, chiar oameni care nu cred în Isus mărturisesc că în inestimabilul Cuvânt al lui Dumnezeu curge izvorul de apă vie pentru toți oamenii. Nenumărați oameni îngrijorați au regăsit în pilda crinului de pe câmp și a vrăbiei, raza soarelui dragostei lui Dumnezeu, care a străpuns norii întunecoși ai grijilor lor; inima lor a găsit putere și curaj să meargă înainte cu încredere în Dumnezeu.

Pe când ucenicii Domnului se luptau pe lacul Ghenezaret cu valurile, Domnul s-a apropiat umblând pe apa agitată de furtună – atunci ei au strigat de frică. Dar Domnul le-a strigat: „Eu sunt! Nu vă temeți!” De câte ori n-a deschis Cuvântul ochii credinței inimilor temătoare ale oamenilor în spaimele de mare mahnire, ca să-L recunoască în ceasurile de cea mai adâncă încercare pe Domnul lor, care se apropia de ei pe valurile agitate, ca să-i salveze din orice necaz și strâmtorare! Atunci ei sunt convinși în mijlocul vieții practice, în lupta pentru existență, așa cum o aduce secolul al XX-lea, că acestea sunt *cuvinte ale lui Dumnezeu*, nu cuvinte ale oamenilor.

Domnul i-a spus femeii păcătoase, care plângea: „Iertate îți sunt păcatele! - Credința ta te-a mântuit; - du-te în pace!” Cete de păcătoși și păcătoase, care n-ar fi îndrăznit niciodată să apuce din adâncurile vinei lor harul lui Dumnezeu, au găsit curajul credinței și putere în acest cuvânt, ca să apuce fericita veste: *Și până la mine se întinde mâna harului dragostei veșnice*; și pe mine mă spală sângele de pe Golgota; și pentru mine a curs apa vieții veșnice din rănile Mielului lui Dumnezeu. Ce râu de apă a vieții curge din Cuvântul lui Dumnezeu în această lume muribundă, *un râu de biruință, pace și putere*, care n-ar putea fi înlocuit vreodată prin cuvinte omenești!

Nu este de mirare, ci foarte normal, corespunzător adevărului, că într-o cuvântare publică, la o conferință studentească, a fost rostit acest cuvânt: „Suntem sătui de cuvintele ingenioase de înțelepciune omenească ale profesorilor, inimile noastre însetează după cuvintele vieții.”

Psalmul 87 se încheie cu cuvintele: „*Toate izvoarele mele sunt în Tine!*” Noi toți, cei care am parcurs o bucată din această viață, cunoaștem zile și perioade când sufletul a însetat după mângâiere, lumină și pace. Inimile copiilor lui Dumnezeu nu vor înseta nici în timp, nici în veșnicie. Toți oamenii care se apropie de Isus cu pocăință și credință, pot să bea de la El apa vieții veșnice. Oricine ai fi, cu viața ta împovărată de vină, cu inima ta însetată după pace, vei bea apa vieții veșnice. Tu nu poți să-I aduci Domnului nimic, decât vina ta și necazul tău. Vino, omagiază-L pe Fiul înviat al lui Dumnezeu! O, omule care suspini și te tânguiești, tu trebuie să devii capabil să te lauzi: Nu voi mai înseta, căci toate izvoarele mele sunt în Isus și acest izvor nu seacă niciodată.

Dacă Domnul spune: „în veac nu-i va fi sete”, înseamnă că El privește dincolo de acest timp, acolo unde se va hotărî destinul oamenilor. Omul bogat, israelitul care era așa de onorabil în fața oamenilor, în fața ușii căruia sărmanul Lazăr râvnea la firimiturile de pâine, dar n-a găsit dragoste și îndurare – acestea din urmă i-au fost date numai de câinii care i-au lins bubele -, el a sfârșit într-un loc unde trebuie să înseteze veșnic. Acolo a implorat: „Trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta!” (Luca 16,24.) Da, există un loc al setei veșnice, un loc unde ești pierdut veșnic; dacă n-ar fi așa, Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să vină din ceruri, jos, ca să-i mântuiască pe acești oameni pierduți. El spune: „Am venit să caut și să mântuiesc ce era pierdut.” Acum le strigă celor pierduți: „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.”

O, vino și bea! Atunci veșnicia nu va mai sta înaintea ta fără nădejde și întunecată. Vei vedea: casa Tatălui nu este fantezie sau născocire, ci realitate; vei cunoaște patria, cetatea lui Dumnezeu, unde râul apei vieții, strălucind cum strălucește cristalul, curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului (Apocalipsa 22,1). Acolo este țara despre care i s-a promis poporului lui Dumnezeu: „Nu le va fi nici foame, nici sete!”

Cum ar putea un creștin să privească în slava lui Dumnezeu ca să vadă râul apei vieții, fără să-și amintească de ceasul în care Isus, suferind și murind, a deschis poarta casei Tatălui

pentru păcătoșii pierduți? Mielul înjunghiat Și-a întins la cruce brațele și a strigat în marea luptă a suferinței Sale, în mijlocul întinericului care Îl înconjură: „*Mi-e sete!*” Firește că Fiului lui Dumnezeu Îi era sete și trupește, dar nu numai aceasta; El înseta în același timp după mântuirea păcătoșilor pierduți, înseta după sufletul tău!

În fața ta veșnic să-L poți avea,
Cum El, ca un Miel liniștit,
Însângerat și palid se vedea,
Pe lemnul crucii răstignit;
Cum, însetând, pentru sufletul tău lupta,
Ca el să nu-I lipsească din răsplată;
Și tot la tine S-a gândit,
Când a strigat: „S-a sfârșit!”

Ai băut tu apa vieții veșnice? A devenit Cuvântul lui Dumnezeu în tine un izvor de apă, care curge în viața veșnică? Tu ai nevoie de siguranță, trupul tău îmbătrânește, timpul zboară, el te poartă spre veșnicie cu viteza vântului. Tu trebuie să posezi și să experimentezi ce a spus Pavel: „Căci știm că dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână” (2 Corinteni 5,1.).

În Cuvântul lui Dumnezeu totul este realitate și faptă. Credința stă pe stânca ce nu se clatină niciodată. Stai tu pe ea? Domnul spune tuturor oamenilor: „Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17). Ce numești tu pe pământ „al tău”, constând în onoare și avere și în tot ce ai mai putea agonisi, nu poate potoli setea sufletului tău. Tu trebuie să ai ceva care să-ți rămână atunci când lucrurile pământești îți vor fi luate din mână. Simți tu dorul nepotolit al sufletului tău? O, vino, ia apa vieții veșnice *fără plată!* Dumnezeu nu cere nimic pentru ea. El nu întreabă câte zile și nopți te-ai rugat suspinând și plângând. Dumnezeu dă râul harului Său și apa vieții veșnice *fără plată*. Este harul gratuit al lui Dumnezeu; El strigă în această lume pierdută: Dacă însetează cineva, să vină!

Nr. 17. Stați tari în credință¹²

„*Vegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă!*”
(1 Corinteni 16,13)

Nici un credincios nu va tăgădui că trăim într-o vreme serioasă și importantă. Ea poartă în frunte, pentru creștinul individual, ca și pentru întreaga Adunare a Domnului, cuvântul plin de importanță: Vegheați! Domnul este aproape. Multe cete sunt mântuite, Cuvântul Domnul circulă și este proslăvit. Pe de altă parte, necredința și stricăciunea morală cresc cu pași uriași, în ciuda faptului că Dumnezeu caută a trezi conștiințele oamenilor prin evenimente naturale puternice, accidente, foamete și altele asemenea. Dacă acest cuvânt a fost vreodată adevărat, atunci astăzi este cu atât mai mult: „Venirea Domnului este aproape. ... Iată, Judecătorul este chiar la ușă!” (Iacov 5,8-9.)

Și pentru credincios este foarte important gândul acesta; firește că înaintea lui nu stă perspectiva judecății, ci un viitor minunat, o veșnicie fericită, plină de lumină, în unire cu Isus, Domnul său. Chemarea sa este orientată în sus, spre cer. Aici jos este străin și călător. Toate așteptările și speranțele sale sunt sus. Dacă pe un om firesc apasă o responsabilitate, cea a credinciosului este și mai mare. Căci noi toți trebuie să ne înfățișăm în fața scaunului de

¹² Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

judecată al lui Hristos, ca să primim potrivit cu cele făcute. De aceea se străduiește el să fie plăcut Domnului său. Da, el este fericit numai atunci când este „arătat înaintea lui Dumnezeu”, când lucrurile cerești îi umplu inima și minunatul „premiu al chemării cerești a lui Dumnezeu, în Isus Hristos” stă în fața ochiului credinței sale. (Filipeni 3,14.) Dacă lucrurile stau altfel, atunci el este un om nefericit; el se istovește pe drum și rămâne în urmă.

Cum stau lucrurile cu noi, scumpe cititor? Vom rămâne în urmă sau chiar și numai să lăsăm impresia că am obosit? Nu, mai degrabă preferăm să spunem cu apostolul: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre pierzare!” Să „croim cărări drepte” pentru picioarele noastre! Facem totuși parte din mireasa lui Isus Hristos, comoștenitoarea slavei Sale, din poporul ceresc care călătorește spre casa Tatălui. Suntem totuși slujitori și slujnice chemați să-I slujim Lui și să mărturisim despre El. Jertfa Sa ne-a curățit, ne-a sfințit și ne-a pus deoparte pentru totdeauna, ne este dăruit Duhul și gândul Său; prin El putem striga: Ava, Tată! Și dragostea lui Dumnezeu se odihnește deplin și pentru totdeauna peste noi.

Să nu ne stimuleze aceasta ca să umblăm înaintea Sa în simplitate și credincioșie și să-I fim plăcuți lui Dumnezeu? O, de-ar fi mai mult decât până acum dorința noastră, să purtăm rod spre proslăvirea Tatălui, ca niște mlădițe vii în adevărata viață! Noi nu mai avem părtașie cu lumea și cu păcatul. Suntem răstigniți față de lume și morți față de păcat – în Hristos, prin credință. Să înfăptuim aceasta în credință, chiar dacă ne-ar costa ceva. Lumea este și rămâne mereu vrăjmașa lui Dumnezeu și a Unsului Său. De aceea ne urăște ea și ne dușmănește. Ar trebui să ne surprindă aceasta sau să ne descurajeze? Dimpotrivă! Dacă se întâmplă aceasta, atunci este un privilegiu pentru noi, un dar prețios de sus, pe care ar trebui să-I primim cu bucurie și veselie. (Matei 5,11-12.) În astfel de încercări și suferințe putem chiar să vedem mâna care disciplinează a Tatălui nostru, care vrea să avem parte de sfințenia Sa și care vrea ca încercarea noastră, mult mai prețioasă decât aurul care piere, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos. (Evrei 12,10; 1 Petru 1,7.)

Iubiți frați! Să „alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței”! Timpul de așteptare se apropie de sfârșitul lui. Mireasa care așteaptă va fi condusă curând acasă de către Mirele ei ceresc. Nu mai este mult și vom vedea „libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu”. Atunci vom rămâne pentru totdeauna lângă iubitul nostru Domn, vom privi fața Sa, vom împărți totul cu El, vom judeca și vom domni împreună cu El. „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” (Apocalipsa 3,21.) „Și celui care învinge și celui care păzește până la sfârșit lucrurile Mele, lui îi voi da autoritate peste națiuni; și le va păstori cu un toiag de fier.” (Apocalipsa 2,26-27.) „Sau nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? (1 Corinteni 6,2-3.) „Fericit și sfânt este cel care are parte de cea dintâi înviere: asupra lor, a doua moarte nu are putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20,6.) Acestea sunt „promisiunile cele mai mari și prețioase”, perspective minunate. Dar peste toate acestea, mult peste ele trece cuvântul 1 Ioan 3,2: „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El.”

Cine ar putea să descrie valoarea mare a unei asemenea nădejdi? Și, o, cât de scump este ea răscumpărată! Nu-i așa, dragul meu cititor, gândul la prețul care a fost plătit pentru ea, gândul la poziția înaltă pe care am obținut-o deja de acum prin har, și în curând vom intra în slavă cu totul, lângă Domnul nostru, acestea ne umplu inimile cu laudă și mulțumire, dar și cu seriozitate adâncă, sfântă. „Oricine are nădejdea aceasta în El (și anume, să fie asemenea Lui), se curățește, după cum El este curat.” Nimic mai neînsemnat decât aceasta nu poate și nu are voie să ne fie suficient. Nu se pune problema dacă aici jos va fi atinsă vreodată această măsură, dar una mai joasă nu există. Dumnezeu nu poate să ne dea un exemplu sau un model nedesăvârșit, iar credinciosului sincer nici n-ar putea să-i fie suficient. El cunoaște numai o țintă și ținta aceasta este Hristos. Uitând ce este în urmă și aruncându-se spre ce este înaintea, aleargă spre țintă. Firește că există mulți vrăjmași care vor să-i îndepărteze această țintă

minunată, vrăjmași în el și vrăjmași în jurul său. De aceea este viața sa o luptă continuă, să fie permanent înarmat, să stea neîncetat de pază, să se roage constant. Căci dacă vrăjmașii reușesc să-i abată privirea de la premiu, atunci devine neputincios și este înfrânt. Această primejdie a existat deja în acele prime zile la credincioșii din Corint; ea există astăzi mai mult decât oricând. De aceea să ascultăm îndemnul: „Vegheați, stați tari în credință, îmbărbătați-vă, întăriți-vă!”

Numai cine stă tare în credință va obține premiul, numai cine caută putere și ajutor la Domnul, conștient fiind de neputința sa, va persevera până la sfârșit. Dar să nu uităm că „puterea Sa divină ne-a dat toate cele privitoare la viață și evlavie”, ba mai mult, ca noi să fim „întăriți cu toată puterea, potrivit tăriei gloriei Sale”. (2 Petru 1,3; Coloseni 1,11.) În Hristos este tot ce ne trebuie și totul ne stă la dispoziție. Puterea învierii Sale dă celui credincios putere și biruință, Dar este și rămâne, cum am spus, o luptă, o luptă serioasă. Dar să nu se stăpânească, să se odihnească liniștit, așa ceva este exclus. Nu avem voie să lăsăm armele jos înainte de a fi ajuns la țintă. Da, contează să fim „tari în Domnul, în puterea tăriei Lui”, „să ne rugăm în orice timp, prin orice rugăciune și cerere” și „să veghem cu toată stăruința și cu cerere”. (Efeseni 6,10. 18.) Să ne dăruiască Domnul aceasta și să facă să se trezească toți ostașii Săi la o conștientizare adâncă a responsabilității lor și a seriozității acestor zile!

Adunarea lui Dumnezeu este chemată, în toate mădularele ei, să trăiască pentru Acela care a răscumpărat-o, plină de râvnă pentru fapte bune, să tăgăduiască nelegiuirea și poftele lumești, să trăiască în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie. (Tit 2,12.14.) Mădularele trebuie să vegheze unii asupra altora, ca să se îndemne la dragoste și la fapte bune, să nu părăsească strângerea laolaltă, ci să se încurajeze, cu atât mai mult cu cât văd apropiindu-se „ziua”. (Evrei 10,24-25.) Cum ar putea, de fapt, să fie altfel? Nu este bucuria miresei, dacă-și iubește astfel Mirele ceresc și-L așteaptă cu dor, să trăiască pusă deoparte pentru El și castă, să se păstreze nepătată de păcat și de lume? Cum ar putea ea să uite cu ce preț a fost cumpărată? Cum ar putea să devină rece și indiferentă în fața bogăției de negrăit a dragostei lui Isus Hristos, Domnul ei?

Într-adevăr, întrebăm pe drept așa. Și totuși, dacă ne gândim la credincioșii individuali ai zilelor noastre, atunci găsim așa de mulți legați cu lanțuri pământesti, încătușați de obiceiuri și înclinații lumești, căutând odihnă aici jos, în timp ce totuși singurul lor loc de odihnă este cerul. Ei sunt oameni eliberați și totuși prizonieri, oameni răscumpărați și totuși legați, oameni străini și totuși locuitori ai țării. Simplitatea copilărească față de Hristos a dispărut, caracterul ceresc s-a pierdut, tot creștinismul lor este diluat și superficial; da, hotărârea și devotamentul pentru Hristos sunt în primejdie de a fi declarate de ei drept legalitate sau chiar mândrie. Ah, „vechiul” aluat, care a fost odată măturat, a început din nou să dospească! S-au întors din nou spre aceea la care renunțaseră odinioară pentru Domnul. Aceasta este grav! Să ne amintim de acele cuvintele ale apostolului: „Vegheați, stați tari în credință!” - „Deșteaptă-te, tu, care dormi!” Cu cât limba ceasului înaintează pe ceasul lumii, cu atât mai mare devine ispita, cu atât mai greu devine drumul, cu atât mai fierbinte devine lupta. Avem nevoie de toată armura lui Dumnezeu: de cingătoarea adevărului, de încălțăminte cu râvna Evangheliei păcii, de platoșa dreptății, de scutul credinței, de coiful mântuirii, de sabia Duhului și, la toate acestea se adaugă rugăciunea serioasă, stăruitoare. Este o zi rea, o vreme rea. Ca să rezistăm și, după ce am făcut totul, să putem sta în picioare, nu are voie să lipsească nici o bucată din armură.

Nr.18 Priviri aruncate în lucrarea Domnului din armata și flota Germaniei, în timpul războiului 1914/1915

I.

1870/1871 și 1914/1915, o comparație

Mișcarea credinței, care a trecut prin poporul Germaniei în ultimii 40 de ani, n-a fost zadarnică. Dacă vom aprecia că în armata noastră există 20 000 sau 30 000 sau 40 000 de creștini convertiți, copii ai lui Dumnezeu născuți din nou, lucrul acesta nu este hotărâtor – sigur este faptul că Domnul a făcut aceasta, ca în trupele noastre și pe corăbiile noastre să existe multe mii de mărturisitori rugători ai lui Isus, care își mărturisesc credința în mijlocul camarazilor lor prin cuvânt și umblare, și evită să meargă împreună cu ei pe căile lumii și ale păcatului.

În august 1914 s-a întâmplat într-un bivouac din vest, că dis-de-dimineață, înainte de plecarea la bătălie, trei credincioși, care s-au cunoscut în batalion ca frați în Hristos, au mers împreună într-un tufiș din apropiere, ca să se mai roage acolo încă o dată împreună și să plece genunchii în fața Domnului lor, în a Cărui mână atotputernică se știau adăpostiți. Când au intrat în micul crâng, au găsit acolo șapte camarazi de la alte batalioane, rugându-se în genunchi. Așa că au fost zece mărturisitori ai lui Isus, care, în mod binecuvântat și spre binecuvântare, au înălțat spre Dumnezeu rugăciunile lor pentru biruință și ajutor; și Dumnezeu le-a ascultat. –

Cu siguranță că există multă lipsă și insuficiență, multe motive pentru a ne plânge de starea credincioșilor de acasă și de pe front, - cu toate acestea – poporul rugător al lui Dumnezeu există și în rândurile sale sunt mulți ucenici și ucenice care sunt devotați și confirmați. Numărul rugăciunilor de credință care se înalță zilnic spre Dumnezeu din poporul nostru la orașe și la sate pentru biruință și ajutor pentru armata, poporul și patria noastră, pentru biruința, păzirea și înțelepciunea împăratului nostru, a comandantului suprem și a sfătuitoarelor, pare să fie sigur mult mai mare decât de o sută de ori față de anul 1870 – numai Dumnezeu cunoaște și numără rugăciunile alor Săi, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții veșnice. Atât este sigur, că astăzi nenumărați oameni în Germania știu și înțeleg ce este *un creștin convertit*. Acum patruzeci de ani marea majoritate nu știau nimic despre așa ceva.

II.

Predica Evangheliei

Multora dintre frații noștri de pe front, Domnul le-a dat ocazia să le vestească Evanghelia camarazilor și subalternilor lor. Câteodată, la asemenea propovăduiri ale Evangheliei au fost unite mai multe trupe prin anunțuri oficiale. Aceste evenimente au avut loc chiar și sub focul aprig al artileriei inamice, fără ca ele să fie scurtate din cauza aceasta.

Să nu neglijăm să-I mulțumim Domnului că în armata și în flota noastră stau deschise ușile în multe locuri (nu în toate) pentru astfel de servicii; firește că aceasta i-o datorăm în parte atitudinii de inimă a împăratului nostru față de credință, dar pe de altă parte și respectului pe care unii dintre ofițerii noștri superiori îl au față de creștinismul adevărat și încercat. Ca exemplu îmbucurător să cităm: Pe o corabie pe care se afla un cerc mic de credincioși, le-a fost atribuită o încăpere specială de către primul secund al corăbiei, pentru orele lor biblice și de rugăciune de seara.

Fiul unui țăran i-a scris tatălui său: „Eu și Karl am intonat cu glas puternic cântarea: „Privește la Isus, Mielul lui Dumnezeu” și așa mai departe. Curând, cântatul a devenit mai puternic și soldații s-au înghesuit lângă noi. Era o ceată mare, în fața căreia am putut să depun o scurtă mărturie la dorința camarazilor și a ofițerilor.” –

Ce putere este în personalitățile mărturisitorilor lui Isus putem vedea din următoarea scrisoare pe care un soldat a scris-o acasă, în Barmen, în care povestește despre un director de

școală elementară generală, credincios, care este subofițer în trupa sa: „În dreapta și în stânga explodează grenadele, răscolesc pământul arabil moale și ne acoperă cu o grindină de bucăți de pământ și piatră. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, grupa noastră a venit la regiment la ora 9, când vuietele erau la sfârșit. Nici unul n-a fost rănit și eram bucuroși că aveam puțină odihnă. În dimineața următoare, sâmbătă, 30 august, ora 6 dimineața; în grupa mea erau și doi subofițeri rezerviști, și anume, un învățător de la Rotterschule și unul de la școala de pe Viktorstraße. (Acestea sunt două școli primare din Barmen.) Atunci, învățătorul de la Rotterschule a luat spre ora șapte și jumătate Testamentul, ne-a făcut atenți că și în Barmen începea acum serviciul divin și ne-a rugat să ascultăm o clipă. Ar fi trebuit să vezi liniștea când ne-a expus cuvintele din Psalmul 103; atunci a fost liniștit și a ascultat chiar și omul cel mai bădăran. Și el a vorbit în continuare, chiar dacă timp de un sfert de oră au explodat șrapnelele deasupra capetelor noastre. Și după aceea, când grenadele zburau dese ca grindina, și-a luat cu sânge rece cartea de cântări și a cântat o cântare după alta, cu glas tare în dimineața însoțită de duminică; într-adevăr, omul era de admirat! Între timp s-a făcut ora douăsprezece și jumătate. Deodată, o grenadă a intrat în adăpostul nostru, o lovitură îngrozitoare, o ploaie de pământ; ne-am uitat în jur; învățătorul din stânga mea și eu eram nevătămați; cei trei camarazi ai noștri din stânga nu se mai vedeau deloc, erau complet acoperiți cu pământ, numai un geamăt ușor le trăda situația. Subofițerul și eu ne-am apucat de lucru și după o vreme mai lungă i-am eliberat și, o, minune, nici unul nu era rănit, pământul moale i-a acoperit protector și deasupra lui zăceau schije de obuz și schije de fier.”

Iată alte câteva scrisori asemănătoare:

Savonnières; 24 noiembrie 1914,

Iubiți frați și surori în Domnul,

Acum sunt în Franța, între Toul și Verdun, ca soldat în serviciul sanitar de pe front. Este ora patru dimineața. Una dintre companii a intrat, după o pierdere de 13 tați de familie morți (cu 5-7 copii) și în rest răniți, în timp ce noi, după o odihnă și siguranță relativă de patru zile, vom înainta peste două ore iar foarte aproape de dușman. Oare ne vom întoarce iar toți sănătoși? Probabil cu greu! Ce minunat este să știm, să credem și să aflăm aici, că sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a curs și pentru păcătoșii sărmani din război, spre iertarea tuturor păcatelor noastre! Fiecare dintre noi trebuie să-și spună ceas de ceas: „Cine știe cât de aproape mi-e sfârșitul?”

Cu siguranță că este foarte îmbucurător că mulți bărbați germani au învățat pe front să se roage din nou și L-au găsit pe Dumnezeu și Mântuitorul lor. Dar mulți sunt ca faraon: cât timp stau în focul inamic vor să devină evlavioși, dacă Dumnezeu le-ar dăruia viața; dar când ajung în cvartir, atunci totul este ca și uitat; ei nu ajung să răzbată. Alții, în ciuda a toate, rămân copii ai răutății și ai necredinței. Abia dacă este credibil, și totuși este așa.

Acum, de când sunt pe front, din 8 august, mi-a fost îngăduit – în șure și hambare, în biserici și școli, în pădure și pe câmp și sub cerul liber - să țin cuvântări, predici, scurte servicii divine, adesea patru în câte o seară. În acestea m-am referit la scumpa noastră patrie pământescă și la misiunea noastră pentru ea, însă nucleul și steaua L-am lăsat pe Isus și sângele Său pentru sărmanii păcătoși să fie. Întotdeauna mi-a dăruit Domnul auditoriu care a ascultat. O, rugați-L pe Domnul ca El să binecuvânteze serviciul neînsemnatului Său slujitor, ca El să poată să dăruiască poporului nostru german în întregime pocăință și har și pace în curând.

E. B., profesor titular.

„Evanghelistul” relatează despre trezirea dintr-o companie. Un soldat din această companie scrie: „Din zi în zi vin tot mai mulți oameni în adunările noastre și mulți întreabă: „Pot să vin și eu la voi?” Dar de unde să luăm loc pentru așa de mulți? Prietenul meu, un frate scump de la „Comunitatea Evanghelică” și eu am dat sugestia să facem o construcție specială pentru adunările noastre. Dar trebuia să obținem permisiunea de la comandantul companiei.

Atunci, într-o seară, ne-am întâlnit și am pus chestiunea înaintea Domnului. În ziua următoare am prins curaj să-l rog pe comandantul nostru de companie pentru aprobare și i-am explicat problema, de ce vrem să avem construcția. El mi-a răspuns: „Din partea mea puteți vedea de unde... procurați una.” Acest răspuns ne-a fost suficient și ne-am apucat de lucru. Ziua nu puteam face nimic din cauza ploii de grenade și gloanțe și deci lucram noaptea. Nu mai puțin de 25 de oameni au lucrat la construcție. Unii luau lemn, bârne și paie din satul învecinat, iar ceilalți excavau. Lucram cum a lucrat poporul Israel la zidurile Ierusalimului (Neemia 4,16-18), lângă noi era paza cu armele, ceilalți cu săpăliga și lopata; astfel a fost terminată construcția noastră. Acum avem o sală frumoasă în pământ. Aseară am avut deschiderea. Construcției noastre i-am pus numele Eben-Ezer și acesta a fost aseară și pasajul nostru din Biblie. Totul a fost plin, ocupat, chiar și afară, în fața construcției mai ascultau. După mai bine de două ore am ajuns la sfârșit.”

Astfel de mărturii sunt aproape fără excepție, primite cu bucurie, din partea subofițerilor și a soldaților; mulți dintre ei însetează și flămâneză după Cuvântul lui Dumnezeu.

Există acum în armata germană numeroase așa-zise batalioane de fortificare, adică grupe de muncitori organizate militarmente, împărțite în companii, care sunt folosite dincoace și dincolo de graniță, pentru a face în spatele frontului poziții întărite în stil mai mare. Aceste trupe sunt formate din soldați mai în vârstă, aparținând muncitorimii, aproape fără excepție tați de familie. Un comandant de companie, credincios, scrie că el săptămânal, duminica, le vestește Cuvântul lui Dumnezeu celor 500 de oameni din compania sa – ce frumos este faptul acesta! Soldații vin de bunăvoie și cu plăcere la aceste servicii divine și află astfel că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura DOMNULUI.

Și mai important este fenomenul că în prima linie de luptă un maior le mărturisește regulat Evanghelia clară, într-o biserică, sutelor de soldați de la arme diferite, și că subofițerii și soldații se înghesuie la aceste străngeri – pentru ei este cununa săptămânii lor în toiul luptei și al morții. Ce jalnic apare, pe de altă parte, când citim în scrisorile și ziarele franceze descrieri despre cum acolo, în ajunul marilor asalturi decisive au fost chemați actori și cântăreți de cuplete pentru a ridica moralul soldaților sortiți morții.

* * *

Următoarea stare de lucruri stă limpede în fața ochilor: avem un număr mic de preoți militari convertiți cu adevărat, care stau în serviciu ca preoți militari. Această ceată mică a fost întărită printr-un număr de credincioși care au fost angajați ca preoți militari în timpul stării de război; cu toate acestea, numărul rămâne extrem de mic. Noi nu putem să mulțumim suficient fiecăruia dintre acești frați care mărturisesc Evanghelia biblică și pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor.

Făcând abstracție de acești oameni puțini, Dumnezeu a pus mărturia Evangheliei pentru poporul nostru de sub arme, afară, pe front și pe mare, în mâinile ofițerilor, subofițerilor, soldaților și marinarilor credincioși activi și în rezervă. Aceștia sunt, de fapt, purtătorii pentru armată și flotă. Ofițerii, subofițerii, soldații și marinarii germani, printre ei funcționari de stat, primari, moșieri, fabricanți, medici, învățători, misionari, elevi misionari, studenți, au predicat și au mărturisit în uniforma cenușie de campanie, în fața trupelor lor, în biserici franceze, belgiene, rusești, în tranșee, hambare, păduri, în școli, spitale și lazarete, despre harul mântuitor care este în Isus. Ei au avut nevoie de multe mijlociri ale credinței ca să fie devotați în această mare slujbă. Ce privilegiu, mai ales pentru ofițerii noștri credincioși, să fie martori chemați ai lui Isus în fața acelorași bărbați în fruntea cărora merg, în calitate de comandanți, la luptă și la moarte.

Aici avem de-a face cu un fenomen care n-a existat în anii 1870-1871. Un general care a fost grav rănit în anul 1870, a constatat recunoscător această deosebire între atunci și acum, când a scos în evidență aceasta: Atunci n-a venit nimeni la noi, cei răniți, ca să întrebe de

sufletele noastre. În aceasta constă ceea ce este foarte important și ceea ce este plin de speranță pentru viitor.

Chiar dacă numărul acestor martori pare mic în privința cifrei de milioane a luptătorilor germani, slujba lor este totuși prețioasă înaintea lui Dumnezeu. Nu contează numărul, ci credințioșia. Fie ca toți frații noștri să ceară de la Domnul puterea *ca să profite de fiecare ocazie* ca să facă cunoscută Evanghelia minunată în fața a multor sau a puțini oameni, în discuții individuale sau în fața trupei adunate, să trezească conștiințele, să mărturisească seriozitatea veșniciei. Pentru ofițer nu există întotdeauna această ocazie; cu atât mai important este ca atunci când apare, să profite de ea.

Nevoia cea mai urgentă pentru întregul nostru popor este să fie trezită conștientizarea păcatului și a vinei în conștiințe, în mod deosebit din cauza vinei din domeniul moral. În această privință a rezultat o tulburare larg răspândită, ba chiar o împietrire a conștiințelor. La mulți putem vorbi chiar despre o confuzie a noțiunilor despre bine și rău, atunci când este vorba despre păcatele poftii carnale.

Creștinii credincioși nu sunt numai lumină, ci Dumnezeu îi numește și „*sarea pământului*”. Sarea are însușirea de a condimenta mâncărurile fade și să împiedice putrezirea acolo unde este folosită la timp. Seriozitatea Cuvântului lui Dumnezeu aduce astfel mărturia harului și a adevărului, farmecul și bucuria în greutățile vieții și ale obișnuinței; dar în același timp, credința vie se opune forței distrugătoare a păcatului, a batjocurii, a imoralității și a lipsei de scrupule. Conștiințele sunt trezite și convinse de vina lor. Este extrem de important în vremea noastră, în care înstrăinarea de Dumnezeu și insensibilizarea față de păcat au împietrit atât de multe conștiințe, creștinii credincioși să se împotrivescă păcatului prin mărturia și prin influența persoanei lor și să mărturisească mediului lor înconjurător sfintele porunci ale lui Dumnezeu. Firește, oricât de mare ar fi binecuvântarea pentru armata și flota noastră, pe care o aduc credincioșii prin rugăciunile lor și prin umblarea lor, tot îi rămâne fiecărui om în parte răspunderea, să se supună cu vina sa în fața Mântuitorului salvator, Isus Hristos, să caute sincer harul. Fără îndoială că în vremea aceasta de criză stăm în fața realității: multe inimi sunt deschise ca să primească Cuvântul lui Dumnezeu; așa că în ciuda a toate, putem să semănăm în nădejde, cu bucurie.

III.

Răspândirea Cuvântului tipărit și scris

Și aici sunt aspecte noi, care n-au fost observate în anii 1870/1871. În multe locuri s-au unit cercuri de credincioși în zilele de mobilizare, ca să dea *Cuvântul lui Dumnezeu* în mâna luptătorilor noștri care merg pe front. Mai ales Evanghelia după Ioan, Evanghelia după Luca, Psalmii, chiar reunirea unor capitole individuale și Psalmii au fost răspândite în milioane de exemplare. Pe lângă acestea și multe sute de mii, probabil chiar milioane de Noi Testamente cu Psalmii. Catolicilor li s-au împărțit multe din traducerea lui van Eß, aprobată de Biserica romană (în principal bună). Fără organizare anterioară, dorința de a pune luptătorilor noștri Cuvântul lui Dumnezeu în mână, a dat naștere *la o acțiune tăcută, dar formidabilă din partea credincioșilor*, care mai durează și astăzi. În unele locuri, acest serviciu al unor cercuri individuale de credincioși este adus neîntrerupt la cunoștința celor interesați în informări tipărite, lunare sau trimestriale. De aici aflăm multe dovezi minunate despre roadele acestei munci. Pe lângă aceasta, același serviciu este făcut în tăcere de frați și surori individuali.

Pe lângă răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu merge chiar și răspândirea milioanele de pagini ale Evangheliei, ușor de înțeles, care îi cheamă pe păcătoși și le anunță deslușit și simplu calea mântuirii. *Niciodată nu s-a revărsat în Germania, în mod deosebit în lumea bărbaților, mai ales în lumea bărbaților tineri, un asemenea râu de apă vie.* Este imposibil să nu vină rod din aceasta. Vom vedea împlinirea făgăduinței divine: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi” (Eclesiastul 11,1).

Domnul a intervenit cu har deosebit pentru lucrarea „Mărturiile unui vechi soldat”. Răspândirea în trupe prin organele oficiale trebuia mai întâi să înceteze odată cu ziua mobilizării și să treacă în mâinile credincioșilor. Domnul a confirmat această hotărâre. Numărul abonaților a crescut într-un mod nebănuit vreodată și până acum a urcat de la lună la lună. În afară de aceasta au fost comandate grămezi de numere individuale, în medie cam 250 000 de reviste lunar, dar în unele luni chiar până la 450 000. Toate trimerile pe front ale „Mărturiilor” se fac *săptămânal*, în scrisori timbrate, atât către companiile individuale, cât și către ofițerii, subofițerii și soldații individuali. (Scutite de taxe poștale sunt numai scrisorile până la 50 de grame, adică scrisorile cu 10-12 „Mărturii”.) Este important ca după sosire, revistele să fie împărțite în trupe fără amânare.

Solicit pe adresa mea orice dorință de trimitere a „Mărturiilor”. Comanda va fi efectuată gratuit și fără taxe poștale, în afară de faptul că solicitantul oferă plata explicit din partea sa. Important este ca acest serviciu să fie purtat de multe rugăciuni ale credinței.

Cu această ofertă se vrea ca pentru *fiecare trupă, atât de pe front, cât și de acasă*, „Mărturiile” să fie livrate gratuit, în măsura în care comandanții acceptă cheltuirea regulată în toate companiile, escadroanele, bateriile. Sunt socotite săptămânal la expedierea către trupe, pentru fiecare companie 50 de reviste, pentru fiecare escadron, 40, pentru fiecare baterie, 30.

Rugămintea fierbinte a copiilor lui Dumnezeu în această vreme mare, serioasă, este ca Evanghelia harului mânuitor să atingă toate inimile și conștiințele poporului nostru german, înainte de toate a poporului nostru de sub arme.

Cele de mai sus se referă și la asemenea lazarete, în care, pentru împărțirea la timp a „Mărturiilor”, responsabilitatea poate fi preluată de către credincioși.

* *
*

Poșta noastră militară de campanie este un dar al lui Dumnezeu – oricât se reclamă ici și colo insuficiența.

Deja de vreo zece ani, o soră mai vârstnică a început să scrie personal unor subofițeri și soldați, ca să întrebe de viața lor launtrică. Dumnezeu a binecuvântat acest efort. Au sosit multe răspunsuri dragi, deschise, plângătoare, căutătoare. Astăzi fac această slujbă cam douăsprezece creștine mai în vârstă, experimentate. Din schimbul de scrisori reiese denumirea de „mama soldaților” pentru aceste surori. Mii de scrisori au fost schimbate în anii care au trecut; multe convertiri adevărate și confirmate au fost rodul lor. Cei apostafați au găsit drumul de întoarcere la picioarele lui Isus; cei care se clătinau au fost întăriți; cei șovăielnici au fost încurajați; au fost depuse mărturisiri de vină. Firește că această slujbă epistolară a Evangheliei este făcută acum, în timpul războiului, de multe sute de mame, rude, tați, prieteni credincioși. Multora dintre aceste scrisori li se adaugă reviste bune și scrieri – o sămânță prețioasă!

* *
*

Pentru fiecare efort în slujba Evangheliei rămâne importantă regula: nu este suficient să se nimerească talerul, ci centrul trebuie lovit: trebuie să se ajungă la inimă și la conștiință. *Centrul înseamnă convertire și naștere din nou.*

IV.

Slujba pentru cei răniți și pentru soldații de acasă

Din cele mai diferite părți ne străduim să aducem Evanghelia soldaților noștri și înainte de toți, celor răniți. În Frankfurt a. M. a fost închiriat deja de mai multe ori un circ mai mare, unde le-a fost propovăduită Evanghelia la mii de soldați. Și fratele nostru, generalul v. d. Marwitz, a slujit odată acolo, la o ocazie. În Berlin am putut în mai multe lazarete mari să spunem Evanghelia celor răniți (de exemplu: Siemensstadt, 500 de paturi; Barackenlazarett, 1000 de paturi; Neue Welt, 600 de paturi; Brauerei Friedrichshain, 500 de paturi). Un cor, alcătuit numai din copii ai lui Dumnezeu, a cântat la început câteva cântări de credință, după

aceea au cântat și cei răniți de pe foi cu cântări, care le-au fost împărțite, cu acompaniament de pian. După vestirea Evangheliei, fiecare rănit a primit câte un Nou Testament cu Psalmii. Aceeași slujbă au făcut-o și alți frați și fără îndoială că în multe locuri din Reichul German s-au petrecut lucruri asemănătoare. Mai importantă este slujba aceea tăcută, insignifiantă, când creștini și creștine mai în vârstă, cu experiență, vizitează lazarete ca, mergând de la pat la pat, să vorbească individual cu oamenii.

Deocamdată este imposibil să ne facem o imagine cuprinzătoare despre tot ce se face pentru răniți.

Firește că cea mai frumoasă și mai eficientă muncă este cea la care un lazaret întreg este pus în slujba Domnului, ca să slujească în același timp și trupului, și sufletului. Așa este, de exemplu, în Malche, la Freienwalde, și cu siguranță că și în multe alte locuri, oricum, asemenea lazarete rămân rare excepții luminoase. Dar în multe locuri, Domnul a făcut să lumineze în inimi lumina adevărului prin surori medicale credincioase și îngrijitori credincioși sau prin răniți credincioși.

* *
*

Realitatea că fiecare lumină adevărată trebuie să lumineze și fiecare sare veritabilă trebuie să săreze, aceasta există. Mulțumim Domnului că în patria noastră există așa de mulți copii ai lui Dumnezeu care se roagă; chiar dacă nici pe de parte nu aflăm tot, simțim totuși efectele lor. Ce frumos că în slujba pentru cei răniți ajung să-și facă efectul în așa de multe locuri și puterile credinței și ale rugăciunii surorilor noastre credincioase!

Este un fapt evident că din partea lumii și a stăpânului ei se fac eforturi mari ca să se pună bețe-n roate Evangheliei, și mai ales pentru cei răniți.

Că spiritul lumii, că puterea păcatului se întind în jurul nostru foarte tare și lasă arogant impresia că în poporul nostru nici nu se vede adevăratul creștinism, că despre efectele Evangheliei nici nu poate fi vorba, aceasta nu are voie să ne ducă în eroare. Noi trebuie să ne bucurăm de mărturiile puternice ale credinței și să rămânem conștienți că rugăciunile credincioșilor atrag în jos, din cer, biruință și binecuvântare pentru poporul nostru foarte înșelat și orb. Chiar și acum Adunarea insignifiantă a lui Isus este cea despre care Dumnezeu spune: „Pentru că ai fost scump în ochii Mei, ai fost vrednic de onoare și te-am iubit, de aceea voi da oameni pentru tine și popoare pentru viața ta” (Isaia 43,4).

* *
*

Noi mai sunt așa-zisele noastre „seri ale soldaților”. Noi invităm subofițeri și soldați în număr mare, de obicei către 250-300 (odată, în Spandau, au venit chiar 500). Acești musafiri au fost ospătați la mese întinse, cu: cafea, prăjitură, pâine cu unt (odată chiar cu cârnăciori calzi, salată de cartofi și ceai). Li s-au cântat cântări pe patru voci de către un cor și au cântat chiar și ei din cărți de cântări deschise în fața lor. Doi, trei frați, printre care și generalul v. d. Marwitz, și mai mulți ofițeri activi au propovăduit Evanghelia în cuvântări scurte. Până acum am ținut șase astfel de seri. Statul împreună a durat cam două ore. În încheiere, fiecare dintre invitați a primit un Nou Testament cu Psalmii.

Câte nu s-au mai petrecut pe întinsul Reichului German, în uniunile creștine ale bărbaților tineri și în alte locuri! Știm, de exemplu, despre un oraș de garnizoană, unde în fiecare duminică seara au loc adunări de evanghelizare pentru soldați, foarte vizitate. Serviciile neînsemnate, despre care nu vorbește nimeni, făcute în tăcere de copiii lui Dumnezeu, aduc cu siguranță cel mai mult rod. Firește că asemenea eforturi, față de sutele de mii de răniți și cu mult peste un milion estimat de soldați ai trupelor germane de rezervă, apar mult prea neînsemnate. Cu toate acestea, ele sunt foarte importante, pentru că în ele sunt arătate căi noi ca să se lumineze cu Evanghelia în inimile poporului nostru de sub arme.

V.

Există un rod care poate fi recunoscut?

Dacă punem întrebarea: în ce măsură Și-a atins Dumnezeu ținta cu poporul german ca să ne cheme la pocăință, la mărturisirea vinei, la întoarcere, atunci putem, desigur, să avem încredere că multe inimi au devenit accesibile pentru îndemnul la teama de Dumnezeu. Numai rar se vede opoziție la împărțirea de părți din Biblie și scrieri creștine în trenuri și așa mai departe; se batjocorește și se înjură mai puțin. Starea spirituală, accesibilitatea inimilor sunt deci în multe privințe mai bune decât înainte de război. Mai mult nu se poate spune. În general este evidentă o scădere a seriozității în comparație cu perioada începutului de război. Cu aceasta merge mână în mână un puhoi lat de ahtiere după distracții, de superficialitate și de slujire a păcatului, mai ales în marile orașe. Ultima este caracterizată prin anunțuri de distracții în cotidiene și așa mai departe. Despre o reînnoire spirituală adevărată a poporului nostru nu se poate vorbi până acum, nici în orașe, nici la țară. Așa cum stă situația astăzi, este de presupus că în cazul unei încheieri de pace în curând, slabele începuturi pentru o smerire a poporului nostru în fața lui Dumnezeu ar fi repede spălate de spiritul arogant și de îngâmfarea despărțită de Dumnezeu.

Acest spirit de superficialitate și amuzament a găsit, din nefericire, o intrare largă în lazarete, unde în multe locuri se are în vedere numai să fie amuzați răniții. Trupe de actori își prezintă celor răniți glozele și cupletele, răniții sunt duși la cinema, li se aduc romane și reviste umoristice și așa mai departe. Cine cunoaște lumea nu se va mira, căci și din partea copiilor lumii sunt de recunoscut dovezi de dragostea în aceste strădanii, care sunt bine intenționate în felul lor. Dar când auzim ce fel de cărți sunt dăruite răniților, atunci observăm: acolo există mult rău. La acesta se adaugă în multe locuri lipsa de disciplină, de exemplu, alergatul încolo și-ncoace a celor răniți ușor prin birturi, pe străzi până târziu în noapte, însăși relația celor răniți ușor și a celor însănătoșiți cu demimondul este liberă. Dar din toate acestea rezultă datoria pentru copiii lui Dumnezeu să sprijine cu rugăciune și slujire. Mă abțin intenționat de la o clarificare a stărilor morale foarte triste din spatele frontului în vest și în est. Impresii personale nu-mi stau la dispoziție. Dar problema este așa de importantă, încât rugăciunile noastre de credință trebuie să ceară de la Dumnezeu, ca puterea și obrăznicia păcatului să fie împiedicate. Eu mă opresc la capitolul „Un nor întunecos lângă strălucirea soarelui biruinței noastre” (Sabie și scut, 1915, nr.11). Trebuie să recunoaștem cu durere și rușine: în timp ce pe front, în est și în vest, au fost obținute prin luptă cele mai strălucite victorii împotriva dușmanului extern, am trăit în spatele frontului o înfrângere zguduitoare în fața imoralității. Nu îndrăznesc să numesc aici cifrele care mi s-au spus ale bolnavilor de boli venerice, *dar ne chem pe toți la mijlocirea credinței pentru armata și poporul nostru!*

Nr. 19. „Isus a strigat și a spus”¹³

„Dar Isus a strigat și a spus: „Cel ce crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel care m-a trimis pe Mine. Și cine Mă vede pe Mine, Îl vede pe Cel care M-a trimis pe Mine. Eu am venit ca lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric.”” (Ioan 12,44-46.)

Numai de trei ori relatează evanghelistul Ioan că Isus a strigat și a spus, aici și în capitolul 7,28 și 37 – o dovadă că în aceste trei locuri trebuie să fie vorba despre lucruri deosebit de importante. Și este într-adevăr așa. În toate trei ocaziile, Domnul îndreaptă atenția ascultătorilor Săi asupra minunatei Sale Persoane, asupra relației Sale cu Tatăl, ca și asupra

¹³ Copie din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

evenimentelor binecuvântate ale unei legături de inimă cu El și asupra consecințelor îngrozitoare ale respingerii Persoanei Sale. „Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”; - „oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric”; - „Pe cine Mă respinge pe Mine, are cine să-l judece”.

Ceea ce face atât de deosebit de serioase cuvintele Domnului nostru din Ioan 12,44-50 este împrejurarea că era ultima Sa cuvântare către poporul Israel. De atunci urma ca ei să nu-L mai vadă și să nu-I mai audă glasul. De la al 13-lea capitol El nu mai vorbește decât ucenicilor Săi despre plecarea Sa din lumea aceasta, despre relația nouă în care ai Săi vor ajunge ca urmare a plecării Sale la Tatăl, despre trimiterea Duhului Sfânt și așa mai departe; dar pentru popor ca atare, timpul mărturiei Sale era trecut. El le-a mai spus încă o dată că a venit ca lumină în lume (nu numai pentru Israel; căci poporul Său Îl respinsese) și că soarta veșnică a fiecărui om depinde de poziția pe care o ia față de Isus. Cine crede în El nu va rămâne în întuneric, ci va avea lumina vieții, ba chiar va deveni un fiu al luminii (vezi capitolul 8.12 și v.36), dar cine-L respinge pe El și Cuvântul Său, are cine să-l judece: „Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua de apoi.” (v.48.) Isus n-a vorbit de la Sine, ci de la Tatăl, care Îl trimisese, Îi dăduse poruncă ce să spună și să vorbească. Și această poruncă a fost viața veșnică. (v.49. 50.) Deci, cine Îl respinge, Îl respinge pe Tatăl; și cine a crezut în El, a crezut în Tatăl, ba mai mult, cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl.

Ce serioasă și importantă este această ultimă chemare de har a Domnului și Mântuitorului nostru. El știa că „ceasul omului și puterea întunericului” (Luca 22,53) erau aproape și astfel S-a adresat pentru ultima dată cu cuvinte de seriozitate impresionantă și în același timp de adâncă îndurare către mase, care se revărsaseră grămadă în Ierusalim pentru sărbătoarea Paștelui. El a strigat și a spus. Fiecare trebuia să mai audă aceasta încă o dată. Fiecare trebuia pus personal în fața deciziei dacă vrea să creadă în Isus și să găsească lumină și viață, sau dacă vrea să-L respingă pe El și Cuvântul Său și atunci să rămână în întuneric și moarte. Fiecare trebuie să ajungă să fie conștient că nu este vorba numai de acceptarea sau neacceptarea smeritului Isus din Nazaret, ci despre respingerea definitivă a Tatălui și a Fiului.

O, cât de mare este harul în care a venit Isus! Chiar și în acest ceas solemn, când tunetele judecății deja se aud bubuind în depărtare, El spune: „N-am venit ca să judec lumea, ci ca să mântuiesc lumea.” (v.47.)

Tot așa mai este și astăzi. Limba de pe ceasul de har al lui Dumnezeu înaintează. Ceasul omului apostat, răzvrătit, și al puterii întunericului, dezvăluită deplin, este aproape. Omul păcatului, „a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere și semne și minuni ale minciunii și în orice amăgire a nedreptății”, stă în fața ușii. De aceea vrem încă o dată să ne ridicăm tare glasurile și să le strigăm tuturor celor care încă mai sunt departe de Isus, rugându-i, pentru Hristos: „*Împăcați-vă cu Dumnezeu!*” „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5,20-21.)

Nr. 20 „Totuși!”

„Totuși eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă.”
(Psalmul 73,23)

Când povara mă apasă,
Bezna-n juru-mi de se lasă,
Eu sunt cu Tine mereu!
Tu mă duci cu mâini divine,
Ce le-ntorc toate spre bine;
Tu ești ajutorul meu.

„Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată, pare o pricină de întristare,

*și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor care au trecut prin școala ei
roada aducătoare de pace a neprihănirii.”*

(Evrei 12,11)

Chiar acum de nu se vede,
Mai târziu voi înțelege;
Da, la timpul potrivit,
Rod și binecuvântare
Vin după căi de-ntristare,
Numai slavă, infinit.

Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți!”

(Evrei 12,12)

Vreau să umblu vesel, iată,
De la o zi la cealaltă
Și-ncredere voi avea;
Credința să-mi biruiască,
Nimic pacea nu-mi răpească,
Sus curând Te voi vedea.

H. v. R.

Nr. 21 Martori decedați

*„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia
pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu;
fiindcă Tu M-ai iubit înainte de la întemeierea lumii”*

(Ioan 17,24.)

I.

Leopold, baron von Türcke,

Căpitan de cavalerie și comandant de escadron în regimentul de dragoni,
împăratul Frederic al III-lea (2. Schles.), nr.8,
născut în 11 martie 1874, la Trier,

a murit de tifos, 26 iunie 1915, fiind rănit grav, în prizonierat rusesc, la Moscova.

Fratele nostru plecat acasă a fost detașat ca locotenent-major în regimentul de husari, Wilhelm I, la academia militară din Berlin. Pe atunci a venit în contact personal cu inspectorul silvic, von Rothkirch, și Dumnezeu a dăruit un ceas binecuvântat în care von Türcke a vorbit despre poverile conștiinței sale. Sfârșitul convorbirii a fost rugăciunea către Domnul, în care bărbatul fără pace s-a încredințat Domnului. El însuși i-a scris câteva zile mai târziu inspectorului silvic, von Rothkirch: „În 8 am fost împreună și v-ați rugat cu mine. Mi-am repetat rugăciunea seara, acasă. În 9 m-am trezit ca un om nou. ... Deci, ce n-am fost în stare să izbutesc luni în șir, aceasta a reușit Domnul într-o noapte. Nu vă puteți imagina cât de fericit sunt și cât de recunoscător Domnului! Dar acum este vorba despre a crește – mai ales, desigur, în trei lucruri: ascultare, cunoaștere și dragoste. ...”

Acesta a fost începutul noii vieți. Era în anul 1907. Deja în luna următoare, Domnul l-a condus pe cel proaspăt convertit la Zinnitz, ca să fie împreună pentru patru zile cu un cerc mai mare de ofițeri credincioși, în casa generalului baron von Patow. De atunci, noua viață s-a dezvoltat din abundență. Două trăsături au apărut de la început în mod deosebit: 1. Efortul făcut cu dragoste de a-i chema la Isus pe toți cei care se apropiau de el; 2. Mărturia fără teamă de oameni.

După terminarea academiei militare, întors în Bonn la regimentul său, von TÜRCKE s-a străduit îndată să le aducă soldaților din garnizoană Evanghelia mai aproape, atât prin înființarea unui cămin pentru soldați, cât și să mărturisească Evanghelia harului prin orele biblice din casa lui, la care invita și oameni credincioși, și oameni străini de credință. Scrisorile sale detaliate din vremea aceea dau mărturie despre cum a dus el înaintea Domnului toate lucrurile și greutatea, casnice și de serviciu, problemele privind locuința, problemele privind serviciul. Astfel a crescut repede viața sa interioară. Când în anul 1911 a fost detașat cu rangul de căpitan de cavalerie la regimentul nr. 8 de dragoni, a intrat în noul său loc deplin conștient că el putea să fie un martor al Domnului său pe calea despărțită de lume. El a avut parte de marele dar de har că soția sa a mers cu el pe calea îngustă. El a făcut tot ce a putut ca să slujească celor credincioși și să-i aducă în dragoste mai aproape unii de alții. Dificultățile și dușmăniile care l-au lovit din cauza poziției sale împiedecă pentru Evangheliie și pentru credincioși, el le-a luat din mâna Domnului în pace și fără teamă. Astfel au zburat anii, până când începutul războiului din august 1914 a schimbat totul. Începând de atunci avem o imagine exactă a vieții sale zilnice, prin jurnalele fratelui nostru plecat acasă. Drumul lui a mers întâi spre vest. El a fost devotat în a arăta zilnic escadronului său, când se aduna dimineața, seriozitatea veșniciei și harul lui Dumnezeu. Mai târziu, când regimentul ajunsese în est, întâi în Polonia, apoi în Ungaria, jurnalul său citează de mai multe ori serviciile divine la care el i-a invitat duminica pe ofițeri și pe soldați. Vizita la acestea era benevolă. Astfel se spune, de exemplu, în jurnalul său:

Duminică, 21.II.1915,

9^{1/2} – propovăduirea Evangheliei: Smochinul din vie (Luca 13,6-12). Aproximativ 20 de ascultători – în ciuda noroiului fără măsură și chiar a ploii – printre ei Sch. și S., ultimul pentru a treia oară, spre marea mea bucurie.

La propovăduirea Evangheliei au fost numai fețe serioase, atente. Multe au fost foarte emoționate. Ah, dacă ar da Domnul ca acest cuvânt să aducă rod! - ...

Lăuntric îmi merge minunat. Am „pacea pe care n-am cunoscut-o niciodată”. Domnul mi-a luat și mânia și felul pripit de a acționa; pot să decid mai liniștit. Și El îmi arată tot mai mult să caut pe Dătătorul, nu darurile. Da, cu mult mai repede aș fi putut să am toate acestea! Laudă Domnului, care a condus totul așa și pe lângă aceasta ne educă în mod consecvent așa de serios și totuși binevoitor! –

Un mare punct luminos a fost concediul fratelui nostru, din Ungaria la Görlitz, la ai săi. A fost ultima revedere, plină de pace și de bucurie. La întoarcere a avut parte de o fângăduință deosebită a Domnului în privința copiilor săi. El a scris despre aceasta în jurnalul său:

Pe drum am meditat atât la această vizită și am fost plin de mulțumire pentru atâta bunătate pe care m-a făcut Domnul s-o văd. Ca urmare a succesiunii gândurilor, după o convorbire despre deciziile lui Erika în cazul morții mele, am meditat mai aproape la aceasta. Și în timp ce până acum am avut impresia că Domnul vrea să mă aducă sănătos înapoi din război, acum mă gândeam dacă nu cumva Domnul le-a oferit alor mei acest rămas bun înainte să mă ia de pe acest pământ. La gândul acesta mi-a apărut ca lucrul cel mai important în viitorul copiilor mei, ca ei să devină curând proprietatea lui Isus, înainte să cunoască lumea și slujirea păcatului.

L-am rugat pe Domnul pentru acesta și atunci a fost pentru mine ca o contra-întrebare, dacă aceasta este ceva serios și pentru mine. De aceea L-am rugat pe Domnul: Fă cum vrei cu mine! Numai să-i faci pe copii proprietatea Ta! Din nou ca o întrebare: Ce vrei să spui cu aceasta? I-am spus Domnului: Dacă vrei, poți să mă aduci în sărăcie sau în sănătate șubredă, numai copiii să pășească în viață ca proprietate a lui Isus. Și când iar mi s-a părut o întrebare în loc de răspuns, dacă aceasta este ceva serios pentru mine, am spus: Doamne, poți (!) să-mi aduci aminte de ceasul acesta. Apoi, când mi-am deschis Biblia ca să citesc mai departe Matei 18, ea s-a deschis la Isaia 44 și am citit cu uimire și venerație răspunsul la rugăciunea mea –

făgăduința ascultării rugăciunii.¹⁴ În mod deosebit cuvintele „se va numi cu numele lui Iacov” au căpătat o însemnătate deosebită, deoarece noi ne-am pus copiii la dispoziția Domnului, pentru slujba Sa. –

În 9 martie 1915, căpitanul de cavalerie, baronul von TÜRCKE, a fost grav rănit în luptele de la Dnjester, printr-o împușcătură în șold, în timp ce escadronul său se bătea în luptă de infanterie împotriva superiorității considerabile. El a putut să mai meargă câțiva pași, apoi a trebuit să se așeze, în timp ce escadronul se retrăgea. Când germanii au mers înainte din nou puțin după aceea, răniții fuseseră luați de acolo ca prizonieri de către ruși. Scurta sa scrisoare din 10 martie, care a ajuns miraculos la soția sa, suna așa: „Am căzut ieri, grav rănit, în prizonierat rusec. O împușcătură din spate, prin șold, și a ieșit prin abdomen. Astfel că nu există nici puțină speranță să rămân în viață. Dar Domnul poate. Sunt în pacea Sa.

Leopold.”

Următoarea scrisoare, din Stanislav, lazaretul Crucii Roșii, din 16 martie, relatează că rectul este rănit, conținutul intestinului iese prin rană și strică atmosfera. În această scrisoare se spune:

„Sunt foarte bine îngrijit; acele șase surori rusești de Cruce Roșie sunt cât se poate de amabile. Tot personalul muncește zi și noapte cu devotament. Dar în 9, primul transport a fost îngrozitor; întâi în căruță, pe drumuri bolovănoase, îngrozitor de înghețate, la Jsakowa; în 10, de acolo la Tismanitza, unde am rămas în lazaretul de tranzit până în 14. Aici a fost, printre alții, un doctor polonez foarte amabil, din Lodz, care vorbea bine germana și un medic rus de stat-major, care vorbea bine franțuzește.

Dar Domnul nu m-a părăsit niciodată, El m-a păstrat deplin în pacea Sa și m-a păzit de cârtire și de neîncredere. Slăvit să fie El! El este și cu tine. Copilașul a sosit sănătos? Sărută-l și îmbrățișează-l din partea mea.”

Scrisoarea se încheie cu Isaia 40,29-31; Isaia 41,9-10.

Următoarea scrisoare, din 16 aprilie, începe așa: „Lăudat să fie Domnul pentru marele Său har, care face să progreseze însănătoșirea mea și mă menține mereu într-o dispoziție veselă.” El povestește despre rănilor îngrozitoare ale celor care sunt prizonieri împreună cu el și încheie cu 2 Tesaloniceni 3,16.

Puțin după aceea a urmat o carte poștală din trenul sanitar în care von TÜRCKE a fost dus la Moscova împreună cu mulți alți prizonieri răniți. Prima scrisoare de la Moscova, din 7 mai, începe așa: „Îți trimit un salut cordial cu informația că îmi merge tot mai bine. Da, Domnul este îndurător, prietenos peste măsură! Am fost întărit minunat prin Romani 8. Dacă ne adâncim aici, atunci ar trebui propriu-zis să ne ajungă, mai ales dacă îl punem împreună cu Matei 6.32: „Tatăl vostru cereșc știe ...”.

În penultima sa scrisoare, din 6 iunie, von TÜRCKE informează că s-a îmbolnăvit de erizipel, cu febră mare. În această scrisoare se spune: În mod minunat am învățat tocmai în puținele zile bune să laud și să mulțumesc și am câștigat de aici o pace mare. Astăzi, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit viu pentru mine, Psalmul 121: „Domnul este umbra mea”. Am fereastră orientată spre sud. Soarele arde pe patul meu între 10³⁰-1. Atunci, în perioada cea mai caldă, Domnul aduce nori pe cer și-mi dă umbră. Câtă bunătate! Astăzi am observat aceasta, în sfârșit! Ce neglijență și ce nechibzuință! Sunt în pază bună și am o sora care mă îngrijește ca o mamă.”

*

*

*

În toată perioada, fratele nostru n-a primit nici o veste de acasă. El a fost dependent numai de mângâierile Domnului – dar acestea au fost suficiente.

¹⁴ Citește admirativ răspunsul: Isaia 44,1-5!

Bolnav de tifos, a plecat acasă, la Domnul său, în 26 iunie. Din emoționanta sa scrisoare de adio redăm numai începutul și sfârșitul.

Începutul spune: „Pe tine, dragă Erika, te rog să nu porți doliu ca cei care nu au nădejde – noi avem o revedere în fața tronului slavei.”

Încheierea spune: „Lăudat fie Domnul că El ne dăruiește tuturor o revedere în fața tronului Său de slavă!”

Ce interpretare prețioasă oferă acestea: rănirea, prizonieratul și lunga perioadă de încercare a fratelui nostru, izolat de orice vești de acasă, pentru cuvântul: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel!” (2 Tesaloniceni 3,16.) Într-adevăr, Domnul poate să împlinească întru totul ceea ce promite prețiosul Său Cuvânt!

Fritz Lange,

Căpitan și comandant de companie în regimentul de infanterie de rezervă nr.258,

Născut în 19 iulie 1877, la Lötzen,

căzut la Kirkuny, în 18 august 1915.

Fritz Lange a fost într-o măsură totală un copil al lumii, umblând pe căile lumii, departe de pace. Dar a fost un om doritor de adevăr, care nu voia să pară altceva decât era. Mărturiile celor doi frați mai mici ai lui, care găsiseră pacea cu Dumnezeu, l-au impresionat puternic. Astfel a venit într-o seară la ora biblică de ofițeri a fratelui nostru plecat acasă, inspectorul silvic, von Rothkirch. Era în 3 februarie 1908. Mărturiile simple despre harul mântuitor și dragostea Domnului Isus, pe care le-a auzit acolo, în cercul ofițerilor credincioși adunați, au biruit orice rezistență. El a îngenuncheat în cercul fraților, împreună cu ei, și și-a predat viața pentru timp și veșnicie Domnului prezent. El L-a omagiat pe Isus cel răstignit și prezent. Cât de profundă a fost transformarea sa, se poate vedea din relatarea sa în scrisoarea despre discursul de adio din corpul său ofițeresc, la detașarea sa ca adjutant la Institutul principal de cadeți:

Gr.-Lichterfelde, Hauptkedettenanstalt, 28.11.1910,

Masa de adio din Frankfurt a fost o chestiune foarte serioasă. Dumnezeu S-a declarat de partea mea și m-a ajutat minunat. Mi-a fost teamă numai înainte. În timpul discursului mi-a dat pace adâncă. Domnul m-a înviorat prin aceea, că cel de vizavi de mine a constatat că de când nu m-a văzut, aș fi căpătat „o față foarte spiritualizată”, iar celălalt vecin al meu a spus: „Vorbiți mai repede, că sunt foarte curios ce veți spune.” Am ținut o cuvântare cumpănită mai înainte exact, și am spus textual: Din Berlin m-am întors altfel decât am plecat. Anii de lupte interioare au ajuns la sfârșit; ceea ce am căutat atât de mult timp cu aspirație de dor sincer, aceea am putut să găsesc. Am avut o întâlnire cu Mântuitorul răstignit și înviat, Isus Hristos. De când mi-a curățat și mi-a vindecat viața, de când mi-a format-o și acționează în ea, tot ce a fost valoros în viața mea – în ciuda întregii mele slăbiciuni -, a avut parte de adâncire, de dezvoltare, de sfințire, dar tot ce a trebuit să moară, a murit prin Acela care spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

Prin aceasta, piciorul meu a fost așezat pe o stâncă și orice virtute bărbătească devine calitate. Cine ar putea să-și îndeplinească mai bine datoria de soldat, decât cel care ascultă de bunăvoința lui Dumnezeu, de care a avut parte, cu inima neîmpărțită, netulburat de influențele zilei și fără să privească în dreapta și în stânga?

Chiar dacă vreo neînțelegere ici și colo ar face ca drumul meu să nu pară tocmai drept, atunci este totuși numai aparent, căci pentru cine sunt rezolvate toate problemele, pentru acela este depășită și cea proprie, prin Cel care a biruit păcatul.

Așa s-a adâncit și s-a sfințit și relația mea cu regimentul. Dacă înainte am putut să fiu ceva pentru unul sau pentru altul, ici și colo, înseamnă că aceasta este acum pentru mine o datorie sfântă și o slujbă religioasă. Și aceasta înseamnă mai mult.”

Începând de atunci, harul l-a purtat în sus, prin multe lupte grele, serioase. Dar el l-a condus și la o pace adâncă, deplină, care l-a făcut să stea ferm întemeiat în mijlocul tuturor atacurilor și ale spaimelor câmpului de luptă. El a fost pentru camarazii și subalternii săi un exemplu luminos de perseverență și de siguranță fericită, că stă sub harul Domnului său atotputernic și prezent.

Creștinismul său a fost caracterizat prin două trăsături: 1. Printr-o mare dragoste de oameni, care, gata să ajute în orice nevoie exterioară, avea totuși în fața ochilor, înainte de toate, mântuirea veșnică a sufletelor; 2. Printr-un devotament emoționant în mijlocirea pentru oamenii care se apropiau de el.

* * *

Schițe exterioare de viață, scrise de fratele său mai mare:

*„Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura,
din inima lui vor curge râuri de apă vie”*

(Ioan 7,38)

Acum s-a dus și el și și-a adus viața ca jertfă pentru patria scumpă, o viață de luptă și muncă, o viață luminată de harul Domnului. Odată cu el s-au pierdut multe speranțe, și au rămas neîmplinite. Dumnezeu l-a condus îndurător la o maturitate și o experiență interioare, încât noi stăteam de multe ori uimiți și vedeam împlinirea cuvântului din Ioan 7,38 aplicându-se în el. Suntem plini de tristețe după luptătorul Domnului, bărbatul cu inima evlavioasă, fericită, prietenul și fratele permanent gata de sfat și ajutor. Mulțumim Domnului că l-a luat la El, în Împărăția Sa și că în floarea anilor, după o luptă scurtă, i-a deschis lumea trăirii veșnice, fericite.

Friedrich Lange, numit de toți Fritz, s-a născut în 19 iulie 1877, ca fiind al doilea dintre cei patru fii ai colonelului Lange, decedat în 1899. Înainte să meargă la școală trecea drept un copil puțin dotat, deoarece a învățat să vorbească și să meargă târziu. Dar bucuria a fost mare când imediat de la început a arătat o energie conștient ținută, care l-a făcut și în viața de mai târziu să biruiască toate piedicile. În același timp s-a putut stabili la Fritz și o a doua trăsătură de caracter: promptitudinea sa în ajutorare. El era permanent gata să ajute cu bucurie și să ia asupra sa mici eforturi pentru alții. Școala a depășit-o repede și în iulie 1896 a intrat, cadet, în regimentul 12 de grenadierii, în Frankfurt (Oder). Și aici s-a evidențiat prin zel, perseverență și seriozitate, a devenit adjutant și a ajuns la academia militară.

Lăuntric, Fritz fusese mereu un căutător. Prezentul nu i-a plăcut niciodată. El a trăit permanent în viitor, de la care aștepta tot ce părea că-i refuză prezentul.

Noi am vorbit de multe ori împreună despre problema mântuirii veșnice și pe atunci s-a exteriorizat mereu față de mine, că ar fi imposibil să creadă ce scrie în Biblie. Când frații Ernst și Willy s-au convertit la Domnul, el a fost cel care s-a străduit să-i combată cu toată arta sa de convingere, cu tot flerul său. El căuta și încă nu găsisese.

Cuvântul Evangheliei, care stă la baza acestui studiu, s-a împlinit pentru el abia în februarie 1908, când a trecut de partea Domnului. Pe atunci îmi scria: „Cu o smucitură puternică m-a aruncat Domnul jos din car. Recunosc că viața mea de până acum a însemnat ani pierduți și văd cu siguranță fericită că este adevărat tot, tot ce până acum nu mi-a fost posibil să cred.” – Bunele și marile sale însușiri s-au dezvoltat de acum tot mai bogat. Ce a făcut până acum din bunătate și amabilitate, acum făcea de dragul Domnului și nimeni nu l-a putut vedea dezvoltându-se, fără bucurie și emoție interioare.

Când a plecat din regiment în corpul de cadeți, a cărui adjutant a devenit, fiind detașat, la discursul de adio al comandantului regimentului a ținut o cuvântare în care s-a declarat entuziast de partea Domnului.

Pe atunci îmi spunea: „Intenționat nu ți-am spus nimic înainte, căci poate m-ai fi convins să n-o fac. Dar ar fi fost o lașitate dacă n-aș fi făcut-o.”

N-am putut decât să consimt din adâncul inimii și știu că discursul de adio de atunci a făcut o impresie profundă.

Ce binecuvântare a răspândit Fritz ca adjutant al Institutului principal de cadeți, aceasta nu poate fi decât sugerată. Aici a ajuns personalitatea sa la o dezvoltare minunată, umplută de aici înainte de pacea Domnului. Aici și-a pus în joc cu cel mai mare succes: uriașa sa putere de muncă, inima sa plină de dragoste și tactul său fin. Mulți cadeți își vor mai aminti de el cu dragoste și recunoștință, chiar și ca ofițeri bătrâni.

În ianuarie 1913, Fritz a venit ca adjutant la a 30-a brigadă de infanterie, la Coblenz,¹⁵ și s-a logodit curând după aceea cu Margot Wien, care este un copil al lui Dumnezeu, ca și el. Le-a fost hărăzit numai un timp pământesc scurt de a fi împreună și de fericire. După ce a avut loc nunta, la 1 octombrie 1913, el a trebuit să plece pe front deja la 1 august 1914.

Căsnicia sa a fost scurtă, dar o fericire de nespus, o fericire pe care o dă Domnul numai oamenilor care L-au căutat și L-au mărturisit cu tot sufletul. În 22 februarie, ziua morții tatălui său, i-a fost dăruită o fiică în 1915.

Fritz n-a plecat cu inima ușoară la război, ale cărui spaime îngrozitoare au fost chinul inimii sale iubitoare. Cu toate acestea, el s-a evidențiat prin energie și vitejie personală așa de mult, încât deja în 4 octombrie 1914 i s-a acordat Crucea de Fier clasa I. Astfel a stat până în decembrie la Tahure, în Champagne, și a fost detașat în ianuarie la o formație nouă, la regimentul de infanterie de rezervă, 258, în calitate de comandant de companie. Cu totul nesperat, Domnul i-a dăruit pentru sărbătoarea Crăciunului o revedere cu iubita lui soție.

În februarie, trupa sa a pornit spre Rusia și Fritz a fost până în 27 mai în multe lupte grele, din care a scăpat sănătos.

Pentru oamenii săi a fost un superior bun, drept, care s-a îngrijit de ei ca un tată, în același timp un exemplu luminos ca adevărat creștin și soldat.

În 27 mai a fost grav rănit printr-o împușcătură în umărul drept și o rană superficială de glonț la piept și la gât.

Perioada vindecării sale în Berlin și acasă, la Mecklenburg a fost un timp de har, o minunată revelație a Domnului. Dacă a plecat în campania militară ca un creștin credincios și ca un bărbat întreg, impresiile războiului și multele păziri miraculoase l-au condus la o maturitate și o limpezime demne de admirat. Potrivit făgăduinței Scripturii, din el trebuiau să curgă râuri de apă vie.

N-a avut mult astâmpăr acasă. În ciuda dragostei sale fierbinți, nesfârșite, pentru soție și copil, abia a așteptat însănătoșirea sa deplină și în prima săptămână din august a plecat din nou pe front, în întâmpinarea sfârșitului și a morții pentru împărat și imperiu. Lăuntric era ferm convins că Dumnezeu îi va da o revedere sănătoasă. Domnul Dumnezeu a hotărât altfel.

În 18 august, pe Fritz l-a lovit un proiectil inamic de artilerie când a cercetat o poziție împreună cu doi ofițeri ai batalionului al III-lea 258, încredințat lui. Proiectilul i-a pătruns în porțiunea axilară dreaptă, de-a curmezișul prin piept, dar n-a fost mortal imediat.

Fritz a știut că trebuie să moară și a murit în rugăciune pentru profund iubita lui soție și pentru copilul său.

A rezultat o tristețe profundă a oamenilor și a superiorilor săi. Ordonanța devotată i-a dus rămășițele pământești la Ponewjesch, loc în care el a găsit un mormânt de soldați în grădina lazaretului de război I. El a dat ordin explicit că vrea să rămână acolo. –

Am văzut în viața lui Fritz manifestându-se harul și slava Domnului nostru. Făgăduința Sa a fost vizibilă pentru el; și când l-a luat pe Fritz la El, a avut cu el gânduri de pace și nu de nenorocire.

De aceea mulțumesc Domnului, cu toate că inima ne este grea și pierderea mare!

Karl Lange.

¹⁵ Acum Koblenz (n.t.)

* *
*

În încheiere, să dea personal mărturie iubitul nostru frate, din scrisorile sale, despre realitatea credinței noastre și despre prezența Mântuitorului salvator.

Gr.-Lichterfelde, 26.11.1911,

Vreau să-ți împărtășesc o ascultare foarte mare de rugăciune și o faptă mare de dragoste a lui Dumnezeu:

Am crezut ferm într-o minune, cu credința produsă prin Duhul, și ea s-a petrecut acum pe neașteptate în fața oamenilor, fără vreo rugămintă sau intervenție din partea mea. –

Stau nemișcat de uimire și mulțumire pentru tot acest adevăr trăit, în fața iubitului și preaslăvitului nostru Tată.

El a purtat vina mea la cruce. El m-a ajutat să port povara și consecințele păcatului meu și mi le-a luat la timpul Său. –

Eu văd din partea Sa numai har, numai dragoste, numai adevăr, putere și bunătate nemărginită. Și nu vreau să mă gândesc la ce am dat și am de dat în schimb! – Privindu-L, vreau să păstrez numai gândul la această îndurare trăită și să-L rog să n-o uite niciodată.

Este așa de binefăcător să simt ce înseamnă: „Domnul Se gândește la mine!” –

Fie ca El să-i binecuvânteze pe toți cei pe care i-a folosit în har ca unelte ale Sale! Ei toți sunt oameni pentru care eu mă rog de ani. –

Vreau să-ți comunic că tu împărtășești bucuria cu cei pe care i-ai ajutat să ducă povara. – Dacă vrei și poți să folosești aceasta, fă uz în formă adecvată de aceasta în fața fraților și a surorilor și a necredincioșilor. Este o minune și Domnul a făcut ce a spus și a lucrat: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” – Eu o văd.

* *
*

Din scrisorile din campania militară, din Franța:

... Dacă rămân, atunci viața mea este împlinită! ...

Domnul a făcut nesfârșit de des ca să devină realitate cuvântul Său pentru mine în acest război. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” – lucrul acesta niciodată n-a fost neadevărat. ... Sunt bine dispus și învăț să cunosc o viață interioară cu Domnul, care înainte mi-a fost aproape necunoscută. ... Dumnezeu mi-a întărit mult credința tocmai în ultima vreme și a venit așa de aproape de mine, încât am putut să mă reazem de pieptul Său, ca un copil de tatăl său. ...

* *
*

Din scrisorile din campania militară, din Rusia

... „Plec din nou pe front în pace interioară profundă și în deplină încredere în brațele veșnice ale Domnului, care stau sub mine. El va face să fie bine, așa cum a făcut până acum”.

...

Nowiniki, la sud de Kalvarija, 08.03.1915,

Aceasta este prima scrisoare mai lungă pentru tine, din campania militară rusească. Dar din nefericire n-a fost posibil mai devreme, căci un comandant de companie în războiul de mișcare are mult mai puțin timp decât un adjutant de brigadă în războiul de poziție. Dar m-am gândit la tine în toate zilele. – Profund!

Dacă mă gândesc în urmă la această campanie militară, atunci nu văd decât un singur lanț de îndurări și de păziri ale Domnului. Văd și simt ca niciodată înainte cuvântul din Daniel 6,4, devenind adevăr și pentru mine, un om într-adevăr nenorocit. Compania mea este dată ca exemplu altor companii, ca o companie model. – Dumnezeu fie slăvit! – Deja de trei-patru ori

m-am văzut în situații extrem de precare, dar de fiecare dată Domnul a intervenit și le-a transformat în ceva frumos. – În 08.02 trebuia să ocup o tranșee la Gr.-Wersmendingen, care nu prea era frumoasă. Nimeni nu voia să meargă și eu m-am anunțat voluntar, după rugăciune. După aceea a venit un alt ordin și eu n-a trebuit să merg acolo și pentru aceasta am ajuns în dimineața următoare în rezervă la asaltul de la pădurea Schorellen. Atacul, prin zăpadă înaltă de un metru, pe un câmp fără acoperire, ar fi eșuat sigur – dacă rușii n-ar fi fugit mai înainte. – În 15.02 am mărșăluit într-o capcană deschisă a rușilor, pentru că n-am avut destule informații despre inamic. Arăta foarte pașnic, dar eu eram uimit când pe drum o voce interioară mi-a spus: Tot ce se va petrece, se va întâmpla ca să Mă proslăvesc în tine. Și apoi a venit bătălia în care i-am pierdut pe ambii ofițeri și cam 55 de soldați morți și răniți. Dacă nu s-ar fi întâmplat aceasta, atunci nu s-ar fi întors nicidecum vreun om, căci rușii au lăsat capcana să cadă prea devreme. Focul de mitralieră a trecut pe lângă mine foarte exact, cum mi-au spus alții, care au observat aceasta de departe. Eu însumi am tras la 100, apoi la 50 de pași și în râvnă n-am auzit nici măcar un glonț șuierând. O minune a fost și retragerea ușoară. – În 23.02 au fost plasate peste Niemen două batalioane și dincolo au primit vestea liniștitoare că podul aruncat în aer nu mai poate fi refăcut. Prima noastră misiune ar fi însemnat distrugere completă, dar a fost puțin schimbată în favoarea noastră, dar nici așa n-a ajuns la executare și a fost și în a treia formă a sa destul de dificilă. – Spațiul normal pentru o companie puternică de război, în apărare, este lat cam de 200 de metri. Eu a trebuit cu manipulu meu, deja considerabil slăbit, să țin 600 de metri. Și au răzbit. – Cu 15 soldați și o mitralieră i-am atacat în flanc și Dumnezeu a salvat prin aceasta tot ce stătea la est de Niemen, căci puntea noastră de traversare, care a fost construită între timp, nu mai era decât la o distanță de 100 de metri de rușii care pătrundeau. – 3 companii ale batalionului al 2-lea și două plutoane de infanterie ale companiei a 10-a au respins acum 4 batalioane rusești. – În fața, în spatele și în frontul meu sunt aproximativ 160 de ruși morți, 50 răniți, 20 de prizonieri ruși nerăniți. – Eu însumi am tras la cea mai apropiată distanță, pentru că orice pușcă era necesară. Aveam 5 răniți. – Dumnezeu este bun! –

Comandantul diviziei și-a exprimat oficial mulțumirea și recunoașterea pentru mine în fața soldaților adunați, cu străngeri oficiale de mâini, iar comandantul de brigadă a făcut același lucru. Pentru compania mea au fost ținute deja multe cuvântări. – Domnul este minunat!

La Niemen, când am plecat de acolo în marș, în 05.03, compania mea a fost destinată să fie ariergarda, care a avut voie să plece în marș abia patru ore după divizia principală. Lucrul acesta era foarte primejdios. Dar nu s-a întâmplat nimic. Am dormit minunat trei ore și podurile au fost aruncate în aer în urma mea, ca să fie! Deja în câteva ore am ajuns din urmă grosul armatei mele, deoarece ca urmare a întretăierilor marșului cu bagajele etc., a trebuit să stea trei ore pe drum, în care oamenii mei și eu am dormit. Marșul a fost foarte obositor, iar oamenii neînvățați cu marșul, în opt zile de tranșee, au rămas în urmă, în masă. L-am rugat pe Domnul să-mi țină oamenii laolaltă - și astăzi am mai mulți oameni, în ciuda celor aproape 75 de soldați pierduți în bătălia pe care a avut-o compania mea, decât ceilalți, care au avut aproape numai pierderi de marș, în marșurile la care am participat și noi.

Toate acestea numai în cinstea Domnului. „Fără laudă, dar e știut și-aflat, / Că El cu mână Sa tare m-a purtat!”

Am putut să-mi mărturisesc credința de multe ori. Ofițerii, subofițerii și soldații mei mă iubesc și mă stimează. Dumnezeu face pentru mine aceste minuni! Cu excepția a două nopți afară și opt nopți în gaură de pământ, am avut mereu un acoperiș deasupra capului și aprovizionarea cu alimente a fost așa de bună, încât am putut să dau oamenilor mei de două ori pe zi să mănânce. Când calul meu a fost accidentat, în urma rugăciunii am găsit pe drum un cal de cavalerie, rănit ușor, părăsit acolo, care face acum pentru mine servicii minunate. N-a fost nici o rugăciune pe care Dumnezeu nu mi-a ascultat-o. - Și acasă copilul meu! – Nici nu pot să înțeleg. Cum o fi aceasta, când poți să ții în brațe, ca tată, o asemenea creatură! Ah, numai de S-ar lăsa Dumnezeu găsit devreme de ea, cum a promis!

...Despărțirea vrea să-mi sfășie inima uneori. Dar Dumnezeu îmi dă iar și iar curaj și putere în inimă și simt brațele veșnice sub mine. Ieri mi-am schimbat pentru prima dată lenjeria din 03.02 și am putut să mă spăl din plin. Dar sunt sănătos tun și fără... locuitori. Pantofii mei cu șireturi s-au rupt în două, dar Domnul mi-a dăruit o pereche minunată de cizme.

Dumnezeu să fie laudat și slăvit pentru bunătatea Sa mare, bogată!

*

*

*

La Bandysie, 26.03.1915, vineri seara,

Ziua și clipa cea mai grea de până acum a vieții mele militarești, războinice și omenești a rămas în urma mea. A fost ziua de 23 martie. Dimineața, la 4¹⁵, rușii au invadat linia noastră rară, cu mase dense, groase, de oameni și au străpuns-o. – Cu o seară înainte am avut dureri foarte violente de cap și m-am lăsat cu atât mai mult, în deplină încredere a credinței, în mâinile lui Dumnezeu. Dar la 4¹⁵ am fost trezit de împușcături violente și m-am grăbit la poziția mea, înconjurat de împușcături, strigând la Domnul după ajutor. Aici totul era liniștit, dar din stânga răsunau până dincoace urale nebunești de „Uraaa!”. Mi-am sculat oamenii și am tras o rachetă de semnalizare, fără să pot descoperi ceva. – M-am dus la mitraliera mea și dintr-odată au apărut din întuneric, la 50 de pași în fața șanțului meu, mase întunecate, groase, urlătoare, care năvăleau încoace fără să se lase împiedicate de tragerile mele sau de gardul de sârmă ghimpată. Mitraliera mea a cedat, o mare parte a puștilor la fel, pentru că vântul sufla iar și iar în chiulase, nisipul migrator liber al dunei de nisip pe care era situat șanțul nostru, în ciuda acoperirii lui și a ștergerii lui permanente. I-am dat pușca mea unui soldat de lângă mine, care nu putea să tragă și stăteam acum fără armă și fără apărare în întunericul atacului, în fața rușilor care urlau ca diavolii, aruncau bombe de mână și trăgeau. L-am rugat pe Domnul pentru ajutor – dar n-a venit nici unul! – Când primii ruși au sărit lângă mine, în șanțul meu, i-am văzut pe oamenii mei din stânga dispărând fantomatic. – Atunci nu mi-a rămas nimic altceva de făcut, decât să le spun oamenilor mei: „Fugiți acum, băieți!” - și să fug și eu. Moartea sau prizonieratul meu n-ar fi fost de nici un folos statului. Fugeam în paltonul gros de blană, gâfâind, peste ogorul desțelenit, în urma mea cu urletul de victorie al rușilor – din fericire nu urmărindu-mă foarte de aproape – numai cu vreo 20 de soldați ai companiei cu mine, nesigur despre tot ce s-a întâmplat în alte locuri și ce s-a ales de restul oamenilor mei. Era, pur și simplu, îngrozitor! Părea că Dumnezeu m-a părăsit. –

De îndată ce s-a putut, am făcut din nou front și am întâlnit acolo un căpitan, a cărui companie a fost învăluită și prinsă în cea mai mare parte. I-am dat poruncă să reziste cu tot ce aveam la îndemână și am fugit chiar eu la o companie care stătea mai departe, în dreapta, ca împreună cu aceasta să dau un contraatac în flancul inamicului care ne invadase. În clipa aceea a explodat tocmai acolo unde stătusem, o grenadă rusească grea și l-a sfâșiat în bucăți pe căpitan și patru oameni, care au fost literalmente azvârliți în jur. – Am ajuns la compania căutată de mine, dar n-am putut s-o ridic așa de repede, nici nu știam ce se petrecuse în general și a trebuit să renunț la atac. – Acum șed în lumina minunată de primăvară, în trilurile ciocârliilor și în ciripitul pițigoilor, în tranșee, și peste mine trec grenadele cu care se omoară oamenii. – De două ori am trecut peste terenul fără acoperire, sub șuieratul gloanțelor, fără să fiu lovit; în cele din urmă am pus mână pe partea principală a companiei mele, am obținut, în sfârșit, și legătura cu maiorul meu și pe la ora unu mi-am atacat vechea poziție. Rușii n-au tras, au ridicat mâinile și s-au predat în masă. Pe la ora două am avut iar poziția mea. –

Rușii i-au atacat pe întuneric pe cei 900 de oameni ai noștri cu 5000. – Rușii au pierdut 1800 de prizonieri și spre 800 de morți - și s-au întors tot atât de mulți răniți – așa că cei 5000 de oameni care au atacat, sunt distruși. – Noi, cei 900, mai suntem acum vreo 500, dar ținem tare de poziția noastră recâștigată. – La locul unde au pătruns la mine, zac cam 50 de morți, în poziție și în spatele ei zac spre 100-200. – Eu însumi am pansat vreo cinci flăcăi sârmani. – Ei sunt copii, neajutorați, supuși, ascultători și apoi sunt bătărași, needucați, sălbatici și cruzi ca

animalele. Pe zi nu pot să atace și atunci gonesc în întuneric încolo și-ncoace cu deviza: „Împuşcați mortal câți puteți, noi oricum avem mereu superioritate numerică!”

*

*

*

Cât de mare s-a dovedit harul lui Dumnezeu în această viață! „Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem și gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunare în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor!” (Efeseni 3,20-21.)

Nr. 22. Biruințele lui Dumnezeu în războiul mondial¹⁶

I.

Un tratat scris de curând poartă titlul: „Tăgăduitor al lui Dumnezeu mântuit prin război”. Un cititor a înapoiat tratatul cu remarca: „Tăgăduitor al lui Dumnezeu mântuit prin război? Cum așa? Eu cred, dimpotrivă, tăgăduitorii lui Dumnezeu au avut dreptate prin război. Dacă un Dumnezeu al dragostei și al bunătații ar governa lumea, cum poate El să îngăduie evenimentele groaznice ale acestui timp? Dacă ar exista un Dumnezeu atotputernic, cum ar putea El să Se stăpânească, pentru a nu stăvili o asemenea autoflagelare îngrozitoare a omenirii?” Asemenea voci nu se fac rar auzite acum în păturile de sus și de jos ale poporului. Ce-i drept, dragostea și puterea lui Dumnezeu au biruit cu adevărat în inimile multora. Și aceasta o spune, slavă Domnului! un număr mereu crescând de mărturii. Dar există și oameni care se îndoiesc și sunt nesiguri, care se clatină și care cârtesc, care nu văd calea și lucrarea lui Dumnezeu din vremea aceasta. Unii întrebă și cârtesc mai mult sau mai puțin deschis, cum a făcut acel bărbat.

Firește că printre acești gălcevitori și cârtitori sunt și astfel de oameni, care vor continua să fie nemulțumiți și cârtitori în toate împrejurările. Dacă se termină războiul, vor fi alte lucruri folosite de ei ca suporturi ale necredinței lor. Ei nu se vor lăsa educați în nici un fel, nici prin judecată, nici prin har pentru pocăință și pentru credință. Concepția lor de bază este în mod conștient și hotărât ostilă lui Dumnezeu. Chiar dacă la întrebările și pretextele lor le-am da un răspuns clar și exhaustiv, tot n-am frânge cu el firea lor dușmănoasă. Este adevărat ce a spus un slujitor al lui Dumnezeu zilele trecute: „Nu veți transforma năpârca în porumbel și nici pleava în grâu. Și în nici o țară, în nici un oraș, în nici un sat nu-i veți face evlavioși pe toți sau măcar pe cei mai mulți, oricât de puțini au putut să facă Domnul Însuși și apostolii Săi. Trebuie să admiteți că Cuvântul adevărului așa cum este El (nu cum Îl înfrumusețați voi), este acceptat numai de puțini și că turma lui Hristos în perioada aceasta rămâne numai o turmă mică.”

Prin urmare, cu siguranță că unde ajunge să fie prețuită întreaga mărturie curată a Scripturii, vor fi și acolo mereu asemenea oameni care „nu acceptă dragostea pentru adevăr”. Dar pe de altă parte, trebuie totuși să se țină seamă corespunzător de orice întrebare serios. Nici un om cinstit nu trebuie să fie respins. Oricărui om cinstit trebuie să i se dea ocazia să se orienteze. Inimile multor contemporani se cutremură în neliniște. Până în rândurile credincioșilor biblici se arată o căutare temătoare după urmele lui Dumnezeu în spaimele vremii. Toate acestea nu pot și nu trebuie să fie trecute cu vederea de noi. Poporul de martori ai Domnului nu are voie să se eschiveze întrebărilor și luptei vremii. Primii martori ai adevărului n-au făcut aceasta niciodată și în nici o împrejurare. Epistolele din Noul Testament sunt răspunsuri la întrebări; sunt răspunsuri la obiecțiile potrivnicilor. Nu din camera de studiu, ci din lupta vieții pline au luat ființă epistolele din Noul Testament.

¹⁶ De G. Nagel

Așa că mărturia adevărului biblic trebuie să fie în spiritul vremii, în sensul cel mai înalt al cuvântului, potrivit timpului nu în sensul că este legată cu curentul impur al epocii, dar totuși în sensul că *pătrunde cel mai adânc în nevoile și trebuințele vremii*. Și acum ar trebui să iasă comorile Cuvântului: conținând aur, cu putere spirituală, răspândind lumină, dând viață. Zguduirile vremii au zdruncinat inimile oamenilor până în străfund. Întrebările despre ultimul lucru, cel mai important lucru sunt puse apăsător. Întrebările răzbat cu forță elementară despre *care* este realitatea adevărată, *care* este cea credibilă, *care* este cea salvatoare. Aceștia au devenit „ascultători ai Cuvântului” ca niciodată mai înainte. Sloganul, frazele care sună frumos și-au pierdut pentru ei efectul. Ei caută realitatea salvatoare. Multora le merge cu teoriile de până acum ca profesorului de liceu, Karl Busse cu „Faust” al său, despre care povestește în nuvelele sale de război, că și el l-a părăsit în ceasul necazului: „Pe când zăceam noi acolo, cu săptămânile sub cerul cenușiu, aproape de moarte și de inamic, și situația nu se schimba, atunci a fost ca și când s-ar fi desprins de pe noi ca o haină, straniu și nedureros, tot ce fuseserăm mai înainte.” – – „Aproape de noi erau inamicul și moartea.” – – „Uneori îl scoteam pe „Faust” al meu” ca să citesc din el, când exploziile încetau pentru câteva ore. Dar îmi este aproape rușine s-o spun: „A venit ceasul când și el m-a părăsit. El a căzut încet înapoi împreună cu lumea *din a cărei cea mai frumoasă vlagă și sevă este obținut*. El a făcut legătura cu condițiile și premisele care ne dispăruseră de sub picioare.”

Astfel au luat naștere în inimile oamenilor nevoile și necesitățile, care cer mărturia clară a adevărului biblic. Ei o cer neciuit, nediluat, neștirbit. Fie ca Domnul să dea poporului Său de martori har bogat în vremea aceasta, pentru slujba sa importantă! Este misiunea Adunării credincioase să arate mâna lui Dumnezeu în ororile vremii, calea lui Dumnezeu spre țintele lui Dumnezeu. Este misiunea ei să fie *vestitoarea biruințelor lui Dumnezeu în războiul mondial*.

*

*

*

Dacă aruncăm priviri în fața acestei perioade, atunci fața aceasta arată, desigur, trăsături îngrozitoare. Este o abundență de rău și de îngrozitor ceea ce dă acest război la iveală. Este adevărat că istoria omenirii stă peste tot și în toate timpurile sub semnul luptei. Lupta bubuie în orice vreme în inimi și în case, în partide și în stările sociale, cu toate consecințele urii și ale discordiei, cu nenorocire și distrugere de orice fel. Dar acum urcă îngrozitor spre cer flăcările arderii popoarelor. Ele luminează imaginea unei omeniri adânc sfâșiate în contradicții sângeroase. Dar oare poate fi făcut *Dumnezeu* responsabil pentru o asemenea sfâșiere a omenirii? Valul nenorocirii infernale vine peste omenire din responsabilitatea Sa? Are voie vreun om să nutrească asemenea întrebări și gânduri? Față de aceasta trebuie totuși ca vechile adevăruri biblice de bază să ajungă să se impună. Timpul nostru are în general o timiditate ciudată față de ele. De multe ori sunt mărturisite numai incomplet, evaziv, superficial. Chiar și în literatura creștină de război se aud adesea numai incomplet vechile răsunete îndrăznețe. Aceasta o văd și o simt prietenii adevărului biblic, cu durere și surprindere. Dar astfel nu este posibilă nici o clarificare. Căutătorii sinceri nu pot ajunge astfel la găsirea adevărului mântuitor. Trebuie să iasă vechile stindarde sfinte, care au arătat deja atâtor oameni, prin tulburări și valuri, calea spre biruință și odihnă.

Și acesta este primul lucru pe care ni-l spune adevărul biblic, că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, adică l-a făcut *liber*. Apoi, prin hotărâre liberă a lăsat omul răul înăuntrul. *Printr-un om a venit păcatul în lume, iar moartea prin păcat* (Romani 5,12). Ce violentă și ce cumplit de adâncă a fost căderea, aceasta o arată tocmai consecințele. Dumnezeu îl lasă pe om în orice privință „să culeagă rodul faptelor sale” (Isaia 3,11). El a instituit ca pe o lege sfântă, ca zdruncinarea și decăderea și *moartea să fie în orice privință consecința păcatului*. El a făcut din aceasta o lege, ca „Pentru cei răi *să nu fie pace*” (Isaia 48,22). Astfel că tocmai răul din lume face vizibilă pentru cel care vede, *sfînțenia înflăcărată a lui Dumnezeu*. Astfel ajunge la cunoștința sa propria lui vină. *Nu Dumnezeu, ci omul ajunge aici pe banca acuzaților*. Omul trebuie să guste în consecințele păcatului său ce lucru cumplit de amar,

aducător de moarte este păcatul. Mărimea necazului trebuie să-i arate unde este situat izvorul otrăvit: *că păcatul* este rușinea oamenilor, a popoarelor (Proverbe 14,34). Toată jalea și amărăciunea vremii trebuie să slujească la a-l face pe om să-și dea seama că *vina sa* este cauza, că ea este „*răul cel mai mare*”. Și împovărat de vină și gata de pocăință, el trebuie să găsească drumul înapoi la Dumnezeuul său. Deja pentru nenumărate făpturi omenești, necazul a devenit vestitorul vinei lor, mijlocul de har pentru pocăință și convertire. Aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu. Munca lui Dumnezeu pe terenul acestui pământ după cădere este lupta împotriva păcatului. El vrea să dezvăluie păcatul în lumina sfințeniei Sale. El vrea să-l prezinte ca singurul lucru demn de ură și de moarte. Și toate consecințele păcatului, toate necazurile din lume, Dumnezeu le face să slujească scopurilor Sale sfinte de luptă. Aceste lucruri devin arme în mâna Sa tare. Ele devin pentru El mijloace sănătoase de pedeapsă și disciplină în lupta cea mai înaltă. Da, Dumnezeu rânduieste însuși mersul răului astfel, încât el va sluji scopului Său. Și tocmai acesta este triumful puterii și al adevărului lui Dumnezeu, că tot răul de pe pământ și tot răul din iad nu pot opri mult timp biruința lui Dumnezeu, că răul acesta trebuie mult mai mult să slujească la a pregăti triumfurile definitive ale lui Dumnezeu.

Așa că Dumnezeuul sfânt stă și El în mijlocul ororilor acestei vremi. Necazul ei acumulat este mijlocul sfânt de luptă în mâna lui Dumnezeu. Suferințele acestei vremi sunt de evaluat ca judecată îndurătoare, ca pedepse ale lui Dumnezeu, ele trebuie să îndemne la pocăință și convertire. Lucrul acesta l-au recunoscut mulți și s-au plecat gata de pocăință sub mâna biruitoare a lui Dumnezeu. Tăgăduitori ai lui Dumnezeu sunt într-adevăr mântuiți prin război. Oameni care n-au putut fi aduși la convertire în nici un alt mod, s-au întors la Dumnezeu prin necazul vremii. *În războiul mondial sunt de notat biruințe ale lui Dumnezeu și păcătoșii au văzut în Hristosul răstignit și înviat, revelația mântuirii salvatoare a Dumnezeuului care se îndură.*

Dumnezeu stă în lupta Sa cu cele mai înalte mijloace de luptă. Cu ce mijloace se dă lupta aici, după care metodă – aceasta se arată cel mai limpede în punctul culminant al luptei: *la crucea de pe Golgota*. Nu cu forța vrea Dumnezeu să doboare răul. Aceasta se arată aici. El vrea să biruiască numai prin puterea adevărului Său, prin puterea dragostei Sale sfinte. De aceea îi lasă vrăjmașului libertate de acțiune pentru împotrivirea sa. El îngăduie aceasta, ca pământul să devină un câmp de luptă, pe care cerul și iadul, lumina și întunericul, adevărul și minciuna se luptă pentru stăpânire. Crucea de pe Golgota arată punctul culminant al acestei lupte, întrebuințarea celor mai înalte mijloace de luptă. Nu există o dezlănțuire mai îngrozitoare a păcatului, decât cea care l-a dus pe Hristos la moarte. Puterile vrăjmașului s-au îndreptat cu cea mai mare recrutare de putere împotriva Celui sfânt și Celui fără pată și l-au omorât. Dar această cea mai înaltă expresie a răului trebuia să contribuie, ca hotărârea de biruință a lui Dumnezeu să se împlinească. Sfințenia și dragostea lui Dumnezeu au mers mai departe spre victorie în moartea Mijlocitorului. Puterea vrăjmașului a fost frântă cu o înfrângere valabilă în toate veșnicile. Ce-i drept, ziua biruinței încă nu este ziua secerișului. Dar o temelie a biruinței este câștigată pentru lupta și biruința în continuare. Pe fundamentul stâncos al biruinței lui Dumnezeu de la cruce, vor fi înfăptuite toate marile fapte ale lui Dumnezeu din viitor. Ca rod al biruinței de la cruce, Adunarea lui Dumnezeu va fi desăvârșită și vor fi chemate la existență cerul nou și pământul nou.

II.

Căile lui Dumnezeu în omenire se explică minunat în lumina crucii. Urmele lor devin limpezi în istoria mondială și în viața individuală. Dumnezeu Își duce lupta cu cele mai înalte și cele mai sfinte mijloace și fiecare inimă omenească este o bucată de câmp de luptă și toate lucrurile sunt mijloace și arme în luptă. Dar Dumnezeu locuiește în loc ascuns. „Calea Sa este sfântă” (Psalmul 77,13) și: „DOMNUL Se destăinuie celor care se tem de El” (Psalmul 25,14). Despre nebuni este scris că ei „disprețuiesc înțelepciunea și îndrumarea”. Dar pentru cei sinceri „Temerea de DOMNUL este începutul cunoștinței” (Proverbe 1,7).

Se pune întrebarea; de ce a îngăduit Dumnezeu acest război îngrozitor? Dumnezeu a îngăduit și alte lucruri și va mai îngădui și altele decât acestea. Cu siguranță, cauza poporului german stă acum sub semnul unui război care este bogat în victime și plin de suferință, cum n-a fost altul înaintea lui. Aceasta ne mișcă inima și suferim, purtăm împreună cu ei și ne rugăm împreună cu ei. Dar *nu stă cauza proprie a lui Dumnezeu pe pământ sub semnul crucii și al suferinței?* Nu merge poporul, care este născut din Duhul lui Dumnezeu și lumină, pe drumul său printr-o măsură maximă de suferință, ordonată lui? Numai sub Roma papală au murit cam 50 de milioane de mărturisitori ai Numelui lui Isus. Ei au fost omorâți pentru nici un alt motiv, decât că s-au mărturisit cu trup și suflet ca proprietate a lui Isus. Și totuși, poporul acesta L-a înțeles pe Dumnezeuul său. El a înțeles lupta instituită pentru el. El a înțeles că din cauza răului din lume, sfatul lui Dumnezeu nu poate fi împlinit decât prin suferință. Și poporul acesta, socotit ca oi de înjunghiere (Romani 8,36), L-a aclamat cu strigăte de bucurie, trăind și murind, pe Căpetenia mântuirii lor. El I-a rămas credincios până la moarte.

Dar și primii creștini în mod deosebit au recunoscut limpede motivele nevăzute care au făcut necesară lupta. Ei au văzut în dușmani „armata celui rău” și au văzut în ostilitatea față de ei, lucrarea lui satan în lume. „Vrăjmașul”, așa spuneau, „după cădere, are putere asupra oamenilor”. – „Moartea a obținut laurii victoriei.” Dumnezeu a putut să nimicească prin puterea Sa numai răul nelegiuit din lumea spiritelor. Dar nu aceasta este voia lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a făcut pe om liber. Răul primordial a luat ființă prin libertatea de creatură. *Tot prin libertatea de creatură* trebuie să fie și biruit. Abia astfel va fi restabilită onoarea lui Dumnezeu, umbrită prin căderea în păcat. „Dumnezeu nu poate și nu vrea să-l învingă pe vrăjmașul omului căzut altfel decât prin faptul că biruința va fi obținută în interiorul omenirii înșelate.”

Aceasta a fost ceea ce primii creștini au dedus din Biblia lor. Și lucrul acesta, care le era stabilit ca învățătură din Scriptură, pe acela îl spuneau și-l învățau, pe acela îl mărturiseau în fața întregii lumi. Astfel a strălucit lumina prin mărturia lor în negurile vremii și ale lumii. Astfel au putut oamenii care întrebau și oamenii care rătăceau, s-o scoată la capăt în propriile lor rânduri. Astfel au fost trimise lumina și adevărul și în inimile acelora care încă mai căutau să se orienteze, încâlciți în negurile lumii.

O, câtă nevoie este și în prezent ca adevărul să fie propovăduit în deplinătate și temeinicie biblică! Foarte mult au fost neglijate marile învățături ale Cuvântului. Mulți dintre noi stau prea puțin sub influența sfințitoare a marilor învățături ale Bibliei. O mare superficialitate s-a arătat de multe ori în tratarea Scripturii. În propovăduire a fost preferat ce este mai ușor, mai superficial, anecdotic. S-a spus totuși absolut pe drept că „*în multe locuri, modul obișnuit de predică n-ar sluji tocmai la răspândirea credinței în asemenea lovituri îngrozitoare ale pedepsei divine*, deoarece în biserică (și desigur și în altă parte) a venit pe deasupra o instruire religioasă prea slabă”. Dar acum trebuie mărturisite limpede toate vechile adevăruri sfinte. Avem nevoie de lumina și de puterea lor. Avem nevoie de ele ca hrană, nuia și toiag. Poporul Domnului nu poate învăța marile sale lecții, poporul nu poate fi lumină și sare pentru lume fără candela și mirodeniile Cuvântului. Nimic nu ajută, nimic nu vindecă, nimic nu călăuzește și întărește în această vreme, decât Cuvântul. Poporul Domnului nu poate să vadă sfatul și calea lui Dumnezeu, el nu poate fi într-o perioadă importantă talmaciul lui Dumnezeu pentru contemporanii săi, dacă el nu face din mărturiile lui Dumnezeu „sfătuitoarii” săi (Psalmul 119,24), dacă nu le prețuiește ca pe „adevărata sa comoară” și „moștenirea sa veșnică” (v. 111), dacă ele nu sunt pentru el „mai de preț decât aurul și decât mult aur fin (Psalmul 19,10).

*

*

*

Vechile adevăruri obișnuite cu victoria pășesc minunat în vremea aceasta spre o nouă biruință. Învățătura biblică despre căderea în păcat și consecințele ei au fost ridiculizate și calomniate de generația vremii, lumească și sigură de sine. Dar această învățătură este dovedită ca indiscutabil de adevărată prin evenimentele timpului. Realitățile istoriei își

urmează drumul neclintit, neinteresate de vorbăria oamenilor, și în suita lor vedem pretutindeni pecetea adevărului biblic. Dar acum contează să se răscumpăre timpul pentru mărturisirea adevărului. Contează, mai ales, să arătăm lumea și mizeria ei în oglinda Cuvântului. Mizeria actuală doar nu este, pur și simplu, nimic nou. Ea este numai *un punct culminant în istoria luptei și a suferinței omenirii*. În orice timp și în fiecare loc se arată urmele căderii. „O ruptură străbate prin orice lucru pe care l-a creat Dumnezeu.” Poeții noștri ne îndrumă să mergem, în timpul primăverii și al verii, din câmpurile de luptă ale vieții, *în natură*. Acolo, spun ei, ar fi de găsit pacea pe care inima o caută zadarnic în rest. Este adevărat? Cu siguranță că se găsesc și în natură, în starea ei căzută, urmele revelației lui Dumnezeu. „Înșușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și divinitatea Lui se văd lămurit de la crearea lumii” (de la Romani 1,18 în continuare). De frumusețea și măreția, de bogăția și armonia naturii sunt impresionați cel mai profund cei care privesc cel mai adânc în ea. Totuși, în tărâmurile întinse ale universului nu se găsește pacea care lipsește în lumea oamenilor. *Lupta blestemată* care viuiește într-o omenire, care prin păcat a devenit nelegiuită și de aceea fără pace, *viuiește și în creație*. Viața în lumea animalelor se menține prin luptă. Majoritatea animalelor sunt dependente de hrana animală, de multe ori hrană vie. Anumite păsări își înfig prada în spini și în ghimpți, ca s-o păstreze proaspătă. Acolo prada se zbate apoi zile întregi. Furnicile dau unele cu altele adevărate bătălii, asociate cu extraordinare omoruri reciproce. „Dar nu numai animalele, ci și plantele”, spune un cercetător al științelor naturii, „duc oarecum un război între ele și împotriva propriilor urmași. În fiecare ghindă, pe lângă singura sămânță ajunsă la dezvoltare, mai sunt cinci germeni apăsați și sleiți de moarte.

- „Putem să susținem în mod îndrăzneț că starea celeilalte creații organice corespunde perfect celei a omenirii și, prin urmare, nu este cu nimic mai pașnică.”

Creația vizibilă arată pretutindeni întipărirea unui dezechilibru îngrozitor. Nicăieri nu este pace. Peste tot viuiește o luptă niciodată întreruptă, plină de victime. Dar încă o dată: trebuie ca această stare a unei stricăciuni profunde să devină o acuzație împotriva lui Dumnezeu? Este starea aceasta cea normală, starea dorită de Dumnezeu, starea poruncită de Dumnezeu? Peste orice lucrare a lui Dumnezeu strălucea la început acest: „era foarte bine”. A cui este vina că lucrul acesta nu mai poate fi valabil? O, cum va fi *creația peste tot*, pentru cel care vrea să vadă, pentru cel sincer, *o imagine în oglindă a degenerării sale!* Cu Împăratul ei acum detronat, creația are marea ei cădere. În prezentarea sa neîntrecută, impresionantă, dureroasă, apostolul plin de Duh a descris durerea creației legate împotriva voinței ei (Romani 8,18-22). Ea suferă durerile nașterii, tânjește sub robia deșertăciunii. Ea așteaptă, plângând, eliberarea. Din timp în timp, oamenii, percepend limpede și sănătos, au simțit și ei suspinul creaturii după eliberare. „Dacă”, spunea cineva, „stăm singuri afară, în natură, atunci este ca și când ea ar fi un spirit care-l roagă pe om pentru eliberare. Poate omul să elibereze natura?” Și sunt cunoscute cuvintele lui Friedr. von Schlegels:

Încă-i un văl de văduvie
Peste-mplinirea ce-o să vie,
Firea-i toată sub întristări;
Până când vălu-i luat din cale,
Să-nalțe cântece de jale,
Tot ce are suflare-n nări!

Străbate-un plâns comun și tare,
Cât stelele sclipesc în zare,
Prin toate-arterele firii.
Luptă-i pentru transfigurare;
Tânjește după aprobare,
Făptura-n teama iubirii.

Câte un drum mă duce prin case de bolnavi și azile de bătrâni. Uneori mă gândesc: N-ar trebui ca toată această nenorocire zilnic nouă să-l facă pe fiecare conștient de ruina creației? Nu este armata de boli și de suferință orice fel de dovadă că puterile aducătoare de moarte dețin stăpânirea în lume? Nu este absurditate și blasfemie să gândim că omenirea ar fi ieșit așa din mâinile lui Dumnezeu? Orice mădular în trupul nostru este subordonat nenumăratelor posibilități de suferință. Nu sugerează toate acestea, până la descompunerea dureroasă a vieții trupești, o stricăciune ascunsă, profundă? Suferința fizică este în Scriptură, atât de elocvent și de zguduitor, un simbol al pagubei interioare a inimii și a sufletului: „Tot capul este bolnav și toată inima slăbită. Din talpa piciorului până în creștet, nimic nu-i sănătos în el; răni și vânătăi și bube deschise: necurățate, nici legate, nici alinate cu untdelemn” (Isaia 1,5-6). Așa vede Scriptura adâncimea neputincioasă a ruinei interioare, în oglinda și imaginea pagubelor exterioare.

III.

Care om ar suporta să vadă într-o clipă tot necazul lumii, chiar dacă ar fi numai necazul orei, chiar dacă ar fi numai necazul clipei în care mâna scrie aceste rânduri?

Oare n-are dreptate filozoful pesimist când spune: „Dacă am aduce fiecăruia în fața ochilor durerile și chinurile îngrozitoare cărora viața sa le stă permanent deschisă, atunci l-ar apuca groaza; și dacă l-am duce pe cel mai încăpățânat optimist prin spitalele cu bolnavi, prin lazarete și camerele de torturi chirurgicale, prin închisori și camere de schingiuire și prin grajdurile sclavilor, peste câmpurile de luptă și în locurile de execuție, apoi i-am deschide toate adăposturile întunecoase ale mizeriei, unde aceasta se ascunde de privirile reci ale curiozității: atunci cu siguranță că și el va recunoaște în cele din urmă, ce fel de „cea mai bună dintre toate lumile” este aceasta.

Dar omul este așa de întunecat, încât el, cu toate că este înconjurat de consecințele îngrozitoare ale căderii, totuși nu vede această cădere. Peste tot îl înconjoară „reflexul viu al propriei sale degenerări și al răzbunării divine”, și totuși nu se pleacă nici sub una, nici sub cealaltă. Este inerentă păcatului o putere a răstălmăcirii, a auto-mințirii. Sub această influență răstoarnă în cele din urmă omul rătăcit adevărul. În loc să asculte sentința judecătorească din necazul lumii asupra lui însuși, el se întoarce acuzând, împotriva lui Dumnezeu. Până la o asemenea absurditate duce necredința. Până la asemenea gânduri de blasfemie duce prejudecata gândului carnal neînfrânt. Cu plăsmuirile prejudecății sale, necredința își distruge în cele din urmă singură posibilitatea credinței. Căci un Dumnezeu care Și-ar fi creat creația într-o asemenea stare, n-ar mai putea fi chemat ca Salvator de la ce este rău.

Cunoscutul cuvânt al filozofului Schopenhauer are un răsunset dur și cu siguranță că el nu provine din credința sa: „Dacă Dumnezeu a făcut această lume, atunci nu vreau să fiu eu Dumnezeu; nenorocirea ei mi-ar frânge inima.” Și când pesimistul fără credință, E. v. Hartmann, declară că este o greșală că există, propriu-zis, o lume, și este o crimă de neiertat în caz că ea provine de la un Dumnezeu conștient, atunci o asemenea vorbire ne sună direct hulitor. Dar noi știm cât de complet greșite sunt premisele de la care pleacă acele cuvinte. Dumnezeu nu a făcut lumea așa. Nici unul dintre mesagerii lui Dumnezeu, pe care i-a trimis Dumnezeu la proclamarea adevărului Său, n-a spus vreodată aceasta. Nici unul n-o va spune vreodată. Toată Biblia stabilește contrariul. Toți oamenii care sunt din adevăr mărturisesc că numai păcătosul cu păcatul său este de vină pentru nenorocire. Și cum nenorocirea este un reflex al vinei omului, tot așa este ea, pe de altă parte, dovada sfințeniei mâniei și a judecății lui Dumnezeu. Și o mare lucrare de mântuire stă în punctul central al oricărei acțiuni a lui Dumnezeu pe acest pământ. Mizeria lumii a declanșat în inima lui Dumnezeu cea mai puternică mișcare a dragostei Sale. Inima Mijlocitorului s-a frânt literalmente în moarte, ca să smulgă lumea din disperarea ei. Dar aceasta s-a petrecut în mod biruitor, nu în milă neputincioasă, ci în puterea dragostei biruitoare și salvatoare a lui Dumnezeu.

O, dacă ar vrea toți cei torturați de chinul enigmei de nerezolvat a vieții să se grăbească la crucea Fiului lui Dumnezeu! Aici este rezolvarea tuturor enigmelor. Aici se rupe ceața necredinței. Aici, dragostea și adevărul lui Dumnezeu răzbat la lumină. Cuvântul crucii este biruința lui Dumnezeu și puterea lui Dumnezeu pentru orice om care este supus și care crede. Dar exprimările de mai sus ale filozofului pesimist nu respiră, din nefericire, duhul credinței. Ei renunță categoric la cruce ca fiind rezolvarea divină a problemei. Și așa arată, dimpotrivă, la ce consecințe ajunge necredința care tăgăduiește căderea. În loc să evalueze necazul ca pe o consecință a păcatului și astfel ca un mijloc de pocăință și de disciplină rânduit dumnezeiesc, inima omului se înalță, cărtind și defăimând, împotriva lui Dumnezeu. Despre această necredință defăimătoare a lui Dumnezeu ne spune cuvântul profeției: „L-au hulit pe Dumnezeu cerului din cauza durerilor lor și din cauza rănilor lor, și nu s-au pocăit de faptele lor” (Apocalipsa 16,9-11). *Acesta este ultimul rod infernal al necredinței*, care nu respectă nici bunătatea, nici seriozitatea lui Dumnezeu. Ea nu se lasă în nici un fel adusă prin autocunoaștere la judecata de sine, ci continuă să-și desăvârșească vrăjmășia față de Dumnezeu, în înălțarea de sine și în acuzarea lui Dumnezeu.

*

*

*

Tocmai în această desăvârșire își trădează necredința *provenința de la minciunosul de la început*. Acesta s-a apropiat de om ca acuzator al lui Dumnezeu. Omul i-a dat ascultare și curând și omul căzut și devenit apostat a stat ca acuzator împotriva lui Dumnezeu: „Femeia pe care *mi-ai* dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Geneza 3,12). Peste tot unde sunt inimi care cârtesc, care se ceartă, care-L acuză pe Dumnezeu, acolo nu este Duhul lui Dumnezeu, acolo nu este duhul bun și îndurător al pocăinței și al supunerii. Nu, acolo este duhul răsculatului, al vrăjmașului și al răzvrătorului de la început. Face parte dintre lucrurile mari și sfinte ale Bibliei, ca Ea să arate de unde a ajuns răul să stăpânească în lume. Ea ridică vălul care desparte invizibilul de vizibil. Vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor a câștigat putere în lumea aceasta. El a devenit domn și stăpân și „dumnezeul veacului acestuia” (Ioan 16,11; 2 Corinteni 4,4 și altele). Mărturiile Scripturii în Vechiul Testament și în Noul Testament arată limpede aceasta. Generația lumescă a timpului nostru este potrivnică față de tot ce este supranatural și veșnic. Ea n-a vrut să lase să conteze decât vizibilul ca fiind realitate. Ea a negat invizibilul, fie că aparține cerului sau iadului. Dar evenimentele vremii și-au pus și ele pecetea sub partea cea mai îngrozitoare și cea mai întunecată a mărturiei scrise.

În acest război, răul a venit spre noi în contururi puternice, ca o putere care stăpânește lumea și popoarele. Sau, domnia minciunii ar fi sărbătorit vreodată un asemenea triumf în lume ca în prezent? Popoare întregi stau ca vrăjite sub influența ei demonică. Conducerea statului poarelor întregi se arată pătrunsă adânc în interior de un spirit de necinste. Nici un cuvânt dat solemn, nici un pact, nici motivele morale nu mai au vreo valoare. Minciuna, ipocrizia și escrocheria inteligentă, ascunse în spatele frazelor care sună omenește prietenos, acestea joacă rolul hotărâtor. Un duh de minciună și de crimă atrag masele, așa cum am văzut de curând, de exemplu, în Italia. Lăcomie brutală, ambiție arzătoare se mânjesc cu sângele sutelor de mii de oameni. Această ambiție își urmărește ținta sălbatică peste câmpuri de cadavre. Cuvântul clar este, pe lângă aceasta, folosit abuziv în scop de minciună, într-un mod cum nici unul dintre noi n-a pomenit vreodată. Ai impresia că tot modul de a vorbi arată la popoare întregi urmele unei stricăciuni interioare adânci. Un spirit de nesinceritate pare să stăpânească formele cuvântului. Vorbitorul a decăzut la frază, la un simplu joc răsunător de cuvinte. Noi am auzit cuvântări de miniștri, care „abundau de minciuni”, discursuri care au făcut incredibilul în arta vorbirii neadevărate, care ascunde faptele. Oare un asemenea spirit de minciună nu pregătește el calea pentru biruințele epocale ale răului? Oare toate acestea nu slujesc la a pregăti timpul *când minciuna și nedreptatea se vor înmulți* (Matei 24,12), *când diplomația și anticreștinismul vor fi la fel*? Astfel este confirmată realitatea în fața ochilor noștri, în vremea aceasta, că lumea zace în cel rău, satan, minciunosul de la început, că el a

devenit dumnezeul veacului acestuia. Cel care nu vrea să urmeze afirmațiile Bibliei, acela stă în fața multor enigme. Nici un om nu poate să explice mulțumitor aceste lucruri, dacă el nu acceptă afirmațiile Bibliei.

Dar de ce se ia așa de puțin în serios utilizarea liniilor directoare ale Scripturii în vremea aceasta? De ce se vorbește așa de puțin despre ele? Firește că nu vrem să recomandăm să „cobim” pretutindeni. Cu pronunțarea prea frecventă a numelui lui satan, în cuvinte și în scrieri, mai mult se păgubește, decât se folosește. Dar frapant este totuși, că tocmai în această vreme, când evenimente înspăimântătoare dau dreptate Bibliei, *așa de puțin se arată spre marile ei învățături*. De unde vine aceasta? Încă se mai tem oamenii să nu fie considerați retrograzi, dacă se întâmplă aceasta? Învățăturile Scripturii încă mai sunt o insultă pentru „generația înălțată pe o culme culturală înșorită”? Dar o prăbușire mai radicală de pe această culme, decât a adus-o acest război, este totuși greu de imaginat. Cu „cerul pe pământ” s-a terminat acum probabil definitiv. De curând a spus-o glasul unui om cu judecată: „*Războiul a dat dreptate pesimismului cultural al creștinilor.*” Cuvântul acesta este adevărat. Aureola Europei creștine zace în bucăți la pământ în fața Asiei și a Africii păgâne. Negrii au dus la închisoare misionari germani și pe soțiile lor. Păgânii sunt în zonele de operațiuni militare europene martori și participanți la autoflagelarea așa-numitelor națiuni creștine civilizate.

Cu toate acestea, ne mai temem de o dezonorare a generației noastre, dacă îi spunem că o putere a răului stăpânește în mijlocul ei? Nu vedem că este o dezonorare de sine mult mai rea dacă declarăm starea existentă drept una normală? Aceasta ar însemna tocmai negarea și înjosirea nobleței proprii omenirii. Aceasta ar însemna chiar să i se recunoască răului un drept de stăpân al casei în omenire, pe care nu l-a avut și nu-l va avea niciodată.

Cine crede decisiv că starea existentă a omenirii este cea normală, aceluia nu i se va putea lua această credință forțat. Dar atunci logic, ar trebui să nu mai aibă nădejde în omenire. Atunci nu trebuie decât să fie de acord cu răbufnirile deznădejdii disperate a pesimiștilor, căci atunci este în ei mai mult adevăr decât în toate elogiile moderne pentru bunătatea înnăscută a omului. Scriptura arată clar și luminos că salvarea omului este posibilă tocmai de aceea, pentru că nu el, ci *satan* este autorul răului. Omul este un înșelat și pe aceasta se bazează capacitatea sa de salvare. Sunt posibile revelațiile lui Dumnezeu, care îl conduc din eroare la adevăr.

Dar motivul cel mai profund al respingerii acelei învățături este, probabil, încă un altul. El stă în superficialitatea și în nechibzuința firii noastre stricate. Noi suntem extrem de potrivnici consecințelor sfinte și riguroase ale învățaturii Scripturii. Noi nu vrem să admitem sclavia noastră morală. Dacă aceasta există, suntem cu adevărat vânduți unei puteri rele invizibile, atunci acesta este un lucru îngrozitor de serios din cauza păcatului. Atunci s-a terminat cu iluzia răscumpărării de sine. Atunci trebuie să vină o răscumpărare care nu este o realizare omenească, ci o lucrare biruitoare, din cer, a lui Dumnezeu. Și atunci *suntem legați de Răscumpărător*, și toate căile lui Dumnezeu duc atunci cu logică luminoasă în sus, la crucea și la tronul Mijlocitorului. Dar pe această cale nu vrea să meargă generația prezentului, lumească și sigură de sine. Și acesta este motivul cel mai profund pentru care învățătura Scripturii este tăgăduită și omisă de la originea infernală a răului. Acesta este, desigur, și motivul pentru care este până în prezent neglijată, de cele mai multe ori cu tăcerea, *așa cum, propriu-zis, retragerea adevărilor biblice fundamentale și din literatura religioasă de război trebuie să surprindă deosebit de dureros.*

IV.

Dar acum Dumnezeu a lăsat să se petreacă peste toate tăgăduirile și neglijările, lucruri care au confirmat din nou adevărurile străvechi. La apărătorii puternici ai adevărilor biblice s-a adăugat și războiul mondial. Și este voia lui Dumnezeu ca vechile adevăruri severe să fie duse în inimile oamenilor cu un scris înflăcărat, ca să fie date la iveală stâncile veșnice care stau neclintite în zguduirile vremii. Cum devin totuși mulți din vremea aceasta conștienți de

*efemeritatea și de deșertăciunea a tot ce este pământesc! Cunoscutul conte rus, Tolstoi, povestește în „spovedania” sa, că pe culmea vieții sale, la 50 de ani, ca moșier sănătos tun, bogat, fericit în căsătorie, în toiul gândurilor sale la gospodărie, care îl preocupă total, a fost surprins dintr-odată de întrebarea: Dacă ai obținut în viață tot ce ai vrut să obții și vine moartea, ce va fi atunci? Pentru ce sunt toate acestea? – O moarte mare trece prin vremea noastră, o rupere a legăturilor. Un tânguit dureros după ce avem mai scump pe pământ trece prin inimi și case. Acolo bate la multe inimi seriozitatea veșniciei din întrebarea lui Tolstoi. Și asemenea întrebări trebuie să fie clarificate, adâncite biblic, limpezite. Apoi trebuie să se răspundă la ele din belșugul adevărului și al luminii Cuvântului. Plânsul și întrebarea inimilor trebuie să devină impulsul pentru biruințele lui Dumnezeu în mișcările timpului. Cu siguranță este așa: viața noastră a devenit lipsită de conținut și banală, pentru că nu-și mai are conținutul din Dumnezeu. Nici măcar belșugul întregii lumi nu poate să umple golul adânc, chinuitor, nici măcar al unei singure inimi omenești. Păcatul este și rămâne principiul sărăcirii și al falimentului iminent. Unde se recunoaște aceasta, acolo intră tăcerea și smerire adâncă, gata de pocăință, înaintea Dumnezeului sfânt. Și toată nemulțumirea devine nemulțumire împotriva păcatului (Plângerile lui Ieremia 3,39) și orice reclamație devine o autoacuzare pentru propria vină. Căci numai „un lucru trist există”, după cuvântul adevărat al lui Chrysostomus, „păcatul”. *N-am încetat niciodată și nu voi înceta niciodată să spun: Există un singur lucru trist: păcatul; toate celelalte sunt praf și fum.**

Dar unde plânsul umple inima pentru singurul lucru vrednic de plâns, acolo este și disponibilitate pentru primirea harului. Acolo, ochii inimii, iluminați, văd curând faptele mântuirii, săvârșite de Dumnezeu în Hristos, acolo cei pierduți vin la mântuire, iar falimentarii găsesc o posesiune a unei vieți noi în Hristos. Și apoi și suferința acestui pământ devine un izvor de binecuvântare și mâhnirea se transformă în disciplinarea *Tatălui* (Evrei 12,4 și în continuare). Transformările se petrec așa de profund și de minunat, încât numai sunetele noii cântări le vor face cunoscute deplin cândva. Ceea ce a fost odinioară plâns, chin și obstacol, acum va deveni mijlocul binecuvântat al harului. Și de dragul nădejdiei slavei viitoare, și mâhnirea va deveni obiectul laudei (Romani 5,3) și va fi recunoscut, înțeles și văzut adevărul cuvântului minunat: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă, în timp ce privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt pentru un timp, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,17 și în continuare). Dar așa ajung biruințele lui Dumnezeu la desăvârșire în inimile celor credincioși.

*

*

*

Ținta tuturor căilor lui Dumnezeu pe pământ este victoria deplină a lui Dumnezeu asupra răului. Această biruință este făcută posibilă numai prin lucrarea biruitoare de la cruce a lui Hristos. Pe baza acestei victorii biruiește Dumnezeu asupra inimilor oamenilor. Și cei biruiți de Dumnezeu trebuie să fie purtători în lume ai mesajului divin de biruință. În proclamarea veștii bune divine nu este nici pe de parte vorba despre o simplă învățătură, nu despre cuvinte și teorii. Nu este vorba că punem pe picioare dogme și apărăm sisteme. Învățătorii necredinței ar putea să creadă că au obținut ceva, dacă vorbesc, scriu, filozofează. Dar știm că domnia spirituală a lui Hristos nu trebuie să devină vizibilă pe hârtie, ci în *adâncurile inimii*. Nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu trebuie să fie scrise epistolele lui Hristos (2 Corinteni 3,3). Nu în cuvinte stă împărăția lui Dumnezeu, ci în putere (1 Corinteni 4,20).

Poporul de martori al lui Dumnezeu este așezat într-o vreme mare, serioasă. O, dacă ni s-ar dăruia eliberare profundă, adevărată de la „ce constă numai în cuvinte”! Dacă s-ar retrage de la noi vorbăria și frazele, chiar și în aparența și sunetul spiritual, ca să aibă loc sabia Duhului. O, dacă focul sfânt, care ardea deasupra capetelor primilor martori, ne-ar pătrunde inimile și răunchii, curățind, ca și noi să fim capabili de o rostire roditoare despre ce „am văzut și am auzit”! (Faptele apostolilor 4,20.)

Gândul la viitor mișcă serios inimile noastre. Ce va aduce războiul? Care va fi urmarea dacă, cu ajutorul lui Dumnezeu, îi vom fi înfrânt pe dușmani? Amenințător se ridică gândul la stările morale, așa cum au fost ele în poporul nostru. Încă în timp ce povara acestei pedepse uriașe apăsa pe noi, cineva a spus: „Observatorii fără idei preconcepute ai vieții noastre berlineze, cu greu își vor sa seama de o deosebire semnificativă față de înainte.” Glasuri care sună asemănător vin și din alte orașe. Plângeri zguduitoare ale unor bărbați serioși și prieteni ai poporului ne ajung la urechi. Aceasta deja a exprimat-o deschis un om care vede limpede, (consilierul eclesiastic, D. Bezzel, din München): „Depravarea poporului nostru *va merge mai departe*. Poate va fi împiedicată puțin de război, *dar va merge mai departe*.” În realitate, aici ne putem gândi numai la o dilemă alternativă. Fie poporul nostru lasă ca marea pedeapsă a războiului să-i fie spre mântuire, fie însă - -? Ce efecte morale ar trebui să ne imaginăm de la o ascensiune în continuare în bogăție și onoare, în putere și proprietate lumească - -? Nu este aceasta o vreme a cărei seriozitate trebuie să ne ajungă tuturor în adâncul inimii?

Un lucru este sigur: misiunea Adunării credincioase din vremea aceasta nu se epuizează în cuvinte goale, nu numai în cerința corectitudinii exterioare în sensul strict al cuvântului. Nu, ea pretinde să ajungă *până în temelia poporului despărțit de stricăciunea lumii, dedicat Domnului și Capului din cer*. Ceea ce ne trebuie este o despărțire de păcatele vremii și ale modei, care nu ating numai forma exterioară și aparența. Formele și cuvintele, regulamentele și sistemele nu sunt barajul care oprește valurile nenorocirii. Aceasta doar s-a dovedit suficient. Spiritul vremii și al modei a acționat totuși felurit în cercurile Adunării credincioase. Nu, noi avem nevoie de o despărțire de stricăciunea vremii, *care pătrunde în mod biruitor temelia cea mai profundă a inimii*. Avem nevoie *de o separație a inimii și a caracterului*, o respingere a ceea ce slăbește și primejduiește din punct de vedere moral, care este biruitoare *în inimă* și de acolo hotărăște personalitatea și umblarea. Cu siguranță că fiecare generație are nevoie de o asemenea despărțire, dacă trebuie să-și îndeplinească misiunea. Dar Adunarea de acum este așezată într-o atmosferă de timp confuză, profund bolnavă moral și stricată. De aceea are nevoie de o chemare la despărțire, cu o dublă energie.

Pe vremuri, Adunarea a avut de ținut piept atacului cu zăngănit de arme al puterilor vrăjmașe. Acum trebuie să țină piept la a fi curtată, tiptil și tainic, de spiritul lumii. Mai mult decât acel atac deschis o amenință *în măduva cea mai profundă a vieții ei spirituale* cea curtare primejdioasă. De aceea este nevoie de arborarea vechilor semnale biblice: „Ce are de a face lumea cu Împărăția lui Dumnezeu sau ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce părășie are lumina cu întunericul?”

„Înapoi la simplitatea și modestia, la loialitatea și temeinicia vremurilor dinainte!” Aceasta trebuie să fie soluția. „Cine biruie!” - „Cine biruie!” - - așa va trebui să strigăm unii către alții în fața agitației îmbătate de lume, amețite de plăcere a vremii, îndemnându-ne și încurajându-ne. Există totuși posibilitatea biruinței având în vedere pe Cel care a biruit lumea în toate formele ei. Hristosul cere să introducă în inimile noastre puterea Sa victorioasă și biruitoare, pentru înfrângerea trândăviei și a sașietății, pentru trezirea înțelegerii durerii, a luptei, a lepădării. Biruințele lui Dumnezeu trebuie să ajungă la desăvârșire și în poporul lui Dumnezeu prin necazurile vremii. Dar un lucru este necesar pentru timpul acesta: ca Numele Celui răstignit să fie întipărit, arzând, în fundul inimilor noastre, ca să devină o pasiune lucrată de Duhul, care mistuie toate celelalte. Atunci urmarea lui Hristos nu va fi o lege exterioară, nici aparență evlavioasă și realizare formală, ci plăcerea, puterea și bucuria inimii. Dacă oamenii pot să-și lege toată inima de preocupări pentru fleacuri, încât toate celelalte le sunt indiferente, cum să nu poată cu atât mai mult Domnul din cer, cu plinătatea frumuseții Sale, cu puterea dragostei Sale, cu bogăția Sa care întrece orice pricepere, să captiveze o sărmană inimă omenească până în adâncurile ei, ca ea să-I aparțină în deplinătate conștientă, fără ruptură și fără privire piezișă.

Vechii creștini aveau o vorbă aspră: „Dacă un om”, spuneau ei, „se îndreaptă spre adunare și pretinde că ar fi creștin, în timp ce în fundul inimii totuși ar avea chef să păcătuiască mai

departe, atunci asemenea vorbe sunt pĂlĂvrĂgealĂ goalĂ.” Ce voiau sĂ spunĂ era Ăntr-adevĂr aceasta, cĂ fiecare rĂscumpĂrat trebuie sĂ atĂrne numai de Domnul Isus Hristos cu toatĂ pofta inimii, cu toatĂ foamea ŝi stea, cu tot devotamentul conŝtient, Ăn lepĂdarea bucuroasĂ de lume ŝi de sine, ca sĂ trĂiascĂ ŝi sĂ moarĂ cu El, sĂ sufere ŝi sĂ triumfe, sĂ Ăndure ŝi sĂ domneasĂ. O asemenea atitudine cer ŝi necazurile ŝi necesitĂțile acestei vremi. Fie ca biruințele lui Dumnezeu sĂ pĂtrundĂ ŝi Ăn Adunarea Domnului! Fie ca viitorul sĂ vadĂ exemplul biruințelor lui Dumnezeu Ăn umblarea ŝi mĂrturia unei AdunĂri care Ănvinge dinspre cer, care este umplutĂ ŝi condusĂ dinspre cer. Numai o asemenea Adunare Ăși va putea rezolva misiunea Ăntr-o vreme probabil rea ŝi serioasĂ.

Nr. 23. Ăncrederea¹⁷

„Ăncedere” – ce cuvĂnt scump, familiar! CĂt de frumoasĂ este Ăncrederea liniŝtitĂ, netulburatĂ Ăntre mamĂ ŝi copil, Ăntre soț ŝi soție, Ăntre prieten ŝi prieten, ŝi relația sufleteascĂ a credinciosului cu Dumnezeu ŝi Tatăl sĂu Ăn Hristos Isus, Domnul sĂu, care depĂŝește Ăn strĂlucire cu mult toate acestea! Ăn vremea aceasta serioasĂ de neliniŝte, sĂ cĂlĂtorim spre casa Tatălui de mĂnĂ cu un TatĂ credincios, puternic, sub protecția ochiului SĂu vigilent ŝi Ăn Ăngrijirea inimii Sale iubitoare, delicate, Ăn toatĂ liniŝtea, Ăn pace adĂncĂ – ne putem imagina ceva mai plĂcut?

Putem sĂ avem Ăn El Ăncedere deplinĂ. „El este”, spune prorocul, „un loc ĂntĂrit Ăn ziua necazului; ŝi El cunoaŝte pe cei care se Ăncred Ăn El.” (Naum 1,7.) Ca un astfel de loc ĂntĂrit a ĂnvĂțat Moise sĂ-L cunoascĂ Ăn cĂlĂtoria din pustie; de aceea L-a numit Ăn seara vieții sale, cu dragoste: „StĂnca” ŝi apoi a spus mai departe despre El: „Lucrarea Lui este perfectĂ, cĂci toate cĂile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioŝiei ŝi fĂrĂ nedreptate, El este drept ŝi integru!” (Deuteronom 32,4.) Un Dumnezeu al credincioŝiei respectĂ ce promite ŝi putem avea Ăncedere Ăn El. „Recunoaŝteți dar”, le-a spus Iosua copiilor lui Israel cĂnd au Ăntrat Ăn țara lĂudatĂ, „din toatĂ inima voastrĂ ŝi din tot sufletul vostru cĂ nici unul din cuvintele bune, rostite asupra voastrĂ de DOMNUL Dumnezeu vostru, n-a rĂmas neĂmplinit; toate vi s-au Ămplinit, nici unul n-a rĂmas neĂmplinit.” (Iosua 23,14.) ŝi dacĂ privim astĂzi Ănapoi, la viața noastrĂ de pĂnĂ acum ŝi ne gĂndim la toate cuvintele bune care rĂsunĂ spre noi din CuvĂntul SĂu, nu trebuie atunci ŝi noi sĂ recunoaŝtem cĂ nici unul dintre acestea n-a rĂmas neĂmplinit, cĂ „nu ŝi-a retras bunĂtatea de la noi ŝi nu ŝi-a dezmințit credincioŝia” (Psalmul 89,33)?

Ăntr-adevĂr, noi trebuie sĂ avem o Ăncedere nemĂrginitĂ Ăn El, care ne poartĂ „cum poartĂ un om pe fiul sĂu” (Deuteronom 1,31), ŝi ne mĂngĂie „cum mĂngĂie pe cineva mama sa” (Isaia 66,13), care odinioarĂ „S-a Ăngrijit de poporul SĂu Ăn pustie ŝi l-a pĂzit ca lumina ochiului SĂu” (Deuteronom 32,10), - ŝi aŝa cum sunĂ toate multele cuvinte bune.

Cu greu existĂ o fericire profundĂ mai mare decĂt sĂ putem lĂsa totul Ăn seama Sa, care are Ăn mĂna Sa toate firele ŝi care plĂnuieŝte pentru noi ŝi lasĂ sĂ se petreacĂ totul potrivit dragoŝiei ŝi Ănțelepciunii Sale. Duhul nostru este calm Ăn aceastĂ Ăncedere, inima noastrĂ este liniŝtitĂ. Noi savurĂm binecuvĂntarea pĂrtĂŝiei cu Tatăl nostru, Ăn timp ce ŝtim cĂ toate ĂmprejurĂrile, suferințele, greutĂțile acestei vieți trebuie sĂ lucreze ĂmpreunĂ spre binele nostru. ŝi Ăn aceastĂ pĂrtĂŝie intimĂ, drumul plin de primejdii prin nisipul pustiei devine o cĂrare „pe care pasĂrea de pradĂ n-o cunoaŝte, ochiul vulturului n-a zĂrit-o, cele mai mĂndre animale n-au cĂlcat pe ea ŝi leul fioros n-a trecut pe ea”. (Iov 28,7-8.) Atunci ŝi Ăn inima noastrĂ sunt cĂi croite, care ne fac valea plĂngerii Ăntr-un izvor, Ăn timp ce, concomitent,

¹⁷ Copie din revista lunarĂ „Botschafter des Heils in Christo”, 1915, pag. 73-88. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

izvoarele cerului o acoperă cu binecuvântări. Tăria noastră este în Dumnezeu și noi mergem din putere în putere. (Psalmul 84.)

Domnul vrea să aibă toată viața noastră. El vrea să ne aibă cu totul pentru Sine. Noi Îl bucurăm, Îi înviorăm inima dacă avem încredere în El fără rezerve. Noi Îl onorăm cu aceasta și suntem și noi onorați. (vezi 1 Samuel 2,30.) Noi glorificăm atunci Numele Său și aceasta dă naștere în sufletele noastre la bucurie recunoscătoare. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări”, strigă Dumnezeu poporului Său în Psalmul 50; și, într-un fel, ca răspuns la aceasta, fiii lui Core se încurajează în psalmii 42 și 43 de trei ori cu cuvintele: „Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și de ce ești frământat înăuntrul meu? Pune-ți speranța în Dumnezeu, pentru că iarăși Îl voi lauda: El este mântuirea feței mele și Dumnezeul meu.” Încrederea noastră, așteptarea noastră, vor fi răsplătite mereu mai bogat decât ne așteptăm. De cele mai multe ori ne merge ca patriarhului Iacov, care la vremea sa i-a spus lui Iosif: „Nu gândeam să-ți mai văd fața; și, iată, Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța.” (Geneza 48,11.)

Dar noi nu suntem încurajați numai la bucuria și lauda Numelui Său. Încrederea în El ne întărește și ne oțelește caracterul. Ne mișcăm *fără teamă* printre furtunile și vicisitudinile care vuiesc în jurul nostru, căci „Cei care se încred în DOMNUL sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină; el rămâne pentru totdeauna”. (Psalmul 125,1.) Purtăm permanent în noi cunoștința că Dumnezeu este cu noi și că nimic „nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,39) și că vom fi păziți de a semăna cu omul din epistola lui Iacov, care este „nehotărât și nestatornic în toate căile sale”.

Pe lângă bucurie și tărie de caracter, ca răsplată a dependenței de Dumnezeul nostru credincios, în pomul încrederii se mai coc și roade care rămân pentru veșnicie. „Binecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod.” (Ieremia 17,5-8.)

Da, „Binecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL!” Noi am aflat aceasta de atâtea ori! Ce ne împiedică atunci să ocupăm permanent acest loc binecuvântat? Este propria noastră inimă. Ieremia ne face atenți la aceasta și în același timp ne avertizează în pasajul tocmai citat, când spune; „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (versetul 9.)

Inima noastră înșelătoare ne ademenește cu atâta plăcere, ca în timpurile de necaz și de strâmtorare să căutăm ajutor omenesc și să uităm că Domnul ne-a recomandat ca „în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri”. (Filipeni 4,6.)

„Și David a zis în inima lui: „Acum voi pieri într-o zi de mâna lui Saul. Nimic nu este mai bine pentru mine decât să scap în grabă în țara filistenilor; și Saul va renunța să mă mai caute în țara lui Israel; și voi scăpa din mâna lui.” (1 Samuel 27,1.) Așa a vorbit același om care puțin mai înainte, cu încredere în Dumnezeul său, i-a strigat regelui Saul, care îl urmărea: „Viața mea să fie scumpă în ochii DOMNULUI și să mă scape din orice strâmtorare!” (1 Samuel 26,24.) Atât de înșelătoare este inima! Ieri L-a pus la socoteală numai pe Dumnezeu și nu s-a încrezut cu nimic în carne, iar astăzi își pune speranța în ajutorul oamenilor.

S-a mai arătat deja odată acest dezacord în viața lui David. Înaintea începerii luptei cu uriașul Goliat îl auzim spunând: „DOMNUL, care m-a scăpat din laba leului și din laba ursului, El mă va scăpa și din mâna filisteanului acestuia”. (1 Samuel 17,37); și acum să comparăm aceasta cu comportamentul fugarului la Achiș, împăratul Gatului: „David s-a temut foarte mult ... Și și-a schimbat purtarea înaintea ochilor lor și a făcut pe nebunul în mâinile lor și zgâria pe ușile porții și lăsa să-i curgă balele pe barbă.” (1 Samuel 21,12-13.) Ce contrast! De îndată ce încrederea în DOMNUL a dispărut din inimă, el a devenit un alt om și

și-a pierdut adevăratul caracter. Din erou a devenit un laș. El nu mai avea o conștiință bună, puterea pentru mărturie s-a dus și el s-a arătat ca un mincinos și ipocrit.

Cât de mic stă și puternicul proroc Ilie înaintea noastră după ce a pierdut încrederea în Dumnezeu „în fața Căruia” s-a lăudat că „stă” (1 Împărați 17,1) și a pierdut acest singur izvor al puterii sale! El, la a cărui rugăciune a fost închis cerul, astfel încât n-a plouat în țară trei ani și jumătate, el, care a apărut înaintea lui Ahab fără teamă și care n-a cedat nici o clipă celor 850 de proroci ai lui Baal și ai Așerei – acest om devotat a început să tremure și a fugit din fața unei femei.

Astfel de experiențe sau unele asemănătoare ne lasă Domnul credincios mereu și mereu să facem, dacă ne „facem carnea braț” al nostru și nu așteptăm salvarea lui Dumnezeu. Căci cu toate că avem parte de multe feluri de dezamăgiri pe calea ajutorului propriu și a ajutorului oamenilor, totuși nu ne dăm înapoi să căutăm ajutor acolo unde de cele mai multe ori lipsește puterea și adesea chiar dragostea de a ne ajuta, tocmai când avem nevoie cel mai urgent de ajutor. „Numai deșertăciune sunt fiii oamenilor, minciună sunt fiii oamenilor”; pe Dumnezeu nu ne bazăm niciodată zadarnic. El nici nu obosește vreodată. Știm aceasta, am aflat-o adesea și totuși ne surprindem iar și iar inima înșelătoare cum se roagă lui Dumnezeu și totuși vrea să-și caute în același timp refugiul în propriile planuri sau la vreun om. Noi ne convingem că Dumnezeu este sprijinul nostru, că ne încredințăm în mâinile Sale, în timp ce în realitate ne bazăm pe propriile puteri și planuri. Cât de emoționantă și plină de încredere este rugăciunea pe care Iacov, din teamă față de fratele său, Esau, o adresează DOMNULUI! (Geneza 32,9-12.) Și totuși, în realitate el nu-și pune încrederea în intervenția lui Dumnezeu, căci a încercat să-l împace pe Esau cu „un dar”. (Geneza 33,10.)

De multe ori facem așa, până ajungem la cunoștința că nu avem voie să ne bazăm pe nimic, nici pe vreun om, nici chiar pe inima noastră înșelătoare și rea, că „Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp”. (Isaia 40,6.)

Chiar și „frumusețea” cârnii la Petru, dacă putem s-o numim așa, deoarece Îl iubea pe Isus cu adevărat și cu sinceritate și și-a pus încrederea tocmai în această dragoste, s-a dovedit neputincioasă și a dus la cădere. Încrederea în sine a lui Petru s-a bazat mai puțin pe o părere prea înaltă despre sine, așa cum se găsește de multe ori la noi, ci ea și-a avut rădăcinile mai mult în încrederea tare pe care și-a pus-o în dragostea sa pentru Domnul. Aceasta ne arată probabil atitudinea Domnului din Ioan 21,15 și în continuare.

Petru L-a tăgăduit pe Acela pe care Îl iubea mai presus de orice, de care inima sa era legată cel mai mult. Domnul l-a prevenit, într-adevăr, față de ceasul ispitirii, că satan dorește să-l cearnă ca pe grâu și i-a spus că S-a rugat pentru el, ca să nu înceteze credința sa. Dar în loc să devină prin aceasta neîncrezător față de sine însuși, Petru și-a arătat nebunia inimii în răspunsul: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte”, la care Isus i-a spus că nu va cânta cocoșul înainte ca el să fi tăgăduit de trei ori că-L cunoaște. Astfel că toată osteneala a fost zadarnică la Petru. El Îl iubea sincer pe Domnul său; el știa aceasta și a avut încredere în lucrul acesta. Alții puteau să-L tăgăduiască și să-L părăsească, dar el, nu; mai degrabă ar muri cu El. (Luca 22.) El se credea capabil de mai multă dragoste decât ceilalți ucenici și de aceea a greșit mai mult decât ei toți. A venit ceasul ispitirii și același om, care L-a mărturisit pe Hristos ca „Fiu al Dumnezeului celui viu” (Matei 16,16) și ca „Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6,69), „a început să se blesteme și să jure: „Nu-L cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți”. (Marcu 14,71.)

Dar Dumnezeu fie lăudat! Dacă și noi suntem nestatornici și chiar infideli, El rămâne Același de neschimbat în harul și îndurarea Sa. Dacă din necredință, din teama de oameni, din încrederea în noi înșine am rupt legătura delicată a încrederii în Domnul nostru, El încearcă să înnoade iar firele rupte și să restabilească încrederea noastră. În fața absurdității cârnii, El procedează în har. El, care știe totul, ne arată ce este carnea și ne dă din nou, după ce suntem smeriți, cunoștința bucuroasă că putem avea în El vechea, deplina încredere. Da, El face ca

însăși infidelitatea noastră să slujească pentru a adânci cunoștința noastră despre ce este El și ce este El pentru noi. Să ne aducem aminte numai de ceasul în care Domnul l-a avertizat pe Petru. Tocmai le spusese ucenicilor că El a dorit mult să mănânce paștele acela cu ei înainte să sufere și le-a comunicat că unul din mijlocul lor Îl va vinde. Cum se va fi întristat inima Sa că ei toți, în loc să fie triști și să simtă împreună cu El, s-au certat în legătură cu cine dintre ei să fie cel mai mare. Dar El ce face? În loc să-i dojenească pe ucenici, cum într-adevăr ar fi meritat, El procedează cu har minunat și blândețe. El Se uită pe Sine Însuși de dragul ucenicilor Săi și spune: „Cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel care cârmuiește, ca cel care servește”. El știe să-i învețe prin propriul Său exemplu ce este dragostea lui Dumnezeu și le arată în același timp harul care este în El. Cum strălucește acest har și din aceste cuvinte: „Iar voi sunteți aceia care ați rămas mereu cu Mine în încercările Mele. Și eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea, și să stați pe tronuri, judecându-le pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22.) De parcă le spune: nu aveți nevoie să vă înalț Eu; Tatăl Meu v-a rânduit Împărăția, El vă va înălța.

Sub acest har, care se ostenește atât de delicat și de credincios pentru noi dacă am devenit nestatornici în încrederea noastră, au stat și: David, Ilie, Petru.

De îndată ce David s-a smerit înaintea lui Dumnezeu pentru simularea sa, încrederea sa în Dumnezeu s-a întors, iar inima sa nestatornică a izbucnit, în Psalmul 34, compus anume pentru această perioadă de neloyalitate, în strigătul de bucurie: „Gustați și vedeți că Domnul este bun! Ferice de omul care se încrede în El!” (versetul 8). Și chiar mai târziu, când în Țiclag s-au arătat urmările fugii sale în țara filistenilor și el a fost „în mare strâmtoare”, vedem că „David s-a întărit în DOMNUL Dumnezeuul său”. (1 Samuel 30,6.)

Și cât de emoționant este să vedem cum Domnul l-a acceptat pe Ilie, slujitorul Său mâhnit și descurajat. Cum S-a străduit El în har binevoitor să restabilească vechea relație de încredere! Marele Dumnezeu i-a pregătit sârmanului Său slujitor mâncare și băutură și S-a îngrijit de întreținerea sa pentru călătoria lungă, așa că el a putut cu puterea mâncării acesteia să ajungă până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Și acolo i s-a descoperit, în sunetul unui susur ușor, glasul harului. (1 Împărați 19.)

Acest glas ne mai vorbește și astăzi nouă, când ne slăbește încrederea, când ne temem de oameni sau căutăm ajutorul lor; el mai vorbește același limbaj ca la Petru, de îndată ce încrederea noastră în noi înșine ne-a dus la cădere. Domnul Își lasă cuvântul să acționeze asupra conștiinței noastre, ca la Petru, și dacă apoi stăm cu inima smerită în prezența Sa, „atunci ne privește” cu ochii din care strălucește minunata dragoste care nu poate să renunțe la noi niciodată. Aceasta ne frânge inima și ne conduce în același timp la El, înapoi la inima Sa și restabilește din nou vechea dragoste. Poate că aceasta se petrece cu lacrimi amare, ca la Petru: „Ieșind afară, a plâns cu amar”. Da, el a avut motiv pentru aceasta; și de câte ori nu avem și noi! Dar apoi, dacă suntem restabiliți, putem să ne întărim împreună cu David în Dumnezeuul nostru, ca să stăm înaintea feței Sale, ca Ilie, ba chiar mai mult, suntem chiar în stare „să-i întărim pe frații noștri”, ceea ce i-a cerut harul lui Petru. (Luca 22,32.)

Ce har covârșitor! Oare ar trebui să credem că este posibil că inima noastră este atât de vicleană și de falsă, încât în ciuda unei asemenea dragoste și a unui asemenea har, să nu vrea să se abată de la calea aleasă de ea?

În 2 Cronici 16,11 se vorbește în privința lui Asa, împăratul lui Iuda, despre primele și ultimele fapte ale vieții sale, exact cum citim și la Solomon despre o primă și ultimă faptă. (2 Cronici 9,29.) În prima sa faptă, Asa se arată ca un bărbat loial, temător de Dumnezeu, care s-a lăsat condus plin de încredere de către Domnul și de aceea a avut succes în toate căile sale. Dar ultima sa faptă relatează despre un om amăgit, care se împotrivesc DOMNULUI și n-a răspuns cu încredere la încredere, ci, la mânie chiar pune ca prorocul lui Dumnezeu să fie aruncat în temniță. Dumnezeu îl pedepsește pentru aceasta cu boală. Dar nici aceasta nu-l face să-și vină în fire. Inima lui nu s-a întors la Dumnezeu. Ultima faptă a lui Asa se încheie cu

cuvintele: Nici chiar „în boala sa nu L-a căutat pe DOMNUL, ci pe doctori. Asa ... a murit!”
(2 Cronici 16,12-13.)